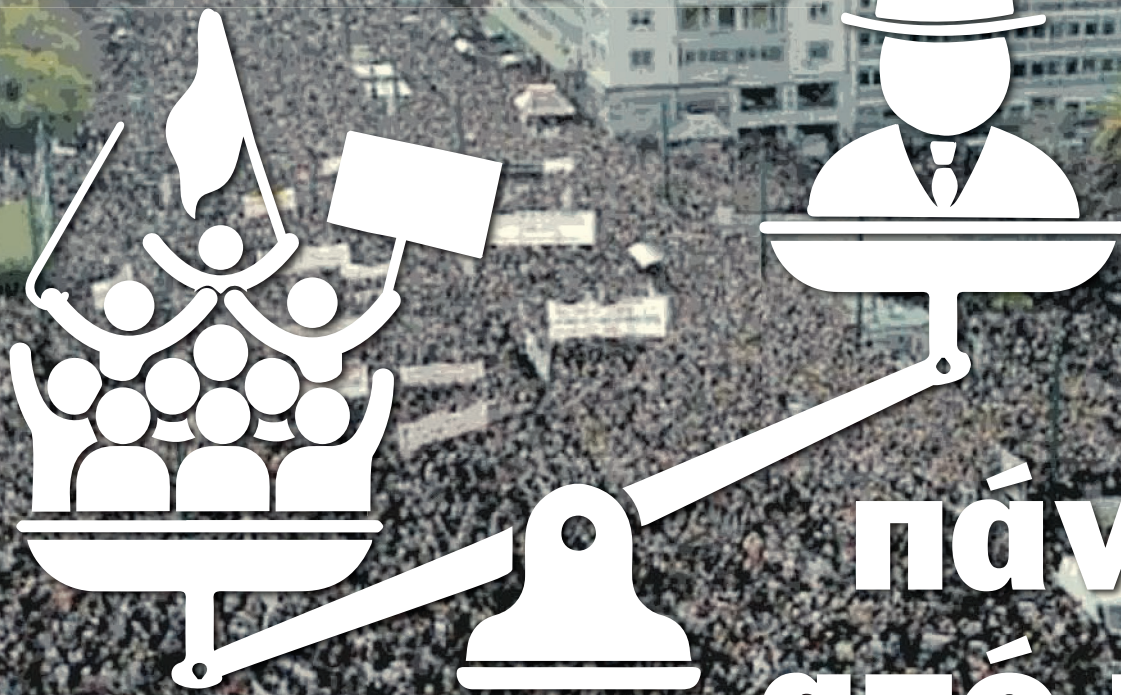

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η «ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ» ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΣΤΡΙΜΩΧΝΕΙ ΤΟΝ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Οι ζωές μας

πάνω
από τα
κέρδη τους

ΑΠΕΡΓΙΑ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ: ΟΛΟΙ-ΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

της σύνταξης...

ΤΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ της 26ης Γενάρη αποτέλεσαν το μεγαλύτερο κινηματικό γεγονός της τελευταίας δεκαετίας. Ο συγκλονιστικός όγκος των συγκεντρώσεων, η ευρεία κοινωνικοπολιτική τους σύνθεση, το άπλωμά τους σε πλατείες και κεντρικά σημεία δεκάδων μικρών και μεγάλων πόλεων από τον Έβρο ως την Κρήτη, οι δράσεις σε πολλές πόλεις του εξωτερικού, αποτελούν στοιχεία που χαρακτηρίζουν πολύ μεγάλες «στιγμές».

Η ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ λαϊκή αντίδραση στην τραγωδία των Τεμπών συμπύκνωσε από την πρώτη στιγμή και συνεχίζει να συμπυκνώνει το αίσθημα καθημερινής επισφάλειας κι ανασφάλειας, την αγανάκτηση που συσσωρεύεται απέναντι στη μίζερη καθημερινότητα που μας επιφυλάσσει η «Ελλάδα 2.0», το θυμό απέναντι στην αλαζονεία της κυβέρνησης που καθοδηγεί την πολιτική που μας καθηλώνει στην σε αυτήν.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ η πρώτη φορά που τα δραματικά τελευταία λόγια ενός θύματος κρατικού εγκλήματος γίνονται πολεμική κραυγή των ζωντανών: «I can't breathe!» («δεν μπορώ να αναπνέω») φώναξε συλλογικά το Black Lives Matter το 2020. «Δεν έχω οξυγόνο!» φώναξαν συλλογικά οι εκατοντάδες χιλιάδες που κατέβηκαν στους δρόμους στις 26 Γενάρη.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ενάντια σε όλα όσα «μας πνίγουν», όλα όσα προκαλούν «ασφυξία» στην κοινωνική πλειοψηφία. Η υποβάθμιση και η ταξική διαφοροποίηση του εκπαιδευτικού συστήματος και οι διώξεις ενάντια στους εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται σε αυτά. Η κατάρρευση των δημόσιων νοσοκομείων που έχει πάρει διαστάσεις μείζονος απειλής για την υγεία ή και τη ζωή των φτωχών. Η διαρκής πίεση στο εργατικό εισόδημα, που οδηγεί χιλιάδες ανθρώπους που ζουν (;) από τη δουλειά τους να κάνουν σκληρές καθημερινές επιλογές που υποβαθμίζουν τις συνθήκες ζωής τους, χωρίς να ξέρουν αν μπορούν να προγραμματίσουν τα στοιχειώδη μέσα στις συνθήκες επίμονης ακρίβειας. Η διάλυση ζωτικής σημασίας υποδομών -από τα προβλήματα στον ΗΣΑΠ και τις προειδοποιήσεις των Ελεγκτών Εναέριας Κυκλοφορίας, μέχρι την κρατική ανεπάρκεια απέναντι σε πλημμύρες και πυρκαγιές. Η ένδεια που πιέζει χιλιάδες φτωχούς αγρότες προς την έξοδο από την ενασχόληση με τη γη. Η εμπορευματοποίηση κάθε δημόσιου αγαθού, που φτάνει σήμερα να απειλεί «ακόμα και το νερό».

Η ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ του κρατικού αυταρχισμού σε όλα τα επίπεδα, με την εγκληματική (με όλες τις έννοιες...) δράση της ΕΛΑΣ να

αποτελεί την πιο εμφανή πτυχή μιας λειτουργίας που περιλαμβάνει διώξεις, παρακολούθησεις, αδιαφάνεια γύρω από σκοτεινούς μηχανισμούς επιτήρησης. Τα διαρκή εγκλήματα στα χερσαία και τα θαλάσσια σύνορα ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες, με την «Πύλο» να μπαίνει δίπλα στα «Τέμπη» ως ένα ακόμα συνώνυμο της πολιτικής που θυσιάζει ανθρώπινες ζωές. Οι γυναικοκτονίες, η έμφυλη βία, η ανισότητα και η επίθεση στα γυναικεία δικαιώματα που έκανε πρώτες τις φεμινίστριες να μιλήσουν για την «επισφάλεια της ζωής/ζωή στην επισφάλεια».

Η ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ της εξορκτικής στρατηγικής που απειλεί με νέες καταστροφές καθώς η κλιματική κρίση παίρνει όλο και πιο άγρια μορφή. Οι θηριώδεις δαπάνες για τα όπλα που θα «υπερασπίσουν» τις εγκαταστάσεις των πετρελαϊκών, απειλώντας με κοινωνική κατάρρευση σήμερα -καθώς στερούν πολύτιμους κοινωνικούς πόρους- και με πολεμική ανάφλεξη αύριο -καθώς αυξάνει ο πειρασμός να χρησιμοποιηθούν. Η στενή συμμαχία του ελληνικού κράτους με το Κράτος του Ισραήλ, το οποίο επιχειρώντας να εκκαθαρίσει τη Γάζα από Παλαιστίνιους, ανέλαβε και να «κανονικοποιήσει» γενοκτονικά εγκλήματα σε μια εποχή που οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι εθνικισμοί απειλούν την ειρήνη. Το κλίμα αγριανθρωπιάς που καλλιεργούν αυτές οι πολιτικές και η απονικτική προπαγάνδα που τις συνοδεύει, δίνοντας ευκαιρίες και δυνατότητες στα πιο αντιδραστικά πολιτικά ρεύματα, με την έναρξη της δεύτερης θητείας Τραμπ να προειδοποιεί για το μέγεθος της απειλής που σηματοδοτεί μια πιθανή άνοδος τους στην εξουσία.

ΌΛΑ ΑΥΤΑ μας στερούν οξυγόνο, όλα αυτά αποτελούν απειλή για τις ζωές μας, είτε μιλάμε για την καθημερινότητά μας, είτε μιλάμε κυριολεκτικά για την επιβίωση. Απέναντι σε αυτές τις απειλές, το παλιό και διαχρονικό σύνθημα «Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους» οφείλει να λειτουργήσει ως ενοποιητική σημαία για τους πολλαπλούς αγώνες που ξεδιπλώνονται στα σχολεία, στα νοσοκομεία, στα αγροτικά μπλόκα, στις κλαδικές απεργίες (οικοδόμοι, ταχυμεταφορές κ.ά.), στη δημοσιοϋπαλληλική διεκδίκηση του κομμένου 13ου και 14ου μισθού (χρόνια μετά την «έξοδο» από τα μνημόνια), στη μάχη για το νερό, στη διαδήλωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στις 8/2, σε όλες τις κινητοποιήσεις που μπορούν και χρειάζεται να ξεδιπλωθούν στο δρόμο για την απεργία της 28ης Φλεβάρη.

ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΜΑ αυτών των κινητοποιήσεων μπορεί να διευκολυνθεί από τη διαθεσιμότητα που καταγράφηκε στις 26 Γενάρη. Αλλά και αντίστροφα, η οργανωμένη προσπάθεια για πιο συστηματική κινηματική δράση μπορεί να αποτρέψει την «εξαύλωση» αυτής της μαζικής διαθεσιμότητας μέσα από τις πιέσεις της επιστροφής στην σκληρή καθημερινότητα.

Η «ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ» σε αυτά τα συλλαλητήρια είχε άμεσες πολιτικές συνέπειες, ταρακούνησε τον Μησοτάκη, επέβαλε ατζέντα και απέδειξε ότι «ο δρόμος» μπορεί να κάνει πολιτική, δίνοντας στον κόσμο μας μια «χειροποιαστή» απόδειξη της δυναμής του, σπάζοντας την ηττοπάθεια του «γιατί να κατέβω, αφού δεν αλλάζει τίποτα». Απέναντι σε αυτό το κλίμα έχουν άλλωστε συγκεντρωθεί τα πυρά των συστημικών δημοσιογράφων, που δαιμονοποιούν ή απαξιώνουν τον παράγοντα του «από τα κάτω».

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ μετά την συνθηκολόγηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την ήττα του 2015, χύθηκαν τόνοι μελάνι για να πείσουν ότι ακολούθησε η «ωρίμανση της ελληνικής κοινωνίας», που άφησε τις «πλατείες» πίσω της. Ο ισχυρισμός λειτουργούσε διαβρωτικά στο έδαφος αποθάρρυνσης κι αποσυμπίρωσης που είχε διαμορφώσει η ήττα της «αντιμνημονιακής» περιόδου. Σήμερα οι ίδιοι δημοσιολόγους, σχολιάζοντας τις προοπτικές μετά τα συλλαλητήρια, ξορκίζουν το φάντασμα των «πλατειών» και καταχεριάζουν προληπτικά όποια δύναμη θελήσει να κάνει «πολιτική πεζοδρομίου».

Η 26Η ΓΕΝΑΡΗ (και οι πιθανότητες αυτή να βρει συνέχεια) ρίχνει ένα πολύ διαφορετικό-επίκαιρο φως στην επέτειο των 10 χρόνων από το 2015 και τη συζήτηση που έχει ήδη ανοίξει γύρω από αυτήν. Η δυνατότητα του «πεζοδρομίου» να κάνει πολιτική, η παρέμβαση δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής και της ριζοσπαστικής Αριστεράς στα «πολυσυλλεκτικά» κινήματα για να δώσει την μάχη να κινηθούν αυτά αριστερόστροφα, η εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ μέσα από αυτές τις διεργασίες και την ανάληψη της πολιτικής ευθύνης που αντιστοιχούσε σε εκείνη την περίοδο, είναι εμπειρίες που θα χρειαστεί σήμερα «να θυμηθούν οι παλιοί και να μάθουν οι νεότεροι». Για να μπορέσει να επιχειρήσει ξανά η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά. Το ίδιο ισχύει και για τις αιτίες της ήττας, τις στρατηγικές που οδήγησαν σε αυτή, τις ανεπάρκειες που δεν μπόρεσαν να την αποτρέψουν. Για να μπορέσουμε την επόμενη φορά να επιχειρήσουμε καλύτερα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης στο δρόμο που οδηγεί στο «χωρίς Μητσοτάκη» Η αντιπολίτευση από τα κάτω μπορεί να νικήσει!

Της Μαρίας Μπόλαρη

Όταν μια κυβέρνηση και ένα κόμμα έχει μπει στην περίοδο απαξίωσης, αστάθειας, και τελικά παρακμής, τότε συχνά βρίσκεται μπροστά στη σύντομη εναλλαγή εκτιμήσεων και συναισθημάτων, μεταξύ της ελπίδας εύρεσης διεξόδου ανασύνταξης και της γρήγορης διάψευσής της.

Μόλις ένα μην πριν, περιγράφαμε τους ελιγμούς του Μητσοτάκη που, υπολογίζοντας στην παραλυτική κρίση της αντιπολίτευσης, στρεφόταν προς την «τακτοποίηση» του εσωτερικού της ΝΔ (με την πρόταση Τασούλα για Πρόεδρο της Δημοκρατίας) και σχεδίαζε την αξιοποίηση του πολιτικού χρόνου ως το 2027, με στόχο την επιστροφή της ΝΔ στη «στρατηγική της αυτοδυναμίας». Το σύνολο των δημοσκόπων και των πολιτικών αναλυτών συμφωνούσε ότι αυτή η τακτική ήταν βάσιμη, ότι ο Μητσοτάκης θα κατόρθωνε τελικά να επαναφέρει την (υπό την ηγεσία του) ΝΔ στη θέση του κόμματος-κορμού για το σχηματισμό της επόμενης κυβέρνησης, όποτε κι αν γίνουν οι επόμενες εκλογές.

Τέμπερη

Και μετά ήρθαν οι θηριώδεις διαδηλώσεις για το έγκλημα στα Τέμπερη. Με το εντυπωσιακό μέγεθος, τη διασπορά τους σε πολλές μεγάλες και μικρές πόλεις της χώρας, και την αντικυβερνητική οργή που ανέδειξαν στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων.

Ήταν ένα σημείο «καμπίνας» που, όπως συνήθως στην πολιτική ιστορία, ξεκινώντας από ένα συγκεκριμένο «γεγονός» συμπύκνωσε τα αισθήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας απέναντι στο σύνολο της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Την ώρα που ο κόσμος διαπίστωνε την απόπειρα συγκάλυψης των κυβερνητικών και συστημικών ευθυνών στο έγκλημα στα Τέμπερη, οι αγρότες είναι «στα κάγκελα», οι μισθωτοί αντιμετωπίζουν διαδοχικά μέτρα διάβρωσης του μεροκάματου και των εργασιακών σχέσεων, τα λαϊκά νοικοκυριά δοκιμάζονται από την ακρίβεια και τη φοροληστεία, ενώ πληθαίνουν οι προειδοποιήσεις ότι μετά τα τρένα τώρα και τα πλοία, τα αεροπλάνα,

τα δημόσια νοσοκομεία κλπ έχουν οδηγηθεί πίσω από τα ελάχιστα στάβαρα ασφαλείας, λόγω της απόλυτης κυριαρχίας του κριτηρίου του κέρδους. Το σύνθημα «το κέρδος δολοφονεί!» είναι μια συγκλονιστική προειδοποίηση προς την κυβέρνηση για το τι μπορεί να ακολουθήσει.

Μπροστά σε αυτήν την επίδειξη δύναμης της κοινωνικής αντιπολίτευσης από τα κάτω, ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε σε άτακτη αναδίπλωση. Το τηλεοπτικό διάγγελμα του ήταν μια ομολογία ότι το σύνολο των κυβερνητικών επιλογών ήταν «λάθος», ενώ άφηνε ορθάνοιχτη την προοπτική να θυσιαστούν κάποιοι αποδιοπομπαίοι τράγοι, προκειμένου να ελαχιστοποιηθούν οι συνέπειες για το σύνολο της κυβέρνησης. Η μανούβρα δεν θα είναι ούτε απλή ούτε εύκολη. Οι ευθύνες που ομολόγησε ο Μητσοτάκης αφορούν, μεταξύ άλλων, τον Τασούλα (τον καθοδηγητή της σκανδαλώδους Εξεταστικής Επιτροπής που «ξέπλυνε» όλα τα πολιτικά στελέχη από τις ευθύνες για το έγκλημα), ενώ μεταξύ των υποψήφιων αποδιοπομπαίων τράγων συγκαταλέγονται «βαράνοι» της ΝΔ με όχι ευκαταφρόνητη επιρροή. Η τακτοποίηση του εσωτερικού μετώπου της Δεξιάς βρίσκεται ξανά στον αέρα. Όμως αυτό είναι πλέον το μικρότερο πρόβλημα για τον Μητσοτάκη.

Οι ευθύνες για τα Τέμπερη είναι τώρα πολύ δύσκολο να μην οδηγήσουν στην ακύρωση της σύμβασης της HellenicTrains, αλλά και στην κατάρρευση της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων. Σε αυτό το σημείο υπήρξε μέχρι σήμερα συστηματική πολιτική προστασία. Η κυβέρνηση και η «ανεξάρτητη Δικαι-

σύνη» έχουν μέχρι τώρα φροντίσει να μην συμπεριληφθεί κανένα στέλεχος της ιταλικής «μητρικής» στον κατάλογο των κατηγορούμενων. Την επομένη των Τεμπών, ο Τσίπρας είχε ζητήσει «επαναδιαπραγμάτευση» της σύμβασης με την FdSI (παραμένοντας σταθερός στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ που η κυβέρνησή του ολοκλήρωσε), ενώ το ΠΑΣΟΚ ζητούσε μεν να καταγγελθεί η σύμβαση με τους Ιταλούς, αλλά και το να αναζητηθεί άλλη εταιρεία που θα αναλάβει την ευθύνη του (ιδιωτικοποιημένου) σιδηροδρομικού έργου. Σήμερα, την ώρα που κυκλοφορούν εκθέσεις που ζητούν την αναστολή (!) για δύο χρόνια όλου του επιβατικού έργου προκειμένου να αποκατασταθούν οι συνθήκες ασφάλειας των σιδηροδρόμων, και την ώρα που η προσοχή της κοινωνικής πλειοψηφίας έχει στραφεί άγρυπνα προς όλους αυτούς τους χειρισμούς, θα είναι πολύ δύσκολο να σταθεί η πολιτική της ιδιωτικοποίησης. Η επαναφορά του ΟΣΕ σε καθεστώς δημόσιου ελέγχου είναι ένα αίτημα που θα πρέπει να γίνει κεντρικό, και μάλιστα ως αρχή για τη γενικότερη αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων.

Όμως το έγκλημα στα Τέμπερη έχει και πτυχές που αφορούν γενικότερες κυβερνητικές αλλά και «συστημικές» ευθύνες. Η ευκολία με την οποία παράνομα και επικίνδυνα φορτία μπορούσαν να μετακινούνται μεταξύ των κεντρικών σιδηροδρομικών σταθμών της χώρας δεν μπορεί πλέον να μείνει «προστατευμένη». Και η ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης ανοίγει ερωτήματα όπως το σε τι «δραστηριότητες» ήταν απαραίτητα αυτά τα φορτία και

το ποιοι άρχοντες του «κόσμου του επιχειρείν» επιδίδονται σε αυτές τις δραστηριότητες. Έχει αρχίσει το ξήλωμα της ομερτά, που επιχειρήθηκε με το «μπάζωμα» και τη συστηματική καταστροφή των αποδεικτικών στοιχείων, και στο τέλος είναι πιθανότατο η κυβέρνηση να υποχρεωθεί να ονοματίσει επικίνδυνες και απεχθείς δράσεις κερδοφορίας, αλλά και επικίνδυνα ονόματα μεγαλοκαπιταλιστών ή «αξιοσέβαστων» Ομίλων. Τα απόνερα αυτών των αναπόφευκτων αποκαλύψεων μπορεί να αποδειχθούν ιδιαίτερα επικίνδυνα για τον Μητσοτάκη.

Προοπτικές

Οι εξελίξεις στις ΗΠΑ, στη Γερμανία και αλλού δείχνουν ότι η αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» συντηρητικών κυβερνητικών ρεμάτων δεν είναι σε μονοσήμαντη κατεύθυνση. Ο ολιγάρχης Βαγγέλης Μαρινάκης, μιλώντας πρόσφατα σε εκδήλωση του Economist, κάλεσε τις πολιτικές ηγεσίες να συγκεντρώσουν την προσοχή τους στην πολεμική οικονομία («και για την τόνωση της οικονομίας και για την ενίσχυση της ασφάλειας») αλλά και σε σκληρότερη πολιτική κατά της μετανάστευσης («ολόκληρες περιοχές έχουν χάσει την ευρωπαϊκή τους ταυτότητα... η woke culture δεν βγάζει νόημα ούτε για την πραγματική οικονομία, ούτε για το μέλλον των παιδιών μας...»). Αυτή η στροφή επιφανών επιχειρηματιών προς την πλατφόρμα της AltRight, στο πεδίο των πολιτικών εξελίξεων υποδεικνύει τους Βελλόπουλους και τις Λατινοπούλου (τουλάχιστον) ως «εφεδρείες» της κυβερνητικής Δεξιάς.

(συνέχεια σελ.4)

Εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας

Κλίνετε επί δεξιά...

Του Σπύρου Αντωνίου

Η εκλογή του Τασούλα στη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας, θεωρείται δεδομένη. Ο Τασούλας αναμένεται να ψηφιστεί από τους 156 βουλευτές της ΝΔ καθώς και από ορισμένους ανεξάρτητους βουλευτές, όπως ο Αντώνης Σαμαράς και ο Μάριος Σαλμάς (και τους Π. Σαράκη-εκλέχτηκε με την Ελ. Λύση, Χ. Κατσιβαρδά-εκλέχτηκε με τους Σπαρτιάτες), στην τέταρτη ψηφοφορία της 12ης Φεβρουαρίου.

Ο προτεινόμενος από τον πρωθυπουργό για ΠΤΔ υπήρξε «πολιτικό τέκνο» της αβερωφικής πτέρυγας της ΝΔ και βαμμένος αντικομμουνιστής, κάτι που καθιστά αστείους τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης ότι είναι μια ενωτική προσωπικότητα. Επιπλέον, κατηγορήθηκε για διαφθορά όταν ήταν δήμαρχος Κηφισιάς, ενώ ως πρόεδρος της βουλής είχε καθοριστική συμβολή στη συγκάλυψη του σκανδάλου των υποκλοπών και του εγκλήματος των Τεμπών.

Ο Μητσοτάκης σπάει έτσι την άτυπη παράδοση που θέλει την εκάστοτε κυβέρνηση να επιλέγει πρόσωπο που προέρχεται από το χώρο της αντιπολίτευσης. Είναι προφανές ότι η επιλογή Τασούλα αντανάκλα τη δεξιά στροφή Μητσοτάκη, συμβατή με τις «τραμπικές πινελιές» στην πολιτική γραμμή που εκπέμπει τελευταία το Μαξίμου. Σε ομηρία από τη σκληρή δεξιά του κόμματός του και με την ανάγκη ανάσχεσης των διαρροών προς Βελόπουλο και Λατινοπούλου, κατέληξε σε έναν κομματικό υποψήφιο. Μια

υποψηφιότητα από τον χώρο της κεντροαριστεράς θα έφερνε σίγουρα «αντάρτικες» ψήφους, εντός ΝΔ, στη διαδικασία εκλογής.

Η συσπείρωση της εκλογικής βάσης της ΝΔ και τα ανοίγματα στα ακροδεξιά ακροατήρια, κρίθηκαν ως σημαντικότερες προτεραιότητες από τη συναίνεση με το ΠΑΣΟΚ, που για την ώρα δεν φαίνεται να απειλεί την πρωτοκαθεδρία της ΝΔ. Το ίδιο μήνυμα εκπέμπει και η επιλογή του Κακλαμάνη για να διαδεχθεί τον Τασούλα στην προεδρία της βουλής. Τα δύσκολα για τον ελληνικό καπιταλισμό είναι μπροστά. Ο Μητσοτάκης ξέρει ότι χωρίς τη στήριξη της «βαθιάς ΝΔ» και των αντιδραστικών μηχανισμών στο κράτος, δεν πρόκειται να τα βγάλει εύκολα πέρα, τη στιγμή μάλιστα που η λαϊκή δυσανεμία εντείνεται.

Μια τόσο δεξιά υποψηφιότητα βρίσκεται βέβαια σε ευθεία αντίφαση με τα ανοίγματα στο «μεσαίο χώρο» και την προσπάθεια του Κυριάκου να εμφανιστεί ως συνεχιστής του «εκσυγχρονισμού» και της κληρονομιάς του Κώστα Σημίτη. Μια τέτοια απόφαση

δεν είναι χωρίς ρίσκο. Υπενθυμίζεται ότι οι ψηφοφόροι που αυτοπροσδιορίζονται ως «κεντρώοι» αποτελούσαν για συνεχόμενες εκλογικές μάχες προνομιακό πεδίο του Μητσοτάκη, στις τελευταίες δημοσκοπήσεις όμως φαίνεται να στρέφονται προς το ΠΑΣΟΚ.

Στο ΠΑΣΟΚ, για να εμφανιστούν ως ο εναλλακτικός πόλος στη ΝΔ, έχουν επιλέξει να κοιτούν δεξιότερα. Όπως ακριβώς δηλαδή και η ΝΔ. Η άτολμη και «υπεύθυνη» αντιπολίτευση του Ανδρουλάκη δεν μπορούσε να βρει καλύτερη αποτύπωση, από την πρόταση Γιαννίση για την Προεδρία. Η συγκεκριμένη επιλογή έγινε στο πλαίσιο της στρατηγικής του Ανδρουλάκη για τον διεμβολισμό του κέντρου. Αλλά φαίνεται πως δεν έχει αποτέλεσμα. Αφού περίμενε το Μητσοτάκη, να προτείνει τον Βενιζέλο ή άλλο πρόσωπο που θα μπορούσε να ψηφίσει το ΠΑΣΟΚ, η πρόταση της Χ. Τρικούπη ήταν τελικά ένας από τους πιο λαομίσητους υπουργούς της περιόδου Σημίτη.

Και μάλιστα με το γνωστό νεοφι-

λελεύθερο επιχείρημα, ότι αν είχαν εφαρμοστεί οι προτάσεις Γιαννίση το 2001, θα είχαμε αποφύγει την χρεοκοπία. Όταν ακριβώς αυτές οι αντιμεταρρυθμίσεις, όπου προχώρησαν, οδήγησαν στη μαζική φτωχοποίηση των εργαζομένων. Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ενάντια στο Ασφαλιστικό έκτρωμα, η άτακτη υποχώρηση και η παραίτηση Γιαννίση, αποτελούν μια εμβληματική νίκη του εργατικού κινήματος. Επιπλέον, οι διαβόητες αλλαγές, συνάντησαν τότε και ισχυρές αντιδράσεις στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ. Από αυτή την παράδοση θέλει να ξεκόψει ο Ανδρουλάκης.

Ο Γιαννίσης θα πάρει λιγότερες ψήφους από την Κατσέλη που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Σε μια μάταιη απόπειρα της Κουμουνδούρου να εμφανίσει κοινό «προοδευτικό μέτωπο» με το ΠΑΣΟΚ και να αναθερμάνει τα σενάρια συμπόρευσης των «προοδευτικών δυνάμεων», επέλεξε να πιέσει το ΠΑΣΟΚ «δεξιόστροφα», με μια υποψηφιότητα εντελώς ΠΑΣΟΚ. Στην επιλογή αυτή σύρθηκε και η Νέα Αριστερά, όχι χωρίς αντιδράσεις στο εσωτερικό της. Το 50% των μελών του Πολιτικού Γραφείου και το 40% των μελών της Κεντρικής Επιτροπής, διαφώνησαν με τη γραμμή υπερψήφισης της πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, σηματοδοτώντας την αντίθεση της μειοψηφίας στο ενδεχόμενο σύγκλισης με την Κουμουνδούρου.

Η διαδικασία της εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας, ελάχιστα απασχολεί την κοινωνική πλειοψηφία, με την κρίση του κόστους ζωής να ροκανίζει το εργατικό εισόδημα. Είναι ενδεικτική όμως για τη μετατόπιση του πολιτικού άξονα όλο και δεξιότερα, καθώς και πρόβα για τις μετεκλογικές συνεργασίες των κομμάτων. Αλλά και μια μέτρηση της διαισθημότητας του αστικού πολιτικού προσωπικού, για λύσεις «ευρύτερων συναίνεσεων», που απαιτεί το σύστημα. Ειδικά στους «αβέβαιους καιρούς» που ζούμε.

Ο Μητσοτάκης στο δρόμο που οδηγεί στο «χωρίς Μητσοτάκη»

Η αντιπολίτευση από τα κάτω μπορεί να νικήσει!

(συνέχεια από σελ.3)

Γι' αυτό παραμένει κρίσιμος ο ρόλος της αντιπολίτευσης. Στις συνθήκες μετά τα συλλαλητήρια για τα Τέμπη, το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η ΝΕΑΡ κλιμάκωσαν την στα λόγια πολεμική κατά του Μητσοτάκη, προσπαθώντας να κερδίσουν από τις αντικυβερνητικές διαθέσεις. Όμως όλοι τους με ιδιαίτερως «προσεκτικά βήματα». Καμιά από τις προτάσεις τους δεν βγαίνει από τα όρια της αντιπαράθεσης μέσα στη Βουλή, δεν φτάνει σε προτάσεις προς τον κόσμο,

δεν αφορά την κλιμάκωση, τη γενίκευση, τη συνέχεια του κινήματος μετά τα συλλαλητήρια.

Ασφαλώς το ΚΚΕ κινείται σε διαφορετική κλίμακα. Δυστυχώς, ο εγκλωβισμός του σε μια λαθεμένη εκτίμηση σχετικά με τις ιδιωτικοποιήσεις (είτε ιδιωτικοποιημένες, είτε υπό δημόσιο έλεγχο, οι μεγάλες επιχειρήσεις παραμένουν... καπιταλιστικές) το εμποδίζει να πάρει σήμερα την κομβική πρωτοβουλία: την απαίτηση για ανατροπή της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ, ως σημεί-

ο-αφετηρίας για ένα γενικότερο ξήλωμα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων.

Παρόλα αυτά τα σημαντικά κενά, ο Φλεβάρης θα είναι πολιτικά ένας κρίσιμος μήνας. Αρχίζει με τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (8/2), που συνδυάζονται με την καταγγελία της ευατλαντικής πολιτικής του Μητσοτάκη, και ολοκληρώνεται στις 28/2 με την απεργιακή κινητοποίηση και τις διαδηλώσεις που θα συνδυάζουν την απαίτηση για δικαιοσύνη σχετι-

κά με τα Τέμπη με τα εργατικά και συνδικαλιστικά αιτήματα ενάντια στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

Ο αντίπαλος από τα κάτω, που εμφανίστηκε στα μαζικά συλλαλητήρια για τα Τέμπη, θα εμφανιστεί ξανά στους δρόμους, στις πλατείες, στα σχολεία και τις σχολές, στους χώρους εργασίας. Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί πραγματικά να ανατρέψει τον Μητσοτάκη και την αντιδραστική και επικίνδυνη κυβέρνηση του.

Αγροτικές κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα

Από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη, συνεχίζεται ο αγώνας των αγροτών για αξιοπρεπή ζωή. Με τα μπλόκα να παραμένουν στις θέσεις τους και να ενισχύονται, με συντονισμένες και πολύμορφες δράσεις όπως άνοιγμα διοδίων, αποκλεισμούς εθνικών οδών, μηχανοκίνητες πορείες μέσα σε πόλεις και άλλες αγωνιστικές παρεμβάσεις, οι μικροί αγρότες και κτηνοτρόφοι δίνουν καθημερινά μαχητική απάντηση στην άρνηση της κυβέρνησης να εξετάσει τα αιτήματά τους. Πάντα με πρόσχημα το περίφημο «δημοσιονομικό κόστος».

Και φέτος, τα μπλόκα της Θεσσαλίας αποτελούν το επίκεντρο αυτής της μάχης, με καθημερινούς αποκλεισμούς του Ε65 από τους αγρότες της Καρδίτσας και των Φαρσάλων, παρά την αστυνομοκρατία, τις κλούβες των ΜΑΤ και τις απειλές των τοπικών παραγόντων της ΝΔ. Σταθερά ενισχύονται και τα αντίστοιχα μπλόκα στους νομούς Τρικάλων, Λάρισας και Μαγνησίας, που βρίσκονται σε συντονισμό μεταξύ τους. Μπλόκα και κινητοποιήσεις πραγματοποιούνται από την Πέλλα και την Άρτα μέχρι την Ηλεία και την Κρήτη.

Με τη γεωργία και την κτηνοτροφία να φθίνουν χρόνο με το

χρόνο, οι φετινές κινητοποιήσεις έχουν ορισμένα ποιοτικά χαρακτηριστικά, όπως η μεγάλη συμμετοχή της νέας γενιάς αγροτών. Έχοντας συνειδητοποιήσει ότι η ΚΑΠ της ΕΕ και η κυβερνητική πολιτική, συρρικνώνουν το εισόδημά τους και ευνοούν προκλητικά το αγροδιατροφικό κεφάλαιο και τις μεγάλες βιομηχανίες τροφίμων, η νέα «φουρνιά» αγροτών δυναμώνει τη δράση των αγροτικών συλλόγων. Πιο αναβαθμισμένη είναι επίσης και η συμπάρασταση των τοπικών κοινωνιών. Ειδικά από τη στιγμή που η ακρίβεια στο ράφι, πλήττει ενιαία τα εργατικά-λαϊκά στρώματα, οι διεκδικήσεις των αγροτών για παραγωγή φθηνών και ποιοτικών προϊόντων, αφορούν όλους/ες μας.

Η μικρή φετινή παραγωγή και οι ζημιές, λόγω καύσωνα και πλημμυρών, οι χαμηλές τιμές πώλησης των αγροτικών προϊόντων, η ακριβή ενέργεια (ηλεκτρικό ρεύμα και πετρέλαιο) που εκτινάσσει το κόστος παραγωγής, το θέμα της άρδευσης, είναι τα σημαντικότερα προβλήματα που χρειάζεται να λυθούν άμεσα. Καταλαβαίνει κανείς ότι η ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων του αγροτικού κόσμου, προϋποθέτει την κλιμάκωση του αγώνα και την πλατιά αλληλεγγύη της εργατικής τάξης.

ΝΕΟ ΚΟΥΚΟΥΛΩΜΑ

Ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας Ζήσης, έθεσε στο αρχείο τις μηνύσεις του προέδρου του ΠΑΣΟΚ, Νίκου Ανδρουλάκη και του δημοσιογράφου Θανάση Κουκάκη, κατά του προσώπου-κλειδί στην υπόθεση των παρακολουθήσεων, Αιμίλιου Κοσμίδη. Θυμίζουμε ότι στο όνομα του τελευταίου είχε εκδοθεί προπληρωμένη κάρτα της Εθνικής Τράπεζας με την οποία έγιναν οι αγορές των σχετικών υπηρεσιών για την αποστολή μολυσμένων γραπτών μηνυμάτων μέσω SMS center. Οι δικαστές υιοθέτησαν το ευφάνταστο σενάριο ότι η κάρτα ενεργοποιήθηκε από έναν «άγνωστο», χωρίς τον κωδικό PIN, που τη χρησιμοποίησε εν αγνοία του κατόχου της. Ωστόσο, σε δημοσίευμα της «Εφ. Συν.», η Εθνική Τράπεζα «αδειάζει» τους ανώτατους εισαγγελείς, καθώς σημειώνει: «Η κάρτα μπορούσε να ενεργοποιηθεί με PIN που μόνο ο κάτοχος της κάρτας κατέχει. Η έκδοση του PIN γίνεται με αυτοματοποιημένο, ηλεκτρονικό τρόπο, ενώ το PIN παραμένει κωδικοποιημένο στα συστήματα της Τράπεζας σε συνθήκες ασφαλείας που καθιστούν αδύνατη την αναπαραγωγή του». Είναι προφανές ότι (και) στην υπόθεση των υποκλοπών, έχουμε να κάνουμε με ακόμα μια απόπειρα συγκάλυψης της κυβερνητικής ευθύνης, σε αραστή συνεργασία με τμήματα της δικαστικής εξουσίας. Το αίτημα να καταργηθεί όλο το νομοθετικό πλέγμα που επιτρέπει χιλιάδες παρακολουθήσεις και η απαίτηση να χυθεί άπλετο φως στις υποθέσεις των θυμάτων κρατικού ή ιδιωτικού χυφιδισμού, με προτεραιότητα στους ανθρώπους των κινημάτων αντίστασης, συνδικαλιστών κλπ., παραμένει επιτακτικό.

DEEPSEEK

Η νέα έκδοση του κινεζικού μοντέλου τεχνητής νοημοσύνης DeepSeek προκάλεσε τριγμούς στους μεγάλους τεχνολογικούς κολοσσούς της Δύσης, βλέποντας την χρηματιστηριακή αξία των εταιρειών τους να κάνουν βουτιά την περασμένη εβδομάδα. Με κόστος ανάπτυξης μόλις 6 εκατομμύρια δολάρια -πολύ λιγότερα από τα δισεκατομμύρια που έχουν επενδύσει οι αμερικανικοί κολοσσοί- και μικρότερη ενεργειακή κατανάλωση, η DeepSeek κατάφερε να δημιουργήσει ένα σύστημα τεχνητής νοημοσύνης εφάμιλλο του ChatGPT. Πώς; Αξιοποιώντας τη δύναμη του ανοιχτού κώδικα και της συλλογικής νοημοσύνης (OpenSource). Η επιτυχία της DeepSeek, ανεξαρτητως πώς θα εξελιχθεί η εφαρμογή καθώς

ενδεχομένως αποτελεί «πρόνι» στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Κίνας, μας δείχνει ότι υπάρχει εναλλακτική στο μοντέλο των κλειστών συστημάτων. Αυτό που διακυβεύεται δεν είναι απλώς η μοίρα κάποιων μετοχών στο χρηματιστήριο. Είναι το ίδιο το μέλλον της τεχνολογικής καινοτομίας και το πώς αυτή θα παραμένει στον έλεγχο των ισχυρών και εργαλείο καταστολής του εποπτικού καπιταλισμού ή θα συμβάλει στην κοινωνική ευημερία. Αξίζει εδώ να σημειώσουμε πως η ελληνική κυβέρνηση δεν είναι και ιδιαίτερα δημοκρατική στην πολιτική χρήση δεδομένων των πολιτών από τα συστήματα OpenAI. Ο νέος κανονισμός της ΕΕ υποχρεώνει τις ελληνικές Αρχές, πριν προμηθευτούν ένα σύστημα τεχνητής νοημοσύνης, να εκτιμήσουν τις επιπτώσεις του στα θεμελιώδη δικαιώματα (Fundamental Rights Assessment, FRIAs). Η έρευνα «Εφ. Συν.»-Investigate Europe -Reporters United τεκμηριώνει με έγγραφα ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στις διαπραγματεύσεις για την υιοθέτηση του κανονισμού, έπαιξε παρασημαστικό-πρωταγωνιστικό ρόλο στην απόρριψη περιορισμών στη χρήση της AI, ανοίγοντας τον δρόμο για μαζικές και ανεξέλεγκτες παρακολουθήσεις με την επίφαση της «εθνικής ασφάλειας». Όπως ακριβώς συνέβη και στο σκάνδαλο των υποκλοπών. Αυτή τη φορά, όμως, με όπλο την τεχνητή νοημοσύνη.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΕΕ-ΙΣΡΑΗΛ

Ένας συνασπισμός περισσότερων από 200 ευρωπαϊκών ΜΚΟ και συνδικάτων ξεκίνησε εκστρατεία τον Σεπτέμβριο του '24 ζητώντας την αναστολή της Συμφωνίας Σύνδεσης ΕΕ -Ισραήλ. Την Κυριακή 26/1 πραγματοποιήθηκε μεγάλη διαδήλωση στις Βρυξέλλες, από πολλές συλλογικότητες, κόμματα και οργανώσεις, με αίτημα την αναστολή της Συμφωνίας. Μάλιστα, ενόψει της συνεδρίασης του Συμβουλίου Σύνδεσης ΕΕ-Ισραήλ, που έχει προγραμματιστεί για τις 25 Φεβρουαρίου, πάνω από 250 βουλευτές και ευρωβουλευτές από 17 χώρες της ΕΕ, ζήτησαν με επιστολή τους προς την Κομισιόν την αναστολή της Συμφωνίας. Σε αυτήν επικαλούνται τις παραβιάσεις του άρθρου 2 από το Ισραήλ, τη λεγόμενη ρήτρα «ανθρώπινων δικαιωμάτων» της συνθήκης. Αλγεινή εντύπωση προκαλεί η παντελής απουσία των ελλήνων και κυρίων βουλευτών και ευρωβουλευτών στους υπογράφωντες την επιστολή και φυσικά από τις κινητοποιήσεις.

Το έγκλημα των Τεμπών φέρει την υπογραφή του πιο βρώμικου συστήματος

Του Νικόλα Κολυτά

Δύο χρόνια μετά το τραγικό έγκλημα των Τεμπών τίποτα δεν έχει αλλάξει. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιμένει στη συγκάλυψη, η Hellenic Train συνεχίζει να κερδοσκοπεί, η δικαστική εξουσία εξακολουθεί να προκαλεί με την αδιαφορία της και τα συστημικά ΜΜΕ δεν σταματούν να αναπαράγουν το κυβερνητικό αφήγημα. Οι οικογένειες των 57 θυμάτων των Τεμπών βρίσκονται αντιμετώπιες με το πιο βάναυσο πρόσωπο του αστικού κράτους. Όμως δεν έχουν σκύψει το κεφάλι και ζητούν δικαίωση.

Δολοφονικές πολιτικές

Το έγκλημα των Τεμπών ξεγύμνωσε πλήρως τη ρητορική του νεοφιλελεύθερου κατεστημένου στην Ελλάδα που σε κάθε ευκαιρία αποθεώνει την ιδιωτική πρωτοβουλία και ζητά την αποκρατικοποίηση των πάντων. Έδειξε με τον πιο σκληρό τρόπο την αδιαφορία του ιδιωτικού κεφαλαίου μπροστά στην ανθρώπινη ζωή. Η συνειδητοποίηση ότι οι αμαξοστοιχίες ανεβοκατέβαιναν τη χώρα με μοναδική εγγύηση το άγρυπνο βλέμμα του εκάστοτε σταθμάρχη υπήρξε κυριολεκτικά ανατριχιαστική και τρομαχτική. Παρά τα όσα φαιδρά ισχυριζόταν η κυβέρνηση, αυτή είναι η μοναδική αλήθεια. Τα συστήματα ασφαλείας ήταν ανύπαρκτα ή κατά πολύ ξεπερασμένα. Δε λειτουργούσαν ούτε τα φωτισήματα, ούτε το σύστημα τηλεδιοίκησης και ελέγχου κυκλοφορίας, ούτε το σύστημα επι-

κοινωνίας μεταξύ μηχανοδηγών και σταθμών.

Αυτό ήταν το αποτέλεσμα της χρόνιας υποβάθμισης και υποχρηματοδότησης των σιδηροδρόμων στην Ελλάδα προκειμένου να συκοφαντηθεί ο δημόσιος χαρακτήρας τους και να εμφανισθεί ως από μηχανής θεός το ιδιωτικό χέρι που θα έδινε τη λύση. Μόνο που αυτή η λύση δεν ήρθε ποτέ. Αντίθετα, προκλήθηκε ένα από τα μεγαλύτερα σιδηροδρομικά δυστυχήματα στην Ευρώπη διαχρονικά. Όσοι είχαν την πολιτική ευθύνη για αυτό το μακελειό, λίγες μόλις ημέρες πριν τη σύγκρουση των τρένων, ωρύονταν στη βουλή για την ασφάλεια των σιδηροδρόμων και καταφέρονταν εναντίον των εκπροσώπων των εργαζομένων που επανειλημμένα με καταγγελίες τους έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου. Είναι οι ίδιοι που πανηγύριζαν κάποια χρόνια πριν για τις ιδιωτικοποιήσεις, που έχυσαν κροκοδείλια δάκρυα τις πρώτες ημέρες του δυστυχήματος και που συνέχισαν πανηγυρικά και προκλητικά τις πολιτικές τους καριέρες μέχρι σήμερα, πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων.

Αντίσταση και αλήθεια

Οι οικογένειες των θυμάτων από την πρώτη στιγμή επέδειξαν τεράστια δύναμη απέναντι σε ένα κράτος που με κάθε τρόπο επεδίωκε τη συγκάλυψη. Ξεκίνησαν έναν πολύμορφο αγώνα με μοναδικό σκοπό την αποκάλυψη της αλήθειας και τη δικαίωση των δικών τους ανθρώπων. Βασικό συστατικό αυτής της προσπάθειας ήταν η απεύθυνσή τους στην κοινωνία, η διάδοση των αιτημάτων τους σε κοινωνικούς χώρους και η συλλογική συσπείρωση απέναντι στην κυβέρνηση Μητσο-

τάκη. Οργάνωσαν τη νομική τους υπεράσπιση, προσέλαβαν πραγματογνώμονες, έδωσαν συνεντεύξεις, κάλεσαν συγκεντρώσεις και διοργάνωσαν πολιτιστικές εκδηλώσεις μνήμης. Όλες αυτές οι ενέργειες αγκαλιάστηκαν από τον κόσμο των κινημάτων και του αγώνα σε κάθε ευκαιρία. Πολιτικές συλλογικότητες της Αριστεράς, εργατικά σωματεία και φοιτητικοί σύλλογοι βρέθηκαν στο πλευρό των θυμάτων από την πρώτη στιγμή.

Αποτέλεσμα αυτής της συλλογικής προσπάθειας ήταν οι μαζικές συγκε-

ντρώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη θύμισαν σε μαζικότητα τις αντίστοιχες μεγάλες αντιμνημονιακές συγκεντρώσεις. Άνθρωποι κάθε ηλικίας κρατώντας πλακάτ, πανό, σημαίες γέμισαν ασφυκτικά τους δρόμους απαιτώντας δικαιοσύνη για τα θύματα και τις οικογένειές τους. Παράλληλα όμως στάλθηκε και ένα σαφές μήνυμα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων και την ασυδοσία του κεφαλαίου που συνεχίζει σε κάθε ευκαιρία να υποτιμά την ανθρωπι-

Η στήριξη του κόσμου στα καλέσματα που απηύθυναν οι οικογένειες των θυμάτων υπήρξε πραγματικά συγκλονιστική και τάραξε συθέμελα την εικόνα της «κραταιάς κυβέρνησης» του Κυριάκου Μητσοτάκη. Παράλληλα όμως στάλθηκε και ένα σαφές μήνυμα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων και την ασυδοσία του κεφαλαίου.

ντρώσεις που διοργανώθηκαν σε όλη τη χώρα, αλλά και σε πολλές πόλεις του εξωτερικού, την Κυριακή 26 Γενάρη. Η στήριξη του κόσμου στα καλέσματα που απηύθυναν οι οικογένειες των θυμάτων υπήρξε πραγματικά συγκλονιστική και τάραξε συθέμελα την εικόνα της «κραταιάς κυβέρνησης» του Κυριάκου Μητσοτάκη που διατυμπάνιζαν από το πρωί ως το βράδυ τα συστημικά ΜΜΕ τις προηγούμενες ημέρες. Ο κόσμος βγήκε μαζικά στο δρόμο να εκφράσει την αλληλεγγύη του από τον Έβρο μέχρι

την ζωή. Στις αεροφωτογραφίες της Αθήνας διακρίνεται ξεκάθαρα ένα πολύχρωμο πλήθος εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, παρά τις εκτιμήσεις της αστυνομίας που έκανε λόγο για... 30.000 κόσμο.

Η απότομη αυτή επιστροφή του κόσμου στο δρόμο, υπήρξε τρομαχτική για την κυβέρνηση. Επί μία εβδομάδα πριν τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις για τα Τέμπη η πολιτική και μιντιακή εμπροσθοφυλακή του Μητσοτάκη έπαιζε τα ρέστα της για να μειώσει τη σημασία των καλεσμά-

των αλλά και τις αντιδράσεις των εργαζομένων. Ο Άδωνις Γεωργιάδης έκανε λόγο για «συμμορία της μιζέριας» όταν γιατροί του Ασκληπείου τον εγκάλεσαν για το έγκλημα των Τεμπών, ενώ παράλληλα κατηγόρησε τους δικηγόρους των οικογενειών λέγοντας ότι έχουν συμφέρον από την εκδίκηση γιατί θα κερδίσουν εκατομμύρια από τις αποζημιώσεις. Την ίδια στιγμή ο Α. Πορτοσάλτε κατηγορούσε όσους καλούσαν σε κινητοποιήσεις για τα Τέμπη λέγοντας ότι τον μοναδικό λόγο έχει η δικαιοσύνη. Αποκορύφωμα όμως, υπήρξε η στάση της ΕΡΤ όπου με απόφαση της διοίκησής της αποφάσισε να παίξει στα τελευταία θέματα του μεσημεριανού δελτίου της τη μεγαλύτερη συγκέντρωση της τελευταίας δεκαετίας και μάλιστα χωρίς να έχει καν ζωντανό πλάνο. Ευτυχώς τη χαμένη τιμή της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης έσωσαν για μια ακόμη φορά οι εργαζόμενοι εκδίδοντας ανακοίνωση με την οποία διαχωρίζαν πλήρως τη θέση τους.

Πορίσματα και κινητοποιήσεις

Όλη αυτή η κοινωνική πίεση αρχίζει να αποφέρει καρπούς σε μια υπόθεση που αρχικώς φαινόταν τελειωμένη. Σε πρώτο στάδιο αποκαλύφθηκαν όλες οι ενέργειες απόκρυψης στοιχείων στην αρχική φάση της έρευνας. Εξαφανίστηκε βιντεοληπτικό υλικό από τις κάμερες των σταθμών, μπαζώθηκε ο χώρος του δυστυχήματος με αποτέλεσμα την απώλεια σημαντικών τεκμηρίων και δεν εξετάστηκαν ενδελεχώς τα ευρήματα με αποτέλεσμα να πεταχτούν κυριολεκτικά ανθρώπινα μέλη και υπολείμματα σε οικόπεδο του ΟΣΕ στο Κουλούρι. Αυτά μάλιστα βρέθηκαν πολλούς μήνες μετά τη μοιραία σύγκρουση από εξειδικευμένη ομάδα που όρισαν οι συγγενείς. Σε δεύτερο στάδιο όμως επιβεβαιώνονται οι χειρότεροι φόβοι που εξέφραζαν από την πρώτη στιγμή οι οικογένειες των θυμάτων. Στο τελικό πόρισμα που κατέθεσε στον Εφέτη ανακριτή Λάρισας ο τεχνικός σύμβουλος του Συλλόγου Οικογενειών Θυμάτων Δυστυχήματος Τεμπών, αναφέρεται πως 30 από τα 57 θύματα γλίτωσαν από τη φονική σύγκρουση, κάρηκαν όμως ζωντανά από τους υδρογονάνθρακες που αναφλέγηκαν. Η ποσότητα που κάρηκε στην ατμόσφαιρα έκαψε 140.000 κυβικά μέτρα αέρα και υπολογίζεται σε 15 έως 20 τόνους καυσίμων συνολικά.

Η διαπίστωση αυτή οδηγεί μονοσήμαντα στο τελικό συμπέρασμα ότι «το φονικό μανιτάρι» τη στιγμή της σύγκρουσης των δύο τρένων οφείλεται σε ύποπτο παράνομο φορτίο που μετέφερε η εμπορική αμαξοστοιχία και όχι απλώς στη σύγκρουση των δύο τρένων. Αυτός είναι και ο λόγος που οι οικογένειες ζητούν να ενταχθεί στο κατηγορητήριο η μεταφορά επικίνδυνων υλικών, γιατί μόνο τότε θα εξεταστεί και ελεγχθεί νομικά η προέλευση των καυσίμων. Τα επίσημα πορίσματα των

ειδικών συγκλίνουν σε αυτό το συμπέρασμα, γεγονός που δίνει στην υπόθεση άλλη τελείως διάσταση. Η στάση της κυβέρνησης μαρτυρά ακόμη περισσότερο την ενοχή της. Κορυφαία κυβερνητικά στελέχη αναπαράγουν τα κλισέ της «πολιτικής αξιοποίησης μιας τραγωδίας» χωρίς όμως να απαντούν στα πραγματικά ερωτήματα που θέτει όχι κάποιος άσχετος, αλλά οι ίδιες οι εκθέσεις των ειδικών.

Λυπηρή φιγούρα πραγματικά υπήρξε ο Κυριάκος Μητσοτάκης στη συνέντευξη παρωδία που παραχώρησε στον Alpha. Ο Έλληνας πρωθυπουργός προχώρησε σε μια πρωτοφανή πολιτική κυβίστηση γύρω από το παράνομο φορτίο της εμπορικής αμαξοστοιχίας, παραδεχόμενος ουσιαστικά ότι επί δύο συναπτά έτη ψευδότην ασυστόλως μπροστά σε ολόκληρη την κοινωνία για το περιεχόμενό της. Πρόκειται για τον άνθρωπο που έκανε λόγο για «θεωρίες συνωμοσίας» που «μολύνουν το δημόσιο διάλογο» συκοφαντώντας έμμεσα την επίσημη θέση των οικογενειών των θυμάτων. Μετά την πολιτική πίεση όμως από εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές που βγήκαν στους δρόμους και την απίστευτη επιμονή των οικογενειών στην αποκάλυψη της αλήθειας, η πολιτική κωλοτούμπα ήταν μονόδρομος. Όμως, συνηθισμένος ο Κυριάκος Μητσοτάκης σε τέτοιες δημόσιες αναδιπλώσεις, αξιοποίησε την πάγια τακτική του σε ανάλογες περιπτώσεις: Αυτή του εξαπατημένου πολιτικού που αναζητά την κάθαρση. Πρόκειται για ακραία υποκρισία που δεν πείθει πια κανέναν.

Απέναντι σε αυτό το απύθμενο θράσος και την έλλειψη σεβασμού μπροστά στον πόνο των συγγενών, απέναντι σε αυτές τις εγκληματικές πολιτικές που δολοφονούν ανθρώπους στο όνομα του κέρδους, απέναντι σε αυτό το βρώμικο σύστημα που αποκρύπτει στοιχεία και τροφοδοτεί τη συγκάλυψη, οφείλουμε να αντιδράσουμε συλλογικά και πολιτικά. Οφείλουμε να αξιοποιήσουμε τη δύναμη της αντίστασης και της αλληλεγγύης στην κατεύθυνση της τιμωρίας των υπαίτιων και των πολιτικών που γεννούν θάνατο. Οφείλουμε να απαιτήσουμε την επανακρατικοποίηση των σιδηρόδρομων και να διεκδικήσουμε δωρεάν, δημόσιες και ασφαλείς συγκοινωνίες για όλη την κοινωνία. Οφείλουμε να μην ξεχάσουμε το έγκλημα των Τεμπών και να το επαναφέρουμε στην κεντρική πολιτική συζήτηση. Οι συγκεντρώσεις του Γενάρη, αλλά και οι απεργιακές κινητοποιήσεις της 28ης Φλεβάρη είναι τα πρώτα μόνο βήματα σε αυτή την κατεύθυνση. Μια κατεύθυνση που δείχνει ότι θα χάσουν τον ύπνο τους για καιρό, αυτοί που νομίζουν ότι εμείς κοιμόμαστε τον ύπνο του δικαίου.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Ο εξοπλιστικός και εξορυκτικός της κυβέρνησης Μητσοτάκη

Του Σπύρου Αντωνίου

Στο ότι ο κόσμος κινείται στους ρυθμούς της πολεμικής οικονομίας συμφωνούν πλέον όλοι οι διεθνείς αναλυτές. Σε μια συνθήκη ακραίων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που απειλεί την ειρήνη, τις ζωές και τα δικαιώματα των εργαζομένων, η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των πολεμοχαρών ηγεσιών.

Κατά την επίσκεψή του στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη συμμετοχή σε συζήτηση για το γεωπολιτικό στίγμα της Ελλάδας, που διοργάνωσε στο Σικάγο το Hellenic American Leadership Council (HALC), ο Δένδιας τάχθηκε αναφανδόν υπέρ των επενδύσεων σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Ουσιαστικά, ο υπουργός «άμυνας» συμφώνησε με τη θέση Τραμπ, ότι οι Ευρωπαίοι πρέπει να συνεισφέρουν περισσότερα κονδύλια για την «άμυνα» στο πλαίσιο του NATO. Άλλωστε, η ελληνική κυβέρνηση στηρίζει ενεργά την κλιμάκωση της πολεμικής προετοιμασίας της ΕΕ, με «εργαλεία» όπως η πιθανή έκδοση ευρωπαϊκών ομολόγων για στρατιωτικές δαπάνες ή η σύσταση ενόχ κοινοτικού ταμείου για τη χρηματοδότηση εξοπλιστικών προμηθειών.

NATO

Και όλα αυτά όταν τα μέλη του NATO, το 2024, αύξησαν τις στρατιωτικές δαπάνες κατά 17,9%, έναντι του 2023. Το στόχο του 2% ΑΕΠ για την «άμυνα» έπιασαν 23 από τα 31 μέλη του NATO, ενώ το 2023 ήταν μόλις 10. Πρωταθλήτρια του NATO στις πολεμικές δαπάνες αναδεικνύεται η Πολωνία που δίνει το 4,1% του ΑΕΠ της. Η Ελλάδα είναι στην 5η θέση με 3,08%.

Το NATO θέτει πλέον νέο στόχο δαπανών 3% του ΑΕΠ έως το 2030 αλλά ο Τράμπ δεν μοιάζει ικανοποιημένος με τον αριθμό αυτό. Αν τα λόγια γίνουν πράξη και οι χώρες μέλη του NATO κληθούν να δαπανήσουν 5% του ΑΕΠ σε στρατιωτικές δαπάνες, θα έχουμε να κάνουμε με μια καταστροφική αφαίμαξη των κοινωνικών πόρων. Κάθε επιπλέον μονάδα του ΑΕΠ που κατευθύνεται σε στρατιωτικά κονδύλια αντιπροσωπεύει περίπου 200 δισεκατομμύρια επιπλέον για τις χώρες της ΕΕ, 23 από τις οποίες είναι επί-

σης μέλη του NATO.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, αυτό θα αντιστοιχούσε σε περίπου 11,5 δισ. ευρώ που θα κατευθύνονταν σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς (πλοία, αεροσκάφη, πυραυλικά συστήματα, drones κάθε τύπου, εργαλεία κυβερνοεπιθέσεων και λοιπά επιθετικά όπλα), επιφέροντας νέα μείωση των δαπανών για κοινωνικές υπηρεσίες, όπως υγεία, παιδεία και κοινωνική πρόνοια.

Στο σύνολο των δαπανών του φετινού προϋπολογισμού ξεχωρίζουν οι πολεμικές δαπάνες, ειδικά το κομμάτι που αφορά την υλοποίηση εξοπλιστικών προγραμμάτων. Δαπάνες που ψηφίστηκαν με διακομματική συναίνεση (και με τις ψηφούς ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ακροδεξιάς). Συγκεκριμένα για το 2025 οι αγορές πάγιων περιουσιακών στοιχείων (που αφορούν κυρίως την αγορά πολεμικού υλικού) θα φτάσουν τα 1,73 δισ. ευρώ από 1,04 δισ. ευρώ το 2024, καταγράφοντας αύξηση από χρόνο σε χρόνο ύψους 728 εκατ. ευρώ. Και κάπως έτσι θα μείνουν χωρίς 13ο και 14ο μισθό, για ένα ακόμα έτος, οι δημόσιοι υπάλληλοι και χωρίς «δώρα» οι συνταξιούχοι. Και φυσιολογικά, τα νοσοκομεία θα υπολειπώνονται, χωρίς το απαραίτητο προσωπικό και χωρίς υγειονομικό υλικό.

Στον πολεμικό παροξυσμό που έχει καταβάλει την κυβέρνηση της ΝΔ και αποτυπώνεται στους εξωφρενικούς εξοπλισμούς, εκτός από

Μαζί με τις πλατφόρμες εξόρυξης, έρχονται πάντα και τα... αεροπλανοφόρα ή έστω οι φρεγάτες και τα υποβρύχια. Στο διαχρονικό δίλημμα «βούτυρο ή κανόνια;» η κυβέρνηση διαλέγει εύκολα τα κανόνια.

την παραλαβή της πρώτης φρεγάτας τύπου Belhara «τρέχουν» παράλληλα μια σειρά από άλλα εξοπλιστικά προγράμματα. Μεταξύ άλλων η παραλαβή των αεροσκαφών Rafale και η αναβάθμιση 80 αεροσκαφών F-16 της πολεμικής αεροπορίας στην έκδοση Viper. Θυμίζουμε ότι ακριβώς πριν έναν χρόνο, το αμερικανικό ΥΠΕΞ ενέκρινε την πώληση 20+20 F-35 στο ελληνικό κράτος, έναντι 8,6 δισ. δολαρίων, όπως λένε οι Αμερικανοί.

Όπως συνεχώς δηλώνει το τελευταίο διάστημα ο Δένδιας, εκτός των αντιπυραυλικών συστημάτων σχεδιάζεται και η διακλαδική ανάπτυξη drone και anti-drone συστημάτων, τα οποία θα οικοδομήσουν το «τείχος του Αιγαίου». Μόνο το κόστος απόκτησης δύο θόλων, ενός αντιαεροπορικού και ενός anti-drone, όπως εκτιμούν κυβερνητικές πηγές, θα ξεπεράσει τα 2 δισ. ευρώ. Μάλιστα, εμβαθύνοντας (και) τη στρατιωτική συνεργασία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, ο «σιδερένιος» θόλος θα φτιαχτεί (μέχρι το τέλος του 2026) με απευθείας ανάθεση στην ισραηλινή πολεμική βιομηχανία.

Με απευθείας ανάθεση θα αποκτηθούν και τα αμερικανικά drones μιας χρήσης.

Επιπλέον, στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων της «Ατζέντας 2030», το Πολεμικό Ναυτικό, προχωρά στην προμήθεια της πιο σύγχρονης έκδοσης των επιθετικών πυραύλων Exocet, με το εν λόγω πρόγραμμα να έχει λάβει ήδη το πράσινο «φως» από την ειδική επιτροπή εξοπλιστικών της βουλής. Το πρόγραμμα αφορά στην απόκτηση 16 πυραύλων Block 3C έναντι 33 εκατομμυρίων ευρώ. Οι Exocet Block 3 διαθέτουν βεληνεκές που φτάνει τα 200 χιλιόμετρα (μεγαλύτερο από 100 ναυτικά μίλια), που δίνουν δυνατότητα κρούσης σε αποστάσεις πολύ μεγαλύτερες από εκείνες του Αιγαίου πελάγους.

Ακόμη, οι Block 3 μπορούν να πλήξουν παράκτιους στόχους, όπως ναυτικές εγκαταστάσεις ή στρατηγικές υποδομές, δυνατότητα που «κουμπώνει» με τις επιχειρησιακές ανάγκες, σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης. Με πυραύλους Exocet θα εξοπλιστούν και οι νέες φρεγάτες Belhara του στόλου, οι οποίες εκτός από ισχυ-

παροξυσμός

ρή αντιαεροπορική δύναμη, θα διαθέτουν και σημαντικές δυνατότητες κατά στόχων επιφανείας.

Όλα αυτά τα τεράστια κονδύλια, εκτός από τις ΝΑΤΟϊκές υποχρεώσεις στα μέτωπα της Ουκρανίας, της Μ. Ανατολής κ.α., δικαιολογούνται ως «αποτρεπτικές δυνατότητες της χώρας», απέναντι στην «αναθεωρητική πολιτική της Τουρκίας». Πάντοτε άλλωστε, η εθνικιστική προπαγάνδα χρησιμοποιείται ως το τέλειο προκάλυμμα για την υποκίνηση του милитарισμού και του πολέμου.

Εξορύξεις

Το μεγάλο μέγεθος των εξοπλισμών «φωτίζει» -εκτός από την ελληνική εμπλοκή στις ιμπεριαλιστικές περιπέτειες στην περιοχή- την αύξηση της πιθανότητας ενός «θερμού» επεισοδίου με την Τουρκία, παρά τα «ήρεμα νερά» των τελευταίων μηνών. Ειδικά με κάτι τραμπικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης («drill, baby, drill»... όταν η υπερθέρμανση του πλανήτη, από την καύση ορυκτών καυσίμων, έχει φτάσει σε σημείο μηδέν), όπως η διαδικασία αδειοδότησης νέων περιοχών εξερεύνησης υδρογονανθράκων.

Η πρόσκληση προς υποβολή αιτήσεων για αναζήτηση υδρογονανθράκων, αποδεικνύει την (επι)στροφή της κυβέρνησης από την κοστοβόρα «πράσινη ανάπτυξη», στην προώθηση του εξορυκτικού μοντέλου και των συμφερόντων των εταιρειών ορυκτών καυσίμων. Επιλογή που επιταχύνεται έπειτα και από το ενδιαφέρον της Chevron για έρευνες σε θαλάσσια περιοχή, η οποία οριοθετείται σε μια έκταση που ξεκινά νοτιοδυτικά της Πελοποννήσου και φτάνει έως τα δυτικά της Κρήτης. Δηλαδή συνορεύει με τα θαλάσσια οικόπεδα «Δυτικά της Κρήτης» και «Νοτιοδυτικά της Κρήτης» που έχουν ήδη παραχωρηθεί στην κοινοπραξία ExxonMobil - HELLENiQ Energy.

Οι εταιρείες που αναλαμβάνουν τις εξορύξεις είναι δυτικοί κολοσσοί. Η Chevron είναι η δεύτερη μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρεία ορυκτών καυσίμων παγκοσμίως. Η παραχώρηση που διεκδικεί σήμερα η αμερικανική εταιρεία είναι η τρίτη μεγαλύτερη στην Ελλάδα και φτάνει τα 11.000 τ.χλμ. Στο Μαξίμου ομολογούν την προσδοκία ότι η δραστηριότητα αυτή, θα έχει ως αποτέλεσμα έναν πιο αναβαθμι-

σμένο ρόλο για τον ελληνικό καπιταλισμό, στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Εφόσον ο πρόεδρος Τραμπ στηρίζει ολόθερμα τις αμερικανικές εταιρείες εξορύξης, θα στηρίξει και την Ελλάδα, που διευκολύνει τα σχέδια των «πετρελαιάδων» και αποτελεί βασικό πυλώνα για την ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

Οι υπερφίαλες αφηγήσεις για την «ενεργειακά ανεξάρτητη» Ελλάδα που θα προμηθεύει με φυσικό αέριο όλη την Ευρώπη και θα «πλημμυρίσουμε χρήμα», χάρη και στη στήριξη των ΗΠΑ, επανήλθαν στο δημόσιο λόγο. Βεβαίως, μαζί με τους κινδύνους για την ειρήνη και το περιβάλλον. Οι λαοί της περιοχής κινδυνεύουν να βρεθούν μέσα σε μια πολεμική καταστροφή με μοναδικό «κίνητρο» να διασφαλιστούν τα πιθανά κέρδη των υπερρεθνικών εταιρειών, σε ένα βρώμικο παιχνίδι ΑΟΖ, οικονομικών εθνικισμών, τοπικών και ευρύτερων γεωπολιτικών ανταγωνισμών, οικολογικής καταστροφής και εξοπλισμών. Γιατί μαζί με τις πλατφόρμες εξορύξης, έρχονται πάντα και τα... αεροπλανοφόρα ή έστω οι φρεγάτες και τα υποβρύχια.

Στο διαχρονικό δίλημμα «βούτυρο ή κανόνια;» η κυβέρνηση διαλέγει εύκολα τα κανόνια, ιεραρχώντας την πολεμική προετοιμασία και την πρωτοκαθεδρία στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, πάνω από τις κοινωνικές ανάγκες. Τους αγωγούς ενέργειας, πάνω από τα σχολεία και τα θαλάσσια οικοσυστήματα. Το μόνο βέβαιο είναι ότι οι εργαζόμενοι θα πληρώσουμε για πολλές δεκαετίες το όργιο εξοπλισμών της ΝΔ, όπως είχε συμβεί και με τις προηγούμενες «αγορές του αιώνα», με τις μίζες να κάνουν πάρτι και το κρατικό χρέος να θεριεύει.

Η ανεξάρτητη παρέμβαση του κινήματος και της Αριστεράς, χρειάζεται να ξεκινά από την κάθετη εναντίωση στους εξοπλισμούς (και τις εξορύξεις), κόντρα στη λογική της «κυριαρχικών δικαιωμάτων» και το милитарισμό. Προωθώντας τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη των λαών. Σε αυτούς τους κρίσιμους καιρούς γίνεται ακόμα πιο επιτακτική η μαζική αντιπολεμική δράση, η ρήξη με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Μια πολιτική δηλαδή που θα συμβάλει καθοριστικά στο να υπερασπιστούμε το υπέρτατο αγαθό της ειρήνης, τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, αλλά και το περιβάλλον.

Το νερό είναι ζωτικό ανθρώπινο δικαίωμα και όχι εμπόρευμα Συναγερμός! Να μη γίνει το νερό σαν το ρεύμα ακριβό!*

Η κυβέρνηση, παρά τις διαδοχικές αποφάσεις του ΣΤΕ που κατοχυρώνουν το νερό ως δημόσιο αγαθό, επιμένει παράνομα και καταχρηστικά στην εμπορευματοποίησή του.

Υπενθυμίζουμε την εμμονή της κυβέρνησης να παρακάμψει τις αποφάσεις του ΣΤΕ:

Η αρχή έγινε με την ένταξη των υπηρεσιών ύδρευσης στη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑ-ΑΕΥ), μια Αρχή που έδωσε τις διαθέσεις της με τα τιμολόγια ρεύματος, που επέτρεψε να εκτοξευτούν σε απαράδεκτα ύψη. Με το Νόμο 5106/1.5.2024 συστάθηκε ο «Οργανισμός Διαχείρισης Υδάτων Θεσσαλίας Ανώνυμη Εταιρεία» (Ο.Δ.Υ.Θ. Α.Ε.), ιδιωτικοποίησης του νερού της Θεσσαλίας μέσω της παράδοσης της διαχείρισης σε Ανώνυμη

Συγκέντρωση έξω από το ΣΤΕ (Αιόλου 80 & Σοφοκλέους), Παρασκευή 07-02-2025 (ημέρα εκδίκασης της αίτησης ακύρωσης), 09:00 π.μ.

Καλούν σωματεία εργαζομένων και κινήματα υπέρ του δημόσιου χαρακτήρα του νερού.

Εταιρεία, αποτελώντας προπομπή για την υπόλοιπη χώρα. Κατόπιν, τον περασμένο Σεπτέμβριο δημοσιεύτηκε η νέα ΚΥΑ τιμολόγησης υπηρεσιών ύδατος (ΦΕΚ Β' 5438/27.09.2024), που υιοθετεί μια αμιγώς λογιστικού αλλά και κερδοσκοπικού χαρακτήρα τιμολογιακή πολιτική για το νερό.

Με τη νέα ΚΥΑ η κυβέρνηση "στήνει" έναν ανεξέλεγκτο, από το δημόσιο, μηχανισμό κοστολόγησης-τιμολόγησης των νερών όλης της Ελλάδας και όλων των χρήσεων (ύδρευσης-άρδευσης-αποχέτευσης), απομακρύνοντας έτσι την ευθύνη τιμολόγησης από τους δημόσιους φορείς (κυβέρνηση, δήμους). Μια τέτοια προοπτική προοιωνίζει ένα δυστοπικό μέλλον για το ζωτικό αγαθό του νερού, αντίστοιχο με αυτό του ρεύματος. Οι πολιτικές αυτές οδηγούν σε:

• Ανεξέλεγκτες Αυξήσεις Τιμολογίων καθιστώντας το νερό ακριβό και απρό-

σιτο για πολλά νοικοκυριά.

• Αβεβαιότητα για την ποιότητα και τη βιωσιμότητα των Υπηρεσιών ύδρευσης-αποχέτευσης-άρδευσης και ευκολία υπαρπαγής τους από ιδιωτικά συμφέροντα.

• Κινδύνους για την δημόσια υγεία, λόγω επισφαλούς πρόσβασης σε ακατάλληλο νερό.

• Κινδύνους και για την διατροφική επάρκεια της χώρας, λόγω περιορισμού αντί εξορθολογισμού της άρδευσης.

Εργαζόμενοι στις αρμόδιες δημόσιες και δημοτικές επιχειρήσεις για τη διαχείριση του νερού, περιβαλλοντικές οργανώσεις και πολίτες από όλη την χώρα ενώθηκαν για να ακυρώσουν τη νέα ΚΥΑ. Κατέθεσαν αίτηση ακύρωσης στο Συμβούλιο της Επικρατείας, με σκοπό να ακυρωθεί ως αντισυνταγματική και αντίθετη με την Ευρωπαϊκή νομοθεσία η 103755 Κοινή Υπουργική Απόφαση (ΦΕΚ Β 5438/27.09.2024) για τον «Καθορισμό των γενικών κανόνων κοστολόγησης και τιμολόγησης υπηρεσιών ύδατος. Μέτρα βελτίωσης, διαδικασίες και μέθοδος ανάκτησης κόστους των υπηρεσιών ύδατος στις διάφορες χρήσεις του». Στηρίζουμε την αίτηση ακύρωσης της ΚΥΑ στο ΣΤΕ:

Το ΣΤΕ, για δεύτερη φορά στην ιστορία του θα επανεξετάσει το ζήτημα της κοστολόγησης του νερού! Η ομόφωνη απόφαση του 2022 (2519/2022) ακύρωσε την προηγούμενη ΚΥΑ τιμολόγησης, υπογραμμίζοντας ότι το νερό δεν είναι εμπορικό προϊόν, αλλά κοινωφελές αγαθό. Το ίδιο ζήτημα τίθεται ξανά ενώπιον του ΣΤΕ, καθώς η νέα ΚΥΑ αναπαράγει τις ίδιες ρυθμίσεις, επί το δυσμενέστερο μάλιστα, που έχουν ήδη κριθεί αντισυνταγματικές.

• Δηλώνουμε ρητά ότι το νερό είναι ζωτικό ανθρώπινο δικαίωμα! ΔΕΝ είναι Εμπόρευμα. ΔΕΝ κοστολογείται με όρους αγοράς!

• Διεκδικούμε να ακυρωθεί η νέα Κοινή Υπουργική Απόφαση (ΚΥΑ) για την Τιμολόγηση του Νερού, και να απενταχθούν οι υπηρεσίες ύδατος από τη ΡΑΑΕΥ.

• Στηρίζουμε την αίτηση ακύρωσης της ΚΥΑ που έχουν καταθέσει στο ΣΤΕ σωματεία εργαζομένων σε Δημόσιες και Δημοτικές επιχειρήσεις ύδρευσης, περιβαλλοντικές οργανώσεις και πολίτες από όλη την Χώρα.

*Ψήφισμα που προτείνει η Πρωτοβουλία για τη Διασφάλιση της Δημόσιας Διαχείρισης του Νερού και έχει υιοθετηθεί από συλλόγους, σωματεία και φορείς.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

48ωρη πανελλαδική απεργία των Οικοδόμων

Την Τετάρτη 12 και την Πέμπτη 13 Φλεβάρη οι οικοδόμοι σε όλη την Ελλάδα συμμετέχουν στη 48ωρη απεργία που αποφάσισε η Ομοσπονδία τους. Την Τετάρτη 12 Φλεβάρη θα πραγματοποιηθούν τοπικές συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας από την Ήπειρο και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι την Κρήτη. Μετά τις τοπικές συγκεντρώσεις ξεκινάει η εκστρατεία τους για να βρεθούν με λεωφορεία στη μεγάλη πανελλαδική συγκέντρωση την Πέμπτη 13 Φλεβάρη στις 12.00 στην πλατεία Κάνιγγος στην Αθήνα. Συγκέντρωση η οποία θα ολοκληρωθεί με πορεία προς τη βουλή.

Τα κύρια αιτήματα της 48ωρης απεργιακής κινητοποίησης είναι τρία. Το σημαντικότερο η υπογραφή νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας με ουσιαστικές αυξήσεις στα μεροκάματα και καθιέρωση του 7ωρου – 5νθήμερου ωραρίου. Δηλαδή του 35ωρου με αναγνωρισμένες όλες τις τριετίες και επιδόματα. Οι οικοδόμοι διεκδικούν επίσης κάθε μέρα δουλειάς να σημαίνει και ένσημο και να υπάρξει αναγνώριση και διανομή των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων. Τέλος διεκδικούν μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς για να μη μετράει ο κλάδος καθημερινά νεκρούς ή πλέον ανίκανους να εργαστούν οικοδόμους.

Η 48ωρη απεργία έρχεται ως συνέ-

χεια των προηγούμενων κινητοποιήσεων που ήταν μαζικές και δυναμικές και που οδήγησαν σε κάποιες παροχές προς τους εργαζόμενους. Παροχές που δεν ήταν τόσο σημαντικές όσο διατεινόταν η ηγεσία της Ομοσπονδίας τους αλλά τουλάχιστον τους δίνουν την ορμή να ξαναβγούν μαζικά στο δρόμο.

Στο δρόμο και στον αγώνα, εκεί που μπορούν να δώσουν σκληρές μάχες και να κερδίσουν αξιοποιώντας την πολυετή παράδοση του κλάδου. Είναι αδύνατο οι οικοδόμοι να εργάζονται με μεροκάματα σαν αυτά που έπαιρναν 15 χρόνια πριν. Είναι αδύνατο οι οικοδόμοι να σκοτώνονται στη δουλειά για να ολοκληρωθούν στην ώρα τους μεγάλα κατασκευαστικά έργα και αυτοί που να κερδίζουν να είναι μόνο οι μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες και οι μεγαλοεργολάβοι.

Άλλωστε ο διάλογος χωρίς κινητοποιήσεις είναι ως τώρα αναποτελεσματικός για τους οικοδόμους, όπως αποδείχθηκε και από τη συνάντηση της Ομοσπονδίας τους με τις εργοδοτικές οργανώσεις στις 22 του περασμένου Γενάρη. Και βέβαια ούτε είναι δυνατόν οι οικοδόμοι να εργάζονται και οι εργοδότες με την ανοχή της κυβέρνησης και του κράτους να τους κλέβουν τον κόπο τους και τα ένσημά τους. Η κυβέρνηση της ΝΔ από τη στιγμή που εκλέχθηκε λέει και ξαναλέει ότι χτυπάει ανελέητα την εισφοροδιαφυγή και την εισφοροκλοπή αλλά οι οικοδόμοι δεν έχουν δει να παίρνει ούτε μια πρωτοβουλία για να παίρνουν κανονικά τα ένσημά τους. Για όλους αυτούς τους λόγους αναμένεται η οργή των οικοδόμων να βρει διέξοδο στη μεγάλη κινητοποίηση της Πέμπτης 13 Φλεβάρη στην Αθήνα.

Συγκέντρωση στα δικαστήρια των εργαζομένων στο ΕΚΠΑ

Οι εργαζόμενοι στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας καλούν τη Δευτέρα 17 Φλεβάρη σε κινητοποίηση στα δικαστήρια της Ευελπίδων όπου εκδικάζεται αγωγή κατά του ΕΚΠΑ (Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών) για παράνομη απόλυση λόγω συνδικαλιστικής δράσης του εκλεγμένου Γενικού Γραμματέα του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ και μέλους του Κεντρικού Συμβουλίου της ΟΔΠΤΕ (Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης), Δημήτρη Αντωνίου. Ο οποίος ως και τη μέρα της απόλυσής του εργαζόταν για 19 χρόνια ως συμβασιούχος στο ΕΚΠΑ.

Με την κινητοποίηση στα δικαστήρια οι εργαζόμενοι στο ΕΚΠΑ θα δείξουν ακόμη μία φορά ότι υπερασπίζονται τις θέσεις εργασίας τους από τις απολύσεις και διεκδικούν μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, συμβασιούχους Ορισμένου Χρόνου ή έργου, εργολαβικούς, εργαζόμενους με σύμβαση Αορίστου Χρόνου και μόνιμους. Η συνδικαλιστική δράση και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των φοιτητών των πανεπιστημίων είναι ανεπίτρεπτο να εκβιάζεται με διώξεις και απολύσεις.

Αν η απόλυση δεν ανακληθεί θα είναι η πρώτη απόλυση στο δημόσιο για συνδικαλιστική δράση από τη χούντα και μετά. Για αυτό το λόγο όλοι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και όχι μόνο πρέπει να δείξουν και στις 17 Φλεβάρη την αμέριστη συμπαράστασή τους στους εργαζόμενους του ΕΚΠΑ και στον διωκόμενο συνδικαλιστή. Αν περάσει η πρώτη απόλυση θα επιδιωχθεί να περάσουν κι άλλες.

Συνεχίζονται οι αγώνες σε Teleperformance και e-food

Συνεχίζονται με κινητοποιήσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην Teleperformance ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία και τις απολύσεις. Οι εργαζόμενοι στην εταιρεία εδώ και ένα σχεδόν χρόνο δίνουν αγώνα ενάντια σε απολύσεις και κάθε μορφή εκφοβισμού από την εργοδοσία που πιέζει τους εργαζόμενους της επιχείρησης να μην γραφτούν στο επιχειρησιακό σωματείο ή να μη συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις που καλεί.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην

τριμερή συνάντηση που είχε γίνει στην επιθεώρηση εργασίας του Πειραιά στις αρχές του περασμένου Γενάρη η εργοδοσία απαίτησε να υπάρξει ξεχωριστή διαδικασία για κάθε εργαζόμενο που έχει απολυθεί στην επιθεώρηση εργασίας του τόπου κατοικίας του. Η Teleperformance Greece είναι μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες παροχής υπηρεσιών στην Ελλάδα. Αποτελεί μέλος ενός πολυεθνικού ομίλου γαλλικών συμφερόντων με θυγατρικές σε 80 χώρες και απασχολεί 330.000 εργαζόμενους σε ολόκληρο τον κόσμο.

Την ίδια ώρα κινητοποιήσεις με 24ωρες απεργίες πραγματοποιούν και οι εργαζόμενοι στην e-food με αποφάσεις του σωματείου τους. Οι εργαζόμενοι απαιτούν υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Με τις πρώτες απεργιακές τους κινητοποιήσεις και μοτοπορείες στις αρχές του 2025 οι εργαζόμενοι πέτυχαν να δεσμευτεί η εταιρεία ότι δεν θα προχωρήσει στις αλλαγές τις οποίες είχε αποφασίσει (επέκταση της δουλειάς μέσω εργολάβων – στολαρχών και αλλαγή του τρόπου καθορισμού των ωραρίων των διανομέων).

Για την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στον δημόσιο τομέα

Της Δώρας Σταθοπούλου, συνδικαλίστριας στον δημόσιο τομέα

Η επαναφορά του 13ου & 14ου μισθού στους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα βρίσκεται στο επίκεντρο των διεκδικήσεων της ΑΔΕΔΥ τον τελευταίο καιρό. Η ΑΔΕΔΥ έχει ξεκινήσει μια σειρά από εκδηλώσεις προκειμένου να επαναφέρει το αίτημα αυτό στο προσκήνιο και στην κεντρική πολιτική ατζέντα εντός και εκτός του κοινοβουλίου. Μάλιστα, με πρόσφατο αίτημά της προς το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ) ζητά να εκδικαστεί σε πρότυπη δίκη μια αγωγή δημοσίου υπαλλήλου με την οποία ζητά την καταβολή του 13ου και 14ου μισθού. Η πρότυπη δίκη από το ΣΤΕ σημαίνει ότι θα κριθεί το αίτημα οριζόντια για όλους τους δημόσιους υπαλλήλους. Ταυτόχρονα η Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ πήρε απόφαση για παναττική στάση εργασίας στις 4 Φεβρουαρίου και παράσταση διαμαρτυρίας του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ στο Υπ. Οικονομικών.

Κατάκτηση

Στην Ελλάδα, ο 13ος μισθός καθιερώθηκε με τον αναγκαστικό νόμο 1771/1951. Οι πρώτοι εργαζόμενοι που τον διεκδίκησαν ήταν οι τυπογράφοι του Εθνικού Τυπογραφείου, το 1822, με στόχο την ενίσχυση της αγοραστικής τους δύναμης. Η οργάνωση του εργατικού κινήματος και η όξυνση των κοινωνικών αγώνων στις αρχές του 20ού αιώνα θέτει το αίτημα των Δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων στο επίκεντρο του διεκδικητικού ρεπερτορίου του εργατικού κινήματος. Τον αγώνα θα ξεκινήσουν, αρχικά, οι εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας. Ήταν τον Δεκέμβριο του 1927 που οι δημόσιοι υπάλληλοι απήγγησαν με αίτημα την καταβολή ενός ολόκληρου μισθού για τις γιορτές των Χριστουγέννων. Η άρνηση των κυβερνήσεων να δώσουν αυξήσεις στους μισθούς και να χορηγήσουν τα δώρα των Χριστουγέννων και Πάσχα στους εργαζόμενους και στις εργαζόμενες βασίζονταν πάντα στην επίκληση των οικονομικών της χώρας που δεν επέτρεπαν τη δημιουργία νέων δαπανών. Ωστόσο, η ιστορία του 13ου και 14ου μισθού είναι η ιστορία των διεκδικήσεων του εργατικού κινήματος στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, είναι οι αγώνες που πυροδοτήθηκαν από τις ανατιμήσεις των βασικών προϊόντων αλλά και από την ένδεια των εργαζόμενων τάξεων.

Η βίαιη συρρίκνωση των μισθών των εργαζομένων & οι συνεχείς ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά έχουν οδηγήσει τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σε κρίση αξιοπρεπούς διαβίωσης.

Η κατάληξη αυτών των αγώνων ήταν οι αναγκαστικοί νόμοι του 1944 και 1946, με τους οποίους καθιερώθηκαν οι έκτακτες ενισχύσεις, δηλαδή τα δώρα, όπως ονομάστηκαν. Οι αναγκαστικοί νόμοι 1771/1951 και 1901/1951 όριζαν ότι οι υπουργοί Οικονομίας και Εργασίας μπορούσαν να προσδιορίζουν, με κοινή υπουργική απόφαση, «εκτάκτως οικονομικές ενισχύσεις κατά τις εορτές Χριστουγέννων και Πάσχα εις χρήμα ή εις είδος». Το 1980 με τον νόμο 1082 ρυθμίζεται οριστικά το ύψος και ο χρόνος καταβολής των δώρων εορτών και αδειάς.

Με αφορμή την κρίση χρέους στην Ελλάδα, τη μνημονιακή περίοδο επιβάλλονται τα πιο βίαια μέτρα σε βάρος των εργαζόμενων τάξεων. Με την υπογραφή του πρώτου μνημονίου (06.05.2010), επί κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, ο δημόσιος τομέας μπαίνει στο στόχαστρο και οι επιθέσεις αφορούν τα «προνόμια» των δημοσίων υπαλλήλων. Η έναρξη των περιοριστικών μέτρων γίνεται στο δημόσιο τομέα και αφορούν την υποβάθμιση των όρων εργασίας των εργαζομένων. Τα μέτρα αυτά αφορούν σε μισθολογικές περικοπές, ανατροπές στις συλλογικές συμβάσεις στα ΝΠΙΔ του δημοσίου, περιορισμό των προσλήψεων, συρρίκνωση των υπηρεσιών του δημοσίου, αύξηση του εργάσιμου χρόνου, αυ-

στηροποίηση του πειθαρχικού ελέγχου και ενίσχυση των ευέλικτων μορφών εργασίας. Παράλληλα η δημιουργία του Ταμείου Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ) δημιουργείται για την εξυπηρέτηση των πολιτικών αποκρατικοποίησης.

Ειδικότερα, με τον ν. 3833/10, ο οποίος ψηφίστηκε πριν την υπογραφή του πρώτου μνημονίου, επιβάλλονται ρυθμίσεις για τη μείωση των δαπανών στο δημόσιο τομέα και λαμβάνονται μέτρα που επιφέρουν τη βίαιη συρρίκνωση των αμοιβών των δημοσίων υπαλλήλων. Με το νόμο αυτό, καθορίζεται ο 13ος και 14ος μισθός στο ανώτατο όριο των 500 ευρώ για τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα που αμείβονται με μηνιαίες αποδοχές κάτω των 3.000 ευρώ (άρθρο 3 παρ.6). Με την υπογραφή του δεύτερου μνημονίου και του νόμου 4093/12 επιβάλλεται η κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού σε όλον τον δημόσιο τομέα (υποπαράγραφος Γ.ε.δ.1) και η οριστική αφαίρεσή τους από το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων. Συνολικά, οι θεσμικές μεταρρυθμίσεις και οι περικοπές των Προγραμμάτων Οικονομικής Προσαρμογής οδήγησαν σε μία ραγδαία επιδείνωση των εργασιακών και μισθολογικών σχέσεων στον δημόσιο τομέα. Αξίζει να σημειώσουμε ότι όλες αυτές

οι παρεμβάσεις πυροδότησαν το δημοσιοπαλληλικό κίνημα το οποίο εκφράστηκε με ποικίλα απεργιακά μέτρα όπως επαναλαμβανόμενες 48ώρες ή 24ώρες απεργίες, συλλαλητήρια, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, ενώ προπομπές των μεγάλων αγώνων που θα ακολουθούσαν υπήρξε η πολύ μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ στις 10.2.2010.

Αγωνιστική διεκδίκηση

Η βίαιη συρρίκνωση των μισθών των εργαζομένων, η καθήλωσή τους για πάνω από μια δεκαετία, οι συνεχείς ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά, όπως είναι τα τρόφιμα, που μειώνουν τον πραγματικό μισθό των εργαζομένων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, έχουν οδηγήσει τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σε κρίση αξιοπρεπούς διαβίωσης. Απέναντι σε αυτή την πολιτική της φτωχοποίησης των εργαζομένων τάξεων και της κρατικής απαξίωσης των δημοσίων αγαθών, το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να αναταχθεί και να αντισταθεί. Η σύντομη ιστορική αναφορά στους εργατικούς αγώνες στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα για τη διεκδίκηση των δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα αλλά και η αναφορά στον πολύμορφο αγώνα του δημοσιοπαλληλικού κινήματος τα χρόνια της μνημονιακής περιόδου, μας υπενθυμίζουν ότι τα αιτήματα χρειάζονται αγώνες. Η νομική οδός δεν υπήρξε ποτέ στην ιστορία των εργατικών διεκδικήσεων ικανή συνθήκη για την νικηφόρα κατάληξή τους. Απάντηση στην κυβέρνηση, που δηλώνει ότι δεν υπάρχει «δημοσιονομικός χώρος» και ότι η επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού είναι απειλή για τη δημοσιονομική σταθερότητα, πρέπει να είναι η κλιμάκωση των αγώνων και η ανάπτυξη ενός πολύμορφου κινήματος. Το αίτημα της δημοσιοπαλληλικίας για την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού απαιτεί την συσπείρωση όλων των αγωνιστικών δυνάμεων, τον συντονισμό ποικίλων δράσεων σε πρωτοβάθμιο και δευτεροβάθμιο επίπεδο και την άσκηση πίεσης προς την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ να οργανώσει σε πανελλαδικό επίπεδο τις μορφές αγώνα. Σε άλλη περίπτωση η διεκδίκηση της επαναφοράς των μισθών, 13ου και 14ου, θα καταλήξει ως άλλο ένα «πάγιο» αίτημα της ΑΔΕΔΥ. Στην κυβέρνηση αλλά και στις συστημικές πολιτικές δυνάμεις που πλασάρουν τα κοστολογημένα προγράμματά τους οφείλουμε να απαντήσουμε ότι η αξιοβίωτη ζωή των εργαζομένων είναι αίτημα ακοστολόγητο. Για έναν και μοναδικό λόγο, είναι αίτημα δίκαιο.

Ωνάσεια σχολεία: Ιδιωτικές απέναντι στην καθολική δη

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας υπέγραψαν σύμβαση με το Ίδρυμα Ωνάση για τη δημιουργία 22 πρότυπων Ωνάσειων Σχολείων, που αφορά υφιστάμενα δημόσια γυμνάσια και λύκεια, με στόχο την υποτιθεμένη αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας και του εκπαιδευτικού συστήματος, σύμφωνα πάντα με την επιχειρηματολογία κυβέρνησης και φιλικών ΜΜΕ. Το ίδρυμα Ωνάση θα προσφέρει συνολικά 160 εκατομμύρια ευρώ για 12 χρόνια σε αυτά τα σχολεία για την αναβάθμιση υποδομών αλλά και την κάλυψη άλλων δαπανών. Κάνοντας τους υπολογισμούς, σε κάθε τέτοιο σχολείο θα αντιστοιχεί ένα ποσό περίπου 600 χιλιάδων ευρώ το χρόνο.

Αλήθειες και ψέματα

Καταρχάς, η προσπάθεια να παρουσιαστεί μια ιδιωτική δωρεά ως επιτυχία της κυβέρνησης για την αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας, αποτελεί έναν απολύτως ψευδή ισχυρισμό. Στην πραγματικότητα, η νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθεί πιστά η κυβέρνηση υποβαθμίζει συστηματικά και μεθοδικά τα δημόσια σχολεία. Ήδη από την αρχή της χρονιάς οι πρωτοβουλίες της κυβέρνησης για το δημόσιο σχολείο προκάλεσαν αντιδράσεις από μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς αφού έκλεισαν σχολικές μονάδες, αυξήθηκε ο αριθμός των μαθητών/τριών στις σχολικές αίθουσες, συνεχίστηκε η συστηματική απαξίωση του εκπαιδευτικού προσωπικού και οι σχολικές υποδομές αφήνονται στην τύχη τους με πολύ επικίνδυνα αποτελέσματα για μαθητές/τριες και εκπαιδευτικούς. Είναι πλέον αμέτρητα τα περιστατικά όπου οροφές σχολείων καταρρέουν, αίθουσες μπάζουν νερά σε έντονες βροχοπτώσεις, η θέρμανση είναι ανεπαρκής τους χειμερινούς μήνες κοκ.

Στο φύλλο του περασμένου Σεπτεμβρίου της «Ε.Α.» γράφαμε ότι «[κυβέρνηση και υπουργείο] ως γνήσιοι ντίλερς του ιδιωτικού συμφέροντος απέναντι στο δημόσιο και τα κοινά αγαθά, με αυτή την πο-

λιτική στρώνουν το έδαφος για την ανάπτυξη σε μεγαλύτερο βαθμό της ιδιωτικής πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης καθώς και των ιδιωτικών φροντιστηρίων».

Η πρωτοβουλία για τη μετατροπή 22 δημόσιων σχολείων σε πρότυπα Ωνάσεια Σχολεία, είναι ακριβώς η είσοδος της ιδιωτικής πρωτοβου-

θησσαλονίκη, θα μετατραπούν σε πρότυπα Ωνάσεια, όπου η ιδιωτική πρωτοβουλία θα καθορίζει εν πολλοίς και το περιεχόμενο και τον τρόπο διδασκαλίας. Προς το παρόν η σύμβαση λέει ότι η φοίτηση σε αυτά τα σχολεία θα είναι δωρεάν. Όμως, η εισβολή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στη λειτουργία

δημόσιο χρήμα, το ίδρυμα Ωνάση θα περηφανεύεται για δωρεές και κοινωνική ευαισθησία.

Οι μαθητές/τριες θα εισάγονται στα συγκεκριμένα γυμνάσια και λύκεια με εξετάσεις, έχοντας μία μικρή ποσόστωση εντοπιότητας από 40% ως 60%. Ωστόσο αυτό σημαίνει ότι τουλάχιστον τα μισά παιδιά που θα πήγαιναν σε αυτά τα σχολεία, στα σχολεία της γειτονιάς τους, αποκλείονται και θα πρέπει να μετακινούνται σε πολύ μεγάλες αποστάσεις. Έτσι δημιουργούνται σοβαροί φραγμοί σε παιδιά κατά βάση πιο φτωχών οικογενειών που τους στερείται η απρόσκοπτη πρόσβαση στο δημόσιο σχολείο, ενώ ταυτόχρονα ενισχύεται ένας απάνθρωπος εξεταστικοκεντρικός χαρακτήρας που προάγει τον ατομισμό και τον ανταγωνισμό.

Οι εκπαιδευτικοί θα παραμείνουν στα συγκεκριμένα σχολεία για μια μεταβατική περίοδο δύο ετών, μετά το πέρας της οποίας θα μπορούν να συνεχίσουν εάν έχουν παρακολουθήσει επιτυχώς συγκεκριμένα προγράμματα επιμόρφωσης. Με άλλα λόγια εκπαιδευτικοί που δε θα «ταιριάζουν» στο πλαίσιο που θα θέτει το ίδρυμα Ωνάση, θα χάνουν τη δουλειά τους ή θα απομακρύνονται σε άλλες σχολικές μονάδες. Επιπλέον, αυτή η αξιολόγηση μάλλον θα γίνεται από τη διοίκηση των σχολείων η οποία θα αποτελείται από πέντε μέλη που θα ορίζει το υπουργείο Παιδείας και τέσσερα μέλη που θα υποδεικνύει το ίδρυμα Ωνάση. Παρά τις διαβεβαιώσεις, υπάρχουν δικαιολογημέ-

* Το επόμενο διάστημα οι κινητοποιήσεις θα πυκνώσουν σε πολλές γειτονιές, ενώ την Παρασκευή 7 Φλεβάρη στις 12.00 στην Αθήνα διοργανώνεται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο με κύρια αιτήματα να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα των Τεμπών και να ανατραπεί η συμφωνία για τη δημιουργία των Ωνάσειων σχολείων.

λιάς στη δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση, κάνοντας αυτό που δεν κάνει η κυβέρνηση ως προς τις υποδομές των δημόσιων σχολείων. Όμως, η δωρεά του ιδρύματος Ωνάση δεν αφορά μόνο τις υποδομές των σχολικών κτιρίων αλλά και την ίδια τη φύση και τη λειτουργία τους, το ωρολόγιο πρόγραμμα, τις εκπαιδευτικές δραστηριότητες. Δημόσια σχολεία σε κατά βάση λαϊκές γειτονιές, όπως είναι το Περιστέρι, ο Κολωνός, η Κυψέλη, το Μενίδι και το Πέραμα στην Αττική, η Ξηροκρήνη και ο Εύοσμος στη

των δημόσιων σχολείων είναι μια μορφή έμμεσης ιδιωτικοποίησης, αφού στην ουσία μια κρατική-δημόσια υποχρέωση όπως είναι η αναβάθμιση των σχολικών κτιρίων, παραχωρείται σε ιδιώτες.

Βέβαια, η δωρεά του ιδρύματος Ωνάση, θα αφορά αναβάθμιση κτιριακών υποδομών και χρηματοδότηση σεμιναρίων. Το λειτουργικό κόστος των σχολικών μονάδων θα καλύπτεται από τους Δήμους, ενώ το μισθολογικό κόστος διδακτικού και διοικητικού προσωπικού θα καλύπτεται από το υπουργείο. Με το

Δωρεές μόσια δωρεάν παιδεία

να σοβαρές ενστάσεις για το ποιος πραγματικά θα διοικεί τα σχολεία και με ποια κριτήρια.

Αντιδράσεις στο δρόμο

Παρά τον αιφνιδιαστικό τρόπο που προσπάθησε η κυβέρνηση να φέρει τη συγκεκριμένη σύμβαση με το ίδρυμα Ωνάση και να την ψηφίσει επί της αρχής στα τέλη Γενάρη στη Βουλή, έχουν υπάρξει πολύ έντονες αντιδράσεις. 15μελή μαθητών έχουν οργανώσει κινητοποιήσεις και καταλήψεις στα σχολεία που προορίζονται να μετατραπούν σε Ωνάσεια, στην Κυψέλη, στο Πέραμα, στο Περιστέρι, στη Θεσσαλονίκη. Μάλιστα, με ανοιχτή τους επιστολή προς το ίδρυμα Ωνάση απαιτούν

να μην εκδιωχθούν από τα σχολεία τους. Στο πλευρό των μαθητών συντάσσονται εκπαιδευτικοί μέσω των τοπικών ΕΛΜΕ, σύλλογοι γονέων, συλλογικότητες της γειτονιάς και δημοτικά σχήματα της Αριστεράς, σε μια προσπάθεια μαζικοποίησης του αγώνα για πραγματική και καθολική αναβάθμιση του δημόσιου σχολείου, χωρίς αποκλεισμούς για τα παιδιά των πιο αδύναμων οικογενειών και χωρίς την όποια εμπλοκή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Στα Δημοτικά Συμβούλια των Δήμων όπου πρόκειται να μετατραπούν δημόσια σχολεία σε Ωνάσεια, μόνο μετά από επιμονή δημοτικών σχημάτων και παρατάξεων της Αριστεράς συζητήθηκε το θέμα. Μάλιστα,

το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων είχε εγκρίνει τη σύμβαση στην αρμόδια επιτροπή μορφωτικών υποθέσεων της Βουλής, χωρίς προηγούμενη συζήτηση, κάτι που ανέδειξε με την τοποθέτησή της η δημοτική σύμβουλος της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα, Όλγα Κλείτσα. Τα μέλη της Ανυπότακτης Αθήνας και της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα, έχουν βρεθεί από την πρώτη στιγμή σε όλες τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση των δημόσιων σχολείων απέναντι στις επιδιώξεις της κυβέρνησης και του ιδρύματος Ωνάση. Το επόμενο διάστημα οι κινητοποιήσεις θα πυκνώσουν σε πολλές γειτονίες, ενώ την Παρασκευή 7 Φεβράρη στις

12.00 στην Αθήνα διοργανώνεται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο με κύρια αιτήματα να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα των Τεμπών και να ανατραπεί η συμφωνία για τη δημιουργία των Ωνάσειων σχολείων.

Ο μόνος δρόμος για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και της δημόσιας δωρεάν παιδείας είναι οι αγώνες των εκπαιδευτικών και των μαθητών/τριών απέναντι στην κυβέρνηση και το υπουργείο. Η μάχη για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου είναι και μάχη υπεράσπισης του δημόσιου απέναντι στο ιδιωτικό. Είναι μάχη για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και τα κέρδη.

Οι Εκπαιδευτικοί διδάσκουν και όταν Αγωνίζονται...

της Βίκυς Πολίτου,
Αντιπροέδρου της Β' ΕΛΜΕ
Θεσσαλονίκης και μέλους του
Σχήματος Αγωνιστική
Παρέμβαση - Αλληλεγγύη

ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗ δυστοπική για όλους μας συγκυρία, οι εκπαιδευτικοί είμαστε εδώ, για να συνεχίσουμε να πορευόμαστε τον δρόμο του αγώνα. Είμαστε εδώ, για να διαφυλάξουμε τα σωματεία μας, των οποίων η αποδόμηση μεθοδεύεται πεισματικά. Είναι τα αντιλαϊκά, αντικατασκευαστικά μέτρα και ο πρωτόφαντος αυταρχισμός που παραπέμπουν σε άλλες ζοφερές εποχές και πυροδοτούν τις ανυποχώρητες διεκδικήσεις μας και τη συλλογική δράση των σωματείων μας. Δεν διαπραγματευόμαστε την αξιοπρέπεια του κλάδου, διαφυλάσσουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα, επιβάλλουμε ως προτεραιότητα τα μαθησιακά δικαιώματα των μαθητών μας. Για να μπορούμε να τους κοιτάμε στα μάτια, για να επιτελούμε το λειτούργημά μας, όπως η συνείδησή μας υπαγορεύει. Γιατί εμείς οι εκπαιδευτικοί διδάσκουμε και όταν αγωνιζόμαστε.

Αντιτασσόμαστε στην αντιδραστική πολιτική της κυβέρνησης που αποσκοπεί στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, την κατηγοριοποίηση των δημόσιων σχολείων μας, την εδραίωση των ταξικών φραγμών για τα παιδιά μας, την αξίωση

της πειθάρχησής μας. Εμείς, όμως, δεν θα συναινέσουμε, δεν θα υποταχθούμε, δεν θα επιτρέψουμε να τεθεί υπό αμφισβήτηση το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά μας στην Απεργία. Η Απεργία-Αποχή της ΑΔΕΔΥ που προκηρύχθηκε τον περασμένο Ιούλιο είναι σε πλήρη ισχύ. Η ατομική αξιολόγηση δεν θα περάσει. Κι ας μας εκφοβίζουν, κι ας επιχειρούν να μας απομονώσουν, για να μας καταστήσουν χειραγωγήσιμους. Μας απειλούν παραπέμποντάς μας σε πειθαρχικά. Αν το απόημά μας είναι η συμμετοχή μας στην Απεργία, τότε τα πειθαρχικά τους είναι η δική μας παντιέρα! Είναι η αξιοπρέπειά μας! Γιατί αυτοί αυθαιρετούν, αυτοί παρανομούν. Αυτοί παρερμηνεύουν τεχνηέντως την κείμενη νομοθεσία. Αυτοί αγνοούν επιδεικτικά αλληπάλληλες δικαστικές αποφάσεις που δικαίωσαν τους συναδέλφους μας, κυρίως τους νεοδιόριστους, των οποίων το ηθικό δεν κατάφεραν να κάμψουν.

Η υποτιθέμενη «εξορθολογισμένη διαχείριση», που βρίσκεται σε άμεσο συσχετισμό με την καλλιέργεια δεξιοτήτων στα μέτρα των αναγκών των επιχειρήσεων, καλείται να νοηματοδοτήσει το περιεχόμενο της Εκπαίδευσης. Η παιδαγωγική και η διδακτική υποτάσσονται, αναπόφευκτα, στην επικρατούσα επιχειρηματική λογική, αφού οι σχολικές μονάδες θα λειτουργούν με πρωταρχικό κριτήριο την εξεύρεση κονδυλίων. Είναι, λοιπόν,

ορατός ο κίνδυνος της περαιτέρω ταξικής διαφοροποίησης των σχολείων (Ωνάσεια, σχολεία με διεθνές απολυτήριο, «Ακαδημίες» κ.λπ.), με αποτέλεσμα τη διαμόρφωση γκρίζων μορφωτικών ζωνών στις ήδη γκρίζες κοινωνικές περιοχές.

Γράφει ο αγαπητός συνάδελφος Χρήστος Κάτσικας στο άρθρο του: Τα «καλούδια» Πιερρακάκη: Μικροδόσεις μιας μακρο(απο)ρύθμισης του εκπαιδευτικού συστήματος: «Στα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ένα πασίγνωστο τραγούδι της Αγγλίδας Vera Lynn υποσχόταν ένα ηλιόλουστο μέλλον στους στρατιώτες που έδιναν τις ζωές τους στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Ο υπουργός Παιδείας υπόσχεται, επίσης, επιστροφή στην "κανονικότητα" και ένα λαμπρό μέλλον για την ελληνική εκπαίδευση, εάν ακολουθηθεί πιστά η φαρμακευτική του αγωγή. Το αφήγημά του συμπυκνώνεται στο ότι "πολλά ακόμα πρέπει να γίνουν στο πεδίο των εκπαιδευτικών πολιτικών, ώστε η επένδυση στο ανθρώπινο κεφάλαιο της χώρας να συμβάλει αποφασιστικά στη μακροχρόνια ανάπτυξη της οικονομίας και στη βελτίωση της ευημερίας του πληθυσμού".» Η πολιτική αυτή που προωθείται στην Εκπαίδευση επιχειρείται να υλοποιηθεί απρόσκοπτα σε ένα καθεστώς φόβου, απομονωτισμού και αδιεξόδου για όσους δεν συμμορφώνονται «προς τας υποδείξεις» της κυβέρνησης του αυταρχισμού και

των γενικευμένων διώξεων.

Απευθύνουμε κάλεσμα ενωτικό σε όλους τους συναδέλφους και σε όλες τις συναδέλφισσες μας που πιστεύουν στην αυτοτέλεια των αγώνων μας. Εμμένουμε στην οργάνωση πολύμορφου παρατεταμένου αγώνα μπροστά στην ουσιαστική ανυπαρξία του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Γιατί αυτή είναι η μόνη αντιπολίτευση. Διεκδικούμε πρωτοβάθμια σωματεία, ΕΛΜΕ, με αγωνιστικά χαρακτηριστικά, ΕΛΜΕ της εξωστρέφειας, της σύμπραξης και του συντονισμού, που θα παρέχουν κάλυψη και θα εμπνέουν ασφάλεια. Πιστεύουμε στην κοινή δράση και στην αγωνιστική ενότητα του κλάδου. Σε πείσμα των καιρών παλεύουμε να παραμείνουμε όρθιοι. Και θα παραμείνουμε όρθιοι.

Στην άνωθεν συντονισμένη προσπάθεια τρομοκράτησής μας, εμείς απαντάμε:

Φοβούνται τον ουρανό που κοιτάζουμε
φοβούνται το πεζούλι που ακουμπάμε
φοβούνται το αδράχτι της μητέρας
μας και το αλφαβητάρι
του παιδιού μας
φοβούνται τα χέρια σου που ξέρουν
αγκαλιάζουν τόσο τρυφερά.
Θα ξαναβρεθούμε μια μέρα.
Και τότε
όλα τα βράδια κι όλα τ' άστρα κι όλα
τα τραγούδια
θα 'ναι δικά μας.

Τάσος Λειβαδίτης

Το κέρδος σκοτώνει τη δημόσια υγεία! Χάος στα νοσοκομεία έχει προκαλέσει η πολιτική της κυβέρνησης

Του Θοδωρή Πατσατζή

Τόσο ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης, όσο και ο υπουργός Υγείας Άδ. Γεωργιάδης, ισχυρίζονται με πολύ στόμφο ότι έχουν βελτιώσει τη λειτουργία των δημόσιων νοσοκομείων. Στην πραγματικότητα αυτό για το οποίο μοχθούν καθημερινά είναι να αυξάνουν και να συντηρούν τα κέρδη των ιδιωτών μεγαλοκλινικαρχών. Αντίθετα για το λαό η επίσκεψη σε ένα δημόσιο νοσοκομείο ειδικά σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι ένας γολγοθάς που σε σπρώχνει να βάζεις όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Κι επειδή πλέον έχουν εξαντληθεί κι όσα είχαν έστω κάποιοι αφήσει στην άκρη, σε σπρώχνει πολλές φορές στο να καθυστερείς αγωγές και επεμβάσεις, κάτι το οποίο μπορεί να επιφέρει αρνητικές ιατρικές συνέπειες ακόμη και σε επεμβάσεις που φαίνονται ασήμαντες.

Για μια απλή επέμβαση όπως η χη.ο καταρράκτης υπάρχουν νοσοκομεία στην Αθήνα που θα χρειαστεί να περιμένεις 3 και 4 μήνες για να γίνει η επέμβαση. Αποτέλεσμα οι ως επί το πλείστον συνταξιούχοι με τις πενιχρές πια συντάξεις που παίρνουν να χρειάζεται να χρυσοπληρώσουν ιδιωτικές κλινικές και νοσοκομεία για να μπορέσουν να έχουν μια κάπως καλύτερη όραση στα τελευταία χρόνια της ζωής τους. Η να χρυσοπληρώσουν μεγαλογιατρούς των νοσοκομείων για να κάνουν απογευματινά χειρουργεία.

Η κατάσταση στις εφημερίες

Αυτήν τη στιγμή τα πιθανότερα σενάρια αν έχεις την «ατυχία» να σε μεταφέρουν ή να πας σε δημόσιο νοσοκομείο κατά τη διάρκεια εφημερίας είναι: α) Αν δεν είσαι ή δεν αξιολογηθείς ως επείγον περιστατικό να κάνεις ακόμη και 9 και 10 ώρες για να εξεταστείς. β) Όταν μπαίνεις στο χώρο της εξέτασης, οι γιατροί, λόγω της έλλειψης προσωπικού (με τις παραιτήσεις λόγω συνεχών εφημεριών και καταστρατήγηση κάθε ωραρίου πλέον να είναι σχεδόν μόνιμο φαινόμενο) να αναγκάζονται να σε αφήνουν να περιμένεις μέχρι να φέρουν υλικά και μηχανήματα μόνοι τους για να

σου κάνουν ένα καρδιογράφημα. γ) Αν κριθεί ότι χρήζεις νοσηλείας είτε υπάρξει είτε όχι επέμβαση, να νοσηλευθείς σε ράντζο και σε κάποιες περιπτώσεις ούτε καν σε κοινόχρηστους διαδρόμους ή σε ακατάλληλους για νοσηλεία χώρους των Τμημάτων Επειγόντων Περιστατικών (Τ.Ε.Π.). Πρόβλημα που επιδεινώθηκε με τα απογευματινά χειρουργεία και θα γίνεται χειρότερο όσο αυτά αυξάνονται, αφού το νοσοκομείο είναι υποχρεωμένο να νοσηλεύσει και τους ασθενείς που τα χρησιμοποιούν. δ) Αν καταφέρει να σωθείς λόγω της αυτοθεσίας και της εξαιρετικής κατάρτισης του ιατρικού και υγειονομικού προσωπικού των νοσοκομείων κινδυνεύεις να έχεις νέες περιπέτειες με μικροτραυματισμούς -στην καλύτερη περίπτωση- που οφείλονται στην ελλιπή χρηματοδότηση των νοσοκομείων. Η λειψή χρηματοδότηση οδηγεί σε περιστατικά όπως το πιο πρόσφατο στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης όπου σε θάλαμο που νοσηλεύονται παιδιά είχαμε πτώση γυψοσανίδας και διαρροή νερού, η πτώση του ασανσέρ πριν λίγο καιρό στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός της Αθήνας, η πτώση οροφής όπως είχε γίνει παλαιότερα στο Ασκληπιείο της Βούλας. ε) Αν έχεις την ατυχία να είσαι καρκινοπαθής και να κάνεις χημειοθεραπείες, τότε αυτές μπορεί λόγω έλλειψης χώρου να γίνονται σε κοινούς δια-

δρόμους όπως έγινε πριν λίγες μέρες στο νοσοκομείο Άγιος Ανδρέας της Πάτρας.

Νεοφιλελεύθερο μοντέλο

Αν θέλαμε να συνεχίσουμε την καταγραφή περιστατικών και κινδύνων ίσως να χρειαζόμασταν πολλές σελίδες της εφημερίδας. Η ουσία όμως δεν αλλάζει. Το πρότυπο της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που εφαρμοζόταν για χρόνια στις ΗΠΑ με τραγικά αποτελέσματα για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι λίγοι που έχουν λεφτά θα έχουν παροχές υγείας. Οι πολλοί που δεν έχουν ή θα υπερχρεώνονται ή θα πεθαίνουν αβοήθητοι. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το πώς αντιμετώπισε η κυβέρνηση την αδυναμία λειτουργίας του υποστελεχωμένου φαρμακείου του Εθνικού Οργανισμού Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ) στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Εκεί, όταν εκλέχτηκε κυβέρνηση η ΝΔ το 2019 και με υπουργό Υγείας τότε το Βασίλη Κικίλια, είχε δηλώσει ότι έλυσε το πρόβλημα των καρκινοπαθών καθώς -όπως διαβάζουμε στο liberal και σε άλλες ιστοσελίδες και εφημερίδες στις 5/9/2019- έδινε το δικαίωμα σε ιδιωτικές κλινικές να χορηγούν τα φάρμακα των καρκινοπαθών. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο δήλωσε ότι θα αντιμετωπίσει το πρόβλημα 5,5 χρόνια μετά ο σημερινός υπουργός Υγείας. Μάλιστα στο ίδιο ρεπορτάζ διαβάζαμε και

τις δηλώσεις του τότε προέδρου του ΕΟΠΥΥ, Β. Πλαγιαννάκου, που έλεγε ότι η υπολειτουργία των φαρμακείων του ΕΟΠΥΥ θα λυθεί μέσα από ένα φιλόδοξο σχέδιο αλλαγής εγκαταστάσεων των φαρμακείων του ΕΟΠΥΥ. Μόνο που τα ντουβάρια μόνα τους χωρίς προσωπικό δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν τους καρκινοπαθείς. Και οι ιδιωτικές κλινικές δεν θα μπουκ στην διαδικασία να παρέχουν υπηρεσίες που δεν τους αποφέρουν υψηλά κέρδη.

Αυτό που κάνει η κυβέρνηση, εκμεταλλευόμενη και το γεγονός της έλλειψης ουσιαστικού σχεδιασμού κινητοποιήσεων από την αδρανή ηγεσία της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία (ΠΟΕΔΗΝ), είναι να εγκαινιάζει μικροέργα και να κόβει βασιλόπιτες στα νοσοκομεία για επικοινωνιακούς λόγους και να επιτίθεται στους εργαζόμενους που οργανώνουν παραστάσεις και κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας. Εκείνο που χρειάζεται από τους ήρωες που έσωσαν στην πανδημία χιλιάδες ζωές και που συνεχίζουν να εργάζονται με εξαντλητικά ωράρια και κακοπληρωμένοι στα νοσοκομεία είναι ένα σχέδιο κλιμακούμενων κινητοποιήσεων και απεργιών. Σχέδιο που χρειάζεται να στηριχθεί από την κοινωνία και τα κόμματα της Αριστεράς, γιατί οι ζωές μας είναι πάνω από τα κέρδη των λίγων. Γιατί τα δημόσια νοσοκομεία χρειάζονται οξυγόνο για να αναπνεύσει ο λαός!

Να μπει φρένο στην αστυνομική αυθαιρεσία!

Του Νικόλα Κολυτά

Βία, συγκάλυψη και διαφθορά είναι τρεις λέξεις που ταιριάζουν απόλυτα στο modus operandi της ελληνικής αστυνομίας. Καθημερινά έρχονται στο φως υποθέσεις στις οποίες εμπλέκονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αστυνομικοί κάθε βαθμίδας, γεγονός που αναδεικνύει τη σήψη και τη δυσωδία που επικρατεί στην ΕΛΑΣ. Όμως το πράγμα δεν σταματάει εκεί, αφού ακόμη και σε δεύτερο χρόνο εσωτερικά οι ανώτεροι φαίνεται να καλύπτουν τους κατώτερους μέσα από ΕΔΕ παρωδίες και ένα καθεστώς διαρκούς ατιμωρησίας. Όλα αυτά προφανώς με τις ευλογίες του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη.

Απρόκλητη βία

Τελευταίο περιστατικό ακραίας αστυνομικής καταστολής ήταν η επίθεση των ΜΑΤ σε απλούς πολίτες που κατέβηκαν να διαδηλώσουν για τα Τέμπη την Κυριακή 26.01. Σε μια μνημειώδη συγκέντρωση με εκατοντάδες χιλιάδες άτομα στην Αθήνα, για ακόμη μια φορά δεν έλειψαν οι προκλήσεις από τη μεριά της αστυνομίας. Τα αναίτια χτυπήματα σε διαδηλωτές και η ανέλεγκτη χρήση δακρυγόνων και κρότου λάμψης έχουν αποτυπωθεί σε πληθώρα βίντεο και φωτογραφιών. Αποκορύφωμα αυτής της «επέμβασης» ήταν ο σοβαρός τραυματισμός του φωτορεπόρτερ Μάριου Λώλου από χειροβομβίδα κρότου λάμψης. Παράλληλα όμως και άλλοι φωτογράφοι και δημοσιογράφοι προηλακίστηκαν από τα ΜΑΤ κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης. Όπως αναφέρει η Ένωση Ανταποκριτών Ξένου Τύπου στην ανακοίνωσή της «Σχετικά βίντεο καταδεικνύουν και άλλα περιστατικά, όπου γίνεται εκτεταμένη χρήση βίας από τις αστυνομικές δυνάμεις κατά φωτορεπόρτερ που βρέθηκαν στο Σύνταγμα για να καλύψουν την πορεία. Η ΕΑΞΤ στηρίζει τους συναδέλφους της και καλεί το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη να διατάξει την άμεση και πλήρη διερεύνηση του περιστατικού και την τιμωρία κάθε υπεύθυνου».

Είναι δεδομένο πως καμία τιμωρία δεν πρόκειται να επιβληθεί στους ενόχους. Αυτό φάνηκε μάλιστα από τις απαντήσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου την αμέσως επόμενη ημέρα του συμβάντος. Ο Παύλος Μαρινάκης περισσότερο έσπευσε να υπερα-

σπιστεί τη θέση του μέσου Έλληνα αστυνομικού παρά να εγγυηθεί ότι θα τιμωρηθούν οι ένοχοι. Όπως αφοπλιστικά δήλωσε για τους αστυνομικούς «Οι άνθρωποι αυτοί πληρώνονται, και μάλιστα δεν παίρνουν και πάρα πολλά λεφτά, και δέχτηκαν επίθεση με μολότοφ. Επιθέσεις οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν κίνδυνο ακόμα και για την ανθρώπινη ζωή, νομίζω το ξέρετε αυτό. Ήταν, λοιπόν, η αντίδραση της Αστυνομίας σε μια επίθεση που δέχτηκε, η οποία ήταν, προφανώς, μια συντονισμένη επίθεση από κάποιους, κάποιες ομάδες. Δεν ξέρω πού ανήκουν αυτές οι ομάδες. Αυτά θα τα βρει η Αστυνομία». Αξίζει να αναφερθεί ότι ο Μάριος Λώλος δεν τραυματίζεται πρώτη φορά από αστυνομικούς. Το 2012 ένας αστυνομικός των ΜΑΤ τον χτύπησε στο κεφάλι, με ανάποδο γκλοπ, σπάζοντας το κρανίο του.

Συστηματική συγκάλυψη

Το ακόμη χειρότερο όμως είναι ότι πέρα από τις δολοφονικές πρακτικές της ελληνικής αστυνομίας, φαίνεται ότι στήνεται σε κάθε περίπτωση και ένα εκ των υστέρων καθεστώς συγκάλυψης. Αυτό έχει φανεί σε πληθώρα περιπτώσεων. Πριν λίγες ημέρες ο πατέρας του Βασίλη Μάγγου που κατέληξε το 2020 αφού προηγουμένως είχε δεχθεί μια βάνουση επίθεση από άνδρες των ΜΑΤ, απέστειλε μια επιστολή προς τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, εγκαινιάζοντας τον για τα αποτελέσματα της περίφημης ΕΔΕ που διενήργησε η αστυνομία, αλλά και για το πόρισμα καταπέλτη του Συνηγόρου του Πολίτη κατά των εμπλεκόμενων αστυνομικών. Στην υπόθεση της Κυριακής Γρίβα, η οποία δολοφονήθηκε από τον πρώην σύντροφό της έξω ακριβώς από το ΑΤ Αγίων Αναργύρων ενώ μιλούσε με την Άμεση Δράση, ζητώντας περιπολικό για να λάβει την απάντηση πως η αστυνομία «δεν είναι ταξι», το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο επέβαλε πειθαρχικές ποινές χάδι

στους τέσσερις αστυνομικούς. Συγκεκριμένα, δόθηκαν έξι μήνες αργία στον σκοπό, στην αξιωματικό υπηρεσίας και στην επόπτρια και 300 ευρώ πρόστιμο στον τηλεφωνητή, την ίδια στιγμή που η εισαγγελία άσκησε εις βάρος τους ποινικές δίωξεις σε βαθμό κακουργήματος!

Στην υπόθεση της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου, μάρτυρας κλειδί στην υπόθεση ήταν ο άνδρας με την κίτρινη μπλουζά που φαινόταν στο βίντεο της δολοφονίας. Η αστυνομία από το 2018 έως σήμερα διατεινόταν ότι δεν έχει καταφέρει να εντοπίσει τον συγκεκριμένο μάρτυρα. Κι όμως, αυτός απ' ό,τι φάνηκε, βρίσκεται ανάμεσα στους 19 βασικούς κατηγορούμενους –μεταξύ των οποίων και 4 αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ- ως μέλος εγκληματικής οργάνωσης που προχωρούσε σε απάτες σε βάρος του Δημοσίου μέσω δημιουργίας 40 εταιρειών «φαντασμάτων». Επίσης, το 2022 ενόσω η δίκη της δολοφονίας ήταν σε εξέλιξη με την ΕΛΑΣ να ισχυρίζεται ότι αδυνατεί να εντοπίσει τον άνδρα, εκείνος συνελήφθη δύο φορές, με την αστυνομία να απαντά ξανά ότι «δεν μπορεί να εντοπιστεί». Αντίστοιχη συγκάλυψη επιχειρήθηκε και στην υπόθεση Μανιουδάκη στην Κρήτη. Ο 58χρονος έπεσε νεκρός στη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου σε επαρχιακή οδό στον Αποκόρωνα, με την αστυνομία να ισχυρίζεται ότι έπαθε καρδιακή προσβολή. Από την πρώτη στιγμή όμως ο γιος του αντέδρασε ισχυριζόμενος ότι υπήρξε κακοποίηση του πατέρα του. Τελικά η εισαγγελία με βάση τα στοιχεία που συγκέντρωσε, άσκησε ποινική δίωξη για ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο, σε ήρεμη ψυχική κατάσταση στους αστυνομικούς.

Οργανωμένος μηχανισμός

Ο κατάλογος αντίστοιχων περιστατικών ακραίας αστυνομικής βίας και βρώμικης εκ των υστέρων συγκάλυψης είναι μακρύς και ατελείωτος.

Αυτό που συμπεραίνεται από την πληθώρα των υποθέσεων είναι ότι δεν μιλάμε για μεμονωμένες περιπτώσεις αλλά για έναν διαχρονικό και θεσμικά οργανωμένο μηχανισμό που δρα όχι απλώς με την ανοχή αλλά με τη συνδρομή της επίσημης πολιτείας. Η πολυδιαφημισμένη ΕΛΑΣ του Μιχάλη Χρυσοχοΐδη σε πληθώρα περιπτώσεων δρα με όρους παρακράτους. Την ίδια στιγμή επιχειρείται μια κανονικοποίηση της αστυνομικής παρουσίας σε δελτία ειδήσεων από πάσης φύσεως αστυνομικούς αναλυτές που μιλούν επί παντός επιστητού. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα εκπρόσωποι της ΕΛΑΣ καλούνται να μιλήσουν για τη διαφθορά του ίδιου του σώματος στο οποίο υπηρετούν, όπως στην περίπτωση του κακοποιητή αστυνομικού της βουλής, ενώ δεν δίνεται ο λόγος στα θύματα και σε όσους έχουν υποστεί την αστυνομική βία.

Πολιτικές οργανώσεις, εργατικά σωματεία, οργανισμοί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και πλήθος συλλογικών φορέων έχουν καταγγείλει κατά καιρούς τις αστυνομικές πρακτικές. Πολλές φορές μάλιστα έχουν εκδοθεί και καταδικαστικές αποφάσεις ακόμη και από διεθνή δικαστήρια. Δυστυχώς, όμως, δεν έχει αλλάξει απολύτως τίποτα. Αντιθέτως, η Ελληνική Αστυνομία χάρει της ασυλίας των συστημικών ΜΜΕ και της στήριξης των Ελλήνων καπιταλιστών που όποτε θέλουν να φανούν γαλαντόμοι κάνουν δωρεές στο σώμα. Την ίδια στιγμή τα θύματα της αστυνομικής αυθαιρεσίας και καταστολής βρίσκονται αντιμέτωπα με ένα πανίσχυρο σύστημα που κάνει πλάτες στους ενόχους. Είναι μεγάλο διακύβευμα το επόμενο διάστημα να βάλουμε φρένο σε αυτή την κατάσταση. Όσο οι κοινωνικοί αγώνες θα δυναμώνουν, τόσο θα βρίσκουμε μπροστά μας το πιο σκληρό πρόσωπο του κράτους και των κατασταλτικών του μηχανισμών. Και θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να το αντιμετωπίσουμε.

Δέκα χρόνια μετά το 2015:

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στο προηγούμενο φύλλο της «Εργατικής Αριστεράς» δώσαμε ένα γενικό περίγραμμα της άποψής μας σχετικά με το ερώτημα του πώς και γιατί χάθηκε η μεγάλη ευκαιρία του 2015 και το μεγάλο κίνημα της «αντιμνημονιακής» περιόδου οδηγήθηκε σε μια βαριά ήττα.

Η δημόσια συζήτηση πάνω σε αυτά τα ζητήματα, που εξακολουθούν να παράγουν πολιτικά αποτελέσματα, σταδιακά ανοίγει.

Ο Δημήτρης Λιάκος (διευθυντής, τότε, του Οικονομικού Γραφείου του Τσίπρα και υφυπουργός παρά τω πρωθυπουργώ), σε μια μεγάλη «συζήτηση» με τον Μίμη Ανδρουλάκη (!) από τις στήλες του «Βήματος» (10/1), έδωσε ένα στίγμα του απολογισμού του καθοδηγητικού «κέντρου» του ΣΥΡΙΖΑ: «Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ άφησε τη χώρα σε καλύτερο επίπεδο από αυτό που παρέλαβε. Το αποδεικνύουν οι οίκοι αξιολόγησης (!)... αναφερόμενοι στα επιτεύγματα του ΣΥΡΙΖΑ, ήτοι στη διαχείριση του χρέους, στον καθαρό διάδρομο που δημιούργησε μέχρι το 2032 και στα διαθέσιμα, τα 32 δισεκ. «μαξιλάρι»... (όπως και στις) τριμερείς συνεργασίες (σο: εννοεί τα πολεμικά σύμφωνα!) με την Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία, με τις ΗΠΑ και με το Ισραήλ. Όλα αυτά έγιναν από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ». Με αφοπλιστική ειλικρίνεια, ο Δ.Λ. περιγράφει μια αστική κυβέρνηση που συγκέντρωσε τις προσπάθειές της στο στόχο της βελτίωσης της θέσης του ελληνικού καπιταλισμού, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο διεθνές πεδίο. Η απόσταση που χωρίζει αυτά τα πεπραγμένα, αλλά και αυτόν τον τρόπο σκέψης, από

τους αγώνες, τα αιτήματα, τις ανάγκες των εργατικών και λαϊκών μαζών, ερμηνεύει την τελική εκλογική και πολιτική συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς, την τάση εξωραϊσμού των κυβερνητικών πεπραγμένων της περιόδου 2015-19 συμμερίζονται και οι «αριστερές» διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ στην μετά-Τσίπρα περίοδο. Η Έφη Αχτσιόγλου, σε άρθρο της στο Dnews, ισχυρίζεται ότι «η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε σε σημαντικό βαθμό να αντιστρέψει την απορρυθμιστική τάση στην αγορά εργασίας». Μόνο που η «ευελιξία» στην αγορά εργασίας έφτασε το 2016 στο ρεκόρ εξάπλωσής της (με τις «ελαστικές» συμβάσεις να γίνονται για πρώτη φορά περισσότερες του 50%, μέσα στους/στις νεοπροσλαμβανόμενους/ες) και ο νόμος Κατρούγκαλου μονιμοποίησε τις μνημονιακές περικοπές στις συντάξεις. Τα πεπραγμένα του υπουργείου Εργασίας της περιόδου 2015-19 θα έκαναν έναν «παραδοσιακό» σοσιαλδημοκράτη να κοκκινίζει από ντροπή. Η ειλικρινής και βαθιά αυτοκριτική για την υποταγή στις απαιτήσεις της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και στις κατευθύνσεις της Τρόικας, μέσα σε όλη εκείνη τη μακρά περίοδο, αποτελεί σήμερα αναντικατάστατη προϋπόθεση για τη συμμετοχή σε όποιες διεργασίες ανασύνταξης της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Στο χώρο της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κυριαρχεί μια απλουστευτική απάντηση: το πρόβλημα, λέει, ήταν ο εν γένει «κυβερνητισμός». Μόνο που το ζήτημα της αντροπής της αντιδραστικής κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, και κατά συνέπεια το ζήτημα της συγκεκριμένης πολιτικής εναλλακτικής λύσης απέναντί της, δεν το έθεσε το «επιτελείο του Τσίπρα» ή ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά κυρίως η ίδια η κίνηση του

κόσμου στην περίοδο μετά το 2012. Η ένταση και η συνέχεια των μαζικών αγώνων, η έντονα συγκρουσιακή διάστασή τους, η μαζική και γρήγορη απόσυρση εμπιστοσύνης προς όλα τα «παραδοσιακά» αστικά-κυβερνητικά κόμματα, έδειχναν χειροπιαστά την πλειοψηφική κοινωνική απαίτηση για ανατροπή της μνημονιακής κυβέρνησης, σαν ένα πρώτο βήμα για τη γενικότερη ανατροπή της μνημονιακής πολιτικής και των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων.

Σε τέτοιες συνθήκες, η αποχή από τα βάσανα της διαμόρφωσης συγκεκριμένης πολιτικής απάντησης, ισοδυναμεί με αναγνώριση στον αντίπαλο της δυνατότητας για ανασύνταξη, της δυνατότητας να διατηρήσει την πολιτική πρωτοβουλία. Το ΚΚΕ, ακόμα και σήμερα, υπερασπίζεται τη στάση του στο Δημοψήφισμα, όπου κάλεσε σε αποχή και είδε τη μισή εκλογική βάση του να μετατρέπεται απότομα, αλλά όχι στιγμιαία, σε «ακροατήριο» άλλων πολιτικών δυνάμεων.

Στον ΣΥΡΙΖΑ, το σύνθημα για την «κυβέρνηση της Αριστεράς», παρά τις έντονες διαμάχες και αντιπαράθεσεις που το συνόδευαν, ήταν η βάση για την πολιτική/εκλογική εκτόξευσή του. Τίποτα από όσα ακολούθησαν δεν ήταν μοιραίο ή προδιαγεγραμμένο.

Υπήρχε άλλος δρόμος;

Η τάση για συντηρητική αναδίπλωση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, για στροφή προς τις πολιτικές «εθνικής σωτηρίας» που θα περιορίζαν τις παρεμβάσεις στα όρια ανοχής της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και των διεθνών θεσμών, προϋπήρχε και προετοιμαζόταν πολιτικά πριν τις κρίσιμες εκλογές του Γενάρη του '15.

Ο Γ. Μηλιός, που επιμένει σε αυτόν τον παράγοντα σε πολλά κείμενά του, έχει δίκιο. Σε ό,τι μας αφορά, δηλώνουμε

από τότε δημόσια ότι ο χαρακτήρας της επερχόμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ θα κριθεί από δύο βασικούς παράγοντες: Αφενός, από την ανθεκτικότητα του κόσμου, τη δυνατότητά του να πιέζει πολιτικά και κινηματικά για να τηρηθούν οι βασικές προεκλογικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Αφετέρου, από τη δυνατότητα της αριστερής πτέρυγας (κυρίως της Αριστερής Πλατφόρμας, αλλά και ενός ευρύτερου «αστερισμού» ριζοσπαστικών στελεχών...) να δώσουν αποτελεσματικά και εγκαίρως την εσωκομματική μάχη υπεράσπισης του πολιτικού σχεδίου «κυβέρνηση της Αριστεράς – για την ανατροπή της μνημονιακής βαρβαρότητας». Η εκτίμηση ότι ο χαρακτήρας των εξελίξεων ήταν «ανοιχτός» προς πολλές και διαφορετικές κατευθύνσεις ήταν μια εκτίμηση σωστή, αλλά και δύσκολη. Γιατί συγκρουόταν ακόμα και με τμήματα της αυθόρμητης ελπίδας ότι ο «δρόμος» θα είναι τελικά «εύκολος» αφού θα καθοριστεί κυρίως από την εργατική και λαϊκή ψήφο. Η επίγνωση ότι τα μεγάλα προβλήματα θα εμφανίζονταν στην επομένη των εκλογών, ήταν μια στάση μειοψηφική και «στελεχική» μέσα στο κλίμα της προεκλογικής ευφορίας του 2014-15. Σε αυτήν τη βάση αποφασίσαμε τότε να κρατήσουμε το σύνολο των μελών και στελεχών της ΔΕΑ, αλλά και του «Κόκκινου Δικτύου» που λειτουργούσε γύρω μας, έξω από κάθε «πειρασμό» διεκδίκησης ή αποδοχής κάθε κυβερνητικής ή κρατικής θέσης και αρμοδιότητας, ακόμα και στο χαμηλότερο επίπεδο.

Το Γενάρη του '15 ο ΣΥΡΙΖΑ πέτυχε μια σαρωτική πολιτική νίκη, αλλά επίσης μια οριακή κοινοβουλευτική νίκη. Με 149 βουλευτές στη Βουλή, απείχε κατά 2 έδρες από τη δυνατότητα της αυτοδυναμίας. Αυτό υπήρξε το άλλοθι του Τσίπρα για να προχωρήσει από την αρχή στο σχέδιο «κυβέρνηση Εθνικής Σωτηρίας», σχηματίζοντας κυβερνητική πλειοψηφία σε συνεργασία με τους ΑΝΕΛ (της σκληρής «λαϊκιστικής» και, τάχα, αντιμνημονιακής Δεξιάς) και σε υπόγεια «συνομιλία» με την καραμανλική πτέρυγα της ΝΔ, όπως έδειξε η ταυτόχρονη επιλογή του Προκόπη Παυλόπουλου για τη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας. Δεν υπήρχε κανένας αντικειμενικός λόγος που επέβαλε αυτήν τη μετατόπιση που, παρεμπιπτόντως, αποτελούσε βάνουσα παραβίαση όλων των συνεδριακών αποφάσεων του ΣΥΡΙΖΑ για το κρίσιμο ζήτημα των πολιτικών συμμαχιών. Ο Τσίπρας θα μπορούσε να πάει στη Βουλή, να κάνει τις προγραμματικές δηλώσεις στην βάση των προεκλογικών δεσμεύσεων και να απαιτήσει ψήφο στήριξης ή ανοχής από το ΚΚΕ ή τον «χυλό» εξατομικευμένων βουλευτών της υπό διάλυση σοσιαλδημοκρατίας. Σε περίπτωση άρνησης, θα μπορούσε να καταφύγει σε νέες εκλογές με σαρωτικά αποτελέσμα-

Υπήρχε άλλος δρόμος;

Η ΔΕΑ διαχωρίστηκε από την επιλογή ΑΝΕΛ, ενώ στην ψηφοφορία για τον Παυλόπουλο η Γιάννα Γαϊτάνη έδωσε μόνη το πρώτο ΟΧΙ μέσα από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Όπως εξηγούσαμε τότε, το πρόβλημα δεν ήταν μόνο οι επιλογές Καμένου και Παυλόπουλου, αλλά κυρίως οι προθέσεις που προανήγγειλε ο Τσίπρας με αυτές τις επιλογές.

τα. Αυτή η επιλογή απαιτούσε πολιτικό θάρρος μικρότερο από όσο επέδειξαν στο παρελθόν αστοί πολιτικοί εδώ και διεθνώς, απαιτούσε όμως μια μεγαλύτερη πολιτική σταθερότητα από όση δίδετε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ στη δεδομένη στιγμή, καθώς βρισκόταν σε «μετάβαση» από μια γραμμή στην αντίθετή της. Η ΔΕΑ, με δημόσια ανακοίνωσή της, διαχωρίστηκε από την επιλογή ΑΝΕΛ, ενώ στην ψηφοφορία για τον Παυλόπουλο η Γιάννα Γαϊτάνη έδωσε μόνη το πρώτο ΟΧΙ μέσα από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Όπως εξηγούσαμε τότε, το πρόβλημα δεν ήταν μόνο οι επιλογές Καμένου και Παυλόπουλου, αλλά κυρίως οι προθέσεις που προανήγγειλε ο Τσίπρας με αυτές τις επιλογές. Για εκείνους τους διαχωρισμούς, που τότε ήταν πιο δύσκολοι απ' όση φαίνονται σήμερα, ήμασταν υπερήφανοι αλλά όχι ευτυχείς, γιατί σε αυτούς μείναμε μόνοι...

Η στροφή εκδηλώθηκε αμέσως και στο περιεχόμενο της πολιτικής. Στο Δι-αρκές Συνέδριο στις 2-3 Γενάρη του 2015 (μια από τις πιο «πικρές» στιγμές της εμπειρίας ΣΥΡΙΖΑ) ο Τσίπρας είχε υπογραμμίσει τη δέσμευσή του για άμεση επαναφορά του κατώτατου μισθού στα προ κρίσης επίπεδα (751 ευρώ), για τη 13η σύνταξη στους συνταξιούχους, για αφορολόγητο στα 12.000 ευρώ, για κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και για αναστο-

λή των πλειστηριασμών της πρώτης κατοικίας. Όμως ακόμα και αυτήν την μετριοπαθέστερη εκδοχή του «προγράμματος Θεσσαλονίκης», η κυβέρνηση Τσίπρα την έθεσε ακαριαία κάτω από την προϋπόθεση της συμφωνίας της Τρόικας, στέλνοντας ουσιαστικά όλες τις «μονομερείς ενέργειες ταξικής μεροληψίας» στις καλές ενόψει απροσδιόριστου μέλλοντος. Η δικαιολογία ήταν η «κλασική»: δεν υπάρχουν οι διαθέσιμοι πόροι. Είναι μια χυδαία δικαιολογία, καθώς αποτελεί το διαχρονικό άλλοθι των απολογητών της λιτότητας. Όμως είναι ταυτόχρονα και ψευδής: σύμφωνα με τα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδος (Στουρνάρας), στους πρώτους 3 μήνες του 2015 η κυρίαρχη τάξη «έβγαλε» στο εξωτερικό περισσότερα από 40 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με τα στοιχεία των ευρωπαϊκών τραπεζών, οι «αποταμιεύσεις» των Ελλήνων καπιταλιστών που κρύβονταν σε λογαριασμούς στο Λονδίνο και στην Ελβετία ξεπερνούσαν τα 300 δισεκατομμύρια. Είναι σοκαριστικό, αλλά σε όλη την περίοδο της κρίσης δεν πάρθηκε ούτε ένα μέτρο πολιτικής που θα «ακουμπούσε» την κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων ή τον συσσωρευμένο πλούτο. Η ευθυγράμμιση του Τσίπρα με την «παράδοση» που είχαν δημιουργήσει οι προκάτοχοί του, δηλαδή με την απόλυτη άρνηση

να πληρώσει η κυρίαρχη τάξη έστω και ένα μέρος του τιμήματος της κρίσης, ισοδυναμούσε με προαναγγελία της υποταγής σε πολιτική «αντίστροφης αναδιανομής», σε πολιτική μεταφοράς πόρων από το κάτω προς το πάνω μέρος της κοινωνίας.

Αυτή τη «μετάβαση» οργάνωνε η εναπόθεση όλων των ελπίδων στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές. Ακόμα και μια αξιοπρεπής αστική κυβέρνηση θα αναγνώριζε ως μοναδικό πεδίο της «διαπραγμάτευσης» με την Τρόικα το κατά πόσο, πώς και πότε θα πληρώνονταν οι δόσεις του δημόσιου χρέους. Η κυβέρνηση Τσίπρα αποδέχθηκε να μπει σε «συνδιαμόρφωση» με την Τρόικα το σύνολο της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Η παραίτηση από κάποια «θεσμικά» προγραμματικά στοιχεία που περιλαμβάνονταν στο «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης», όπως η στάση πληρωμών των δόσεων χρέους, η απαίτηση για δημόσιο έλεγχο του συνόλου του χρέους, η επαναφορά των τραπεζών σε καθεστώς δημοσίου ελέγχου, τα μέτρα κατά της «δραπέτευσης» κεφαλαίων στο εξωτερικό κ.ά. ισοδυναμούσαν με παράδοση άνευ όρων στις διαθέσεις της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και των διεθνών συμμάχων της.

Για να γίνει κατανοητή αυτή η εξέλιξη οφείλει κανείς να συνυπολογίσει έναν παράγοντα που αποδείχθηκε κρίσιμος: Σταδιακά, αλλά γρήγορα, η ομάδα Τσίπρα, με την ανοχή ή και την υποστήριξη ενός ευρύτερου στελεχικού δυναμικού, κατοχύρωσε έναν απολύτως «αρχηγικό» τρόπο λειτουργίας. Καμιά από τις καθοριστικές αποφάσεις του 2015 δεν είχε την έγκριση των συλλογικών οργάνων, ακόμα και αυτών (όπως η ΚΕ και η ΠΓ) που το Καταστατικό όριζε ως ανώτατα. Το «επιτελείο» Τσίπρα, αυτό που τότε ονομάζαμε «περίκλειστο κόμμα μέσα στο κόμμα», αποδείχθηκε ικανότατο στο να πάρει όλες τις καταστροφικές αποφάσεις, αλλά απολύτως ανίκανο να οργανώσει οποιαδήποτε άμυνα του κόμ-

ματος και της πολιτικής που, τάχα, υποστήριζε. Για άλλη μια φορά στην ιστορία, η κατάργηση της συλλογικότητας και η στήριξη στους, τάχα, «προικισμένους» ηγέτες, αποδείχθηκε συνταγή πολιτικής καταστροφής.

Ο Γιάννης Βαρουφάκης επιλέχθηκε για το υπουργείο Οικονομικών, με το προφανές κριτήριο ότι θα ήταν ένας εύκολος «αποδιοπομπαίος τράγος» όταν θα ερχόταν η ώρα των ευθυνών. Τα βασικά του «παράσημα» ήταν οι καλές σχέσεις με το περιβάλλον του Δημοκρατικού Κόμματος στις ΗΠΑ, οι γνωριμίες του στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, και ο ρόλος του στη διαμόρφωση του οικονομικού προγράμματος του... ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του 2004! Το επιτελείο γύρω του ήταν ακόμα πιο προκλητικό: Ο υφυπουργός Οικονομικών, Δημήτρης Μάρδας, ήταν «σύσταση» του Τσάρου του σημερινού εκσυγχρονισμού Αλ. Παπαδόπουλου. Η Έλενα Παναρίτη ήταν ο άνθρωπος του ΔΝΤ, με προϋπηρεσία στην επιβολή του προγράμματος-σοκ στο Περού του αιματοβαμμένου Φουτζιμόρι. Ανάλογη προϋπηρεσία σε προγράμματα-σοκ στις πιο διαφορετικές γωνίες του πλανήτη (Αφρική, Ανατολική Ευρώπη κ.α.) είχαν οι «διεθνείς σύμβουλοι» στη διαπραγμάτευση, όπως ο Λάρι Σάμερς και ο Τζέφρι Σακς. Αυτήν την αλλοπρόσαλλη «ομάδα» συμπλήρωνε ο Γ. Χουλιαράκης (μάτι και αυτί του Τσίπρα, αλλά και του Στουρνάρα, στις διεργασίες) και ο Σπ. Σαγιάς (πρώην σύμβουλος του Σημίτη, αλλά και της Cosco στην ιδιωτικοποίηση του Πειραιά) που έγινε γραμματέας του υπουργικού συμβουλίου. Η εκτίμηση του Γ. Βαρουφάκη, όπως ο ίδιος τη διατυπώνει στο βιβλίο του, ότι αυτή η ομάδα των αδίστακτων σοσιαφιλελεύθερων ήταν ασύγκριτα δυναμικότερη «από τα άγουρα παιδιά του ΣΥΡΙΖΑ» απλώς επιβεβαιώνει το πόσο εκτός τόπου και χρόνου βρισκόταν ο άνθρωπος που ο Τσίπρας χρησιμοποίησε για να υπογράψει τη «βρώμικη δουλειά».

Στο κρίσιμο θέμα της σχέσης με την Ευρωζώνη, η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ στηριζόταν στη φόρμουλα «καμιά θυσία για το ευρώ». Παρά τις ασάφειές της, η συντριπτική πλειοψηφία των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ πριν το 2015, την κατανοούσε ως μια «μεταβατική» οργάνωση της αντίστασης στους νεοφιλελεύθερους εκβιασμούς των ευρωηγισίων: Βάζουμε μπροστά τις ανάγκες και τα αιτήματα του κόσμου μας και όταν αυτά έρχονται σε προφανή αντίθεση με τους εκβιασμούς της παραμονής στο ευρώ, επιλέγουμε την υποστήριξη των συμφερόντων του κόσμου μας, με κάθε αναγκαίο μέσο. Θα μπορούσα να παραθέσω πολλές δημόσιες ομιλίες και προεκλογικές συγκεντρώσεις όπου ακόμα και ο Αλ. Τσίπρας εξηγούσε έτσι το «καμιά θυσία για το ευρώ».

(συνέχεια σελ.18)

Δέκα χρόνια μετά το 2015: Υπήρχε άλλος δρόμος;

(συνέχεια από σελ.17)

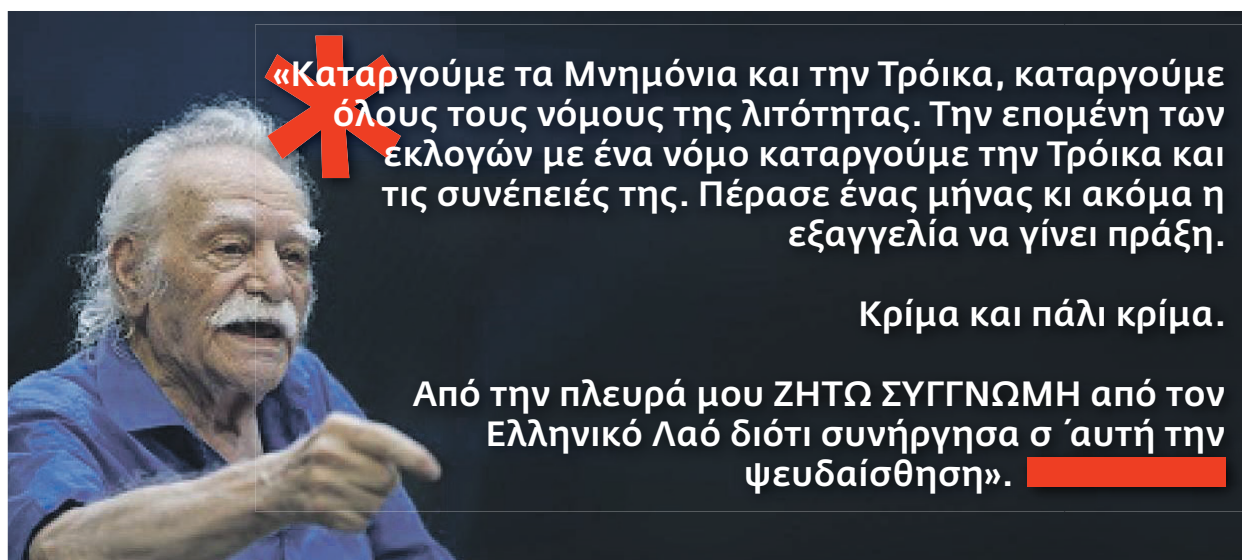
Το 2015 ήταν η ώρα της αλήθειας και για αυτόν τον πολιτικό λογαριασμό. Η άκαμπτη στάση του Σόιμπλε και της ΕΚΤ (κυρίως για λόγους πολιτικούς, για την αποφυγή της «διάδοσης» του ελληνικού παραδείγματος στις άλλες χώρες των PIGS) αποδείκνυε ότι η ειλικρινής υποστήριξη ενός προγράμματος αντιλιτότητας δεν ήταν εφικτή μέσα στα πλαίσια του ευρώ και του «κορσέ» των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων που το συνόδευαν. Γινόταν καθαρό ότι η ώρα της «απειθαρχίας» είχε παρέλθει και ότι είχε φτάσει η κρίσιμη στιγμή της απόφασης για ρήξη και της οργάνωσης της εναλλακτικής λύσης. Σε αυτό το σημείο, η «αναστροφή» της ηγετικής ομάδας Τσίπρα έγινε βίαια και ταχύτατα προς το «με κάθε θυσία μέσα στο ευρώ», παρότι ήταν κατανοητό ότι οι απαιτούμενες θυσίες θα ήταν μεγάλες και θα αφορούσαν αποκλειστικά τον κόσμο της εργασίας και των λαϊκών μαζών.

Η παραίτηση από τις μονομερείς ενέργειες αντιλιτότητας, ο εγκλωβισμός στη «διαπραγμάτευση» εφ' όλης της ύλης με τους δανειστές και το δόγμα «πάση θυσία μέσα στο ευρώ» οδήγησαν αναπόδραστα την κυβέρνηση στην τραγική συμφωνία της 20ης Φλεβάρη. Ο Τσίπρας την περιέγραψε σαν «οδυνηρό συμβιβασμό». Ήταν παράδοση άνευ όρων. Η ανάληψη της ευθύνης για πληρωμή «εγκαίρως και στο ακέραιο» όλων των δόσεων χρέους με την εξάντληση όλων των δημόσιων αποθεματικών, δημιουργούσε ένα καθαρό βρόγχο που ολοφάνερα οδηγούσε στο Μνημόνιο 3. Δεν ήταν όμως μόνο αυτό. Η συμφωνία της 20ης Φλεβάρη βάζει ήδη τα θεμέλια του Μνημονίου 3, υποχρεώνοντας την κυβέρνηση να συνεχίσει την πολιτική των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, συμπεριλαμβανομένων των εμβληματικών ιδιωτικοποιήσεων (των τρένων, λιμανιών, αεροδρομίων κ.ά.). Ο Γ. Βαρουφάκης, στο βιβλίο του, εκστομίζει μια τρομερή φράση που ανέλαβε ως υποχρέωση στη συνεδρίαση του Γιούρογκρουπ: «η κυβέρνησή μας δεσμεύεται να τηρήσει το πρόγραμμα των προκατόχων της!»

Σε εκείνη την κρίσιμη στιγμή, και μαζί με τη σκληρή καταγγελία της συμφωνίας από τον Μανώλη Γλέζο, γράφαμε σε ένα άρθρο στην Εργατική Αριστερά και στο Rproject, με τίτλο «η ώρα της αλήθειας για τον ΣΥΡΙΖΑ»:

«Είναι φανερό για όποιον εξακολουθεί να θέλει να βλέπει, ότι η κυβέρνηση έχει εγκλωβιστεί σε ένα καθοδικό σπινάλ: σε μια διαπραγμάτευση όπου σε κάθε φάση της υποχρεώνεται να υπερασπίζει τον κόσμο μας σε όλο και κατώτερο επίπεδο.

Είναι επίσης σαφές πού οδηγεί αυτή

«Καταργούμε τα Μνημόνια και την Τρόικα, καταργούμε όλους τους νόμους της λιτότητας. Την επομένη των εκλογών με ένα νόμο καταργούμε την Τρόικα και τις συνέπειές της. Πέρασε ένας μήνας κι ακόμα η εξαγγελία να γίνει πράξη.

Κρίμα και πάλι κρίμα.

Από την πλευρά μου ΖΗΤΩ ΣΥΓΓΝΩΜΗ από τον Ελληνικό Λαό διότι συνήργησα σ' αυτή την ψευδαίσθηση».

η κατηφόρα. Το να μας υποχρεώσουν να υπογράψουμε εμείς το Μνημόνιο 3, τη συμφωνία που οι δανειστές ετοίμαζαν για συνυπογραφή με τους Σαμαρά και Βενιζέλο...

Από αυτόν τον φαύλο κύκλο υπάρχει διέξοδος, που όμως γίνεται όλο και πιο δύσκολη με κάθε εβδομάδα που περνά σε απραξία, με κάθε δόση που πληρώνεται στους δανειστές: Στάση πληρωμών προς τους τοκογλύφους – Μέτρα περιορισμού της «ελευθερίας» δραπετεύσης των κεφαλαίων – Υλοποίηση των συνεδριακών αποφάσεων του ΣΥΡΙΖΑ για τις τράπεζες – Φορολόγηση του κεφαλαίου και των πλουσίων για χρηματοδότηση μέτρων αντιλιτότητας – Υποστήριξη αυτής της πολιτικής με κάθε αναγκαίο μέσο, συμπεριλαμβανομένης της σύγκρουσης με την ΕΕ και το Ευρώ...

Σε κάθε περίπτωση, οι κρίσιμες αποφάσεις που έρχονται δεν είναι δυνατόν να ληφθούν από ένα κλειστό επιτελείο ανθρώπων... Το κόμμα, από την ΚΕ ως τις ΟΜ, πρέπει να κληθεί να αποφασίσει. Το κόμμα πρέπει να αντισταθεί στον κόντρα άνεμο που σηκώνεται όλο και πιο απειλητικά.

Μετά τις 20 Φλεβάρη, η αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να σπάσει το όποιο πλαίσιο «απειθαρχίας» που επιβάλλεται σε μια εσωκομματική τάση. Όφειλε να απευθυνθεί ανοιχτά στον κόσμο και στις άλλες δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς που με τη στάση τους στο Δημοψήφισμα απέδειξαν μια κάποια κατανόηση των εξελίξεων. Αυτό δεν συνέβη, παρά την κάθετη κλιμάκωση της εσωκομματικής αντιπαράθεσης που έθεσε τα θεμέλια της ρήξης του καλοκαιριού του 2015. Ο Στάθης Κουβελάκης έχει γράψει ότι η ηγεσία της Αριστερής Πλατφόρμας τήρησε για περισσότερο από όσο χρειαζόταν τις δεσμεύσεις που απέρρεαν από τη συμμετοχή στελεχών της στην κυβέρνηση. Αυτή η άποψη με βρίσκει σύμφωνο. Αναγνωρίζω όμως τις πολιτικές δυσκολίες που είχε αυτή η επι-

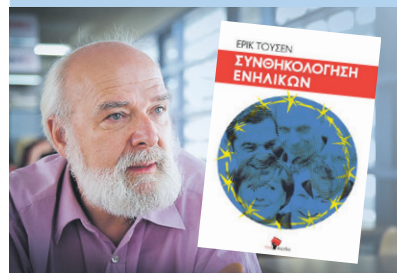
λογή και σέβομαι και εκτιμώ όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες που στην τελική δοκιμασία του Μνημονίου 3 είπαν ΟΧΙ και πρωτοστάτησαν στη μαζική και αριστερόστροφη ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ. Μια ανάλογη διάκριση είναι απαραίτητη και για τον Γ. Βαρουφάκη. Όταν ήρθε αντιμέτωπος με τις συνέπειες της πολιτικής που υποστήριξε ως τις 20 Φλεβάρη είπε ΟΧΙ και πήρε το δρόμο της μειοψηφικής προσπάθειας για καινούργιες απόπειρες υποστήριξης του κόσμου μας, μέσα από άλλα σχέδια «ρήξης». Αυτή η διαφορά με τον Τσίπρα και τους επιτελείς του ήταν και είναι ουσιαστική και παραμένει τιμητική.

Μέσα από αυτήν τη διαδρομή και με τη μεγάλη όξυνση της εσωκομματικής κριτικής (με την απειλή μιας πλειοψηφίας της ΚΕ εναντίον του) ο Τσίπρας έφτασε στην απόφαση για το Δημοψήφισμα. Ο Ερίκ Τουσέν, στο βιβλίο του «Συνθηκολόγηση Ενηλίκων» (εκδόσεις RedMarks, 2020) εκτιμά ότι «ο Τσίπρας είχε αποφασίσει να ενδώσει, αλλά δεν έβρισκε τη δύναμη να το ανακοινώσει δημόσια» και έλπιζε ότι ένα «συμβιβαστικό» αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος θα του έδινε αυτήν την ευκαιρία. Η εκτίμηση του Τουσέν είναι σωστή. Όμως το 62% του ΟΧΙ ήταν για άλλη μια και κορυφαία φορά, η απόδειξη των πολύ πιο ριζοσπαστικών προσδοκιών του κόσμου, η απόδειξη των «αντικειμενικών» δυνατοτήτων σε εκείνη την περίοδο. Η αποτυχία της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ σε συνεργασία με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να «αδράξουν τη στιγμή» και να επιβάλουν το σεβασμό στη λαϊκή θέληση, υπήρξε η τελευταία χαμένη μάχη μιας κρίσιμης περιόδου μεγάλων αγώνων, μεγάλων ελπίδων, μεγάλων δυνατοτήτων για τη ριζοσπαστική Αριστερά.

Στη μαρξιστική παράδοση οι κυβερνήσεις της Αριστεράς περιγράφονται ως «μεταβατικές». Που, μεταξύ άλλων, σημαίνει ότι η πολιτική νίκη τους δεν είναι δεδομένη και εγγυημένη, παρά την όποια εκλογική νίκη μπορεί

να έχει προηγηθεί. Όμως διεκδικώντας την πολιτική νίκη με βάση τις δεσμεύσεις τους και τα συμφέροντα του κόσμου που εκπροσωπούν, ακόμα κι αν πέσουν από την κυβερνητική εξουσία, μπορούν να διατηρήσουν μεγάλες δυνάμεις και να εξακολουθούν να υπερασπίζονται τον κόσμο μας από θέση ισχυρής αντιπολίτευσης. Ο Αλέξης Τσίπρας και η παρέα του διάλεξαν το ανάποδο. Να παραμείνουν για ένα διάστημα στην κυβερνητική εξουσία, έστω και με αντίτιμο την αντιστροφή της πολιτικής και των κοινωνικών αναφορών του κόμματός τους στην προηγούμενη περίοδο. Το αποτέλεσμα, λίγα χρόνια μετά, είναι η ντροπιαστική πολιτική διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ και η μετατροπή των «εναπομεινάντων» που σήμερα κρατούν τη σφραγίδα του σε θλιβερά κακέκτυπα του σοσιαλφιλελευθερισμού.

Κυκλοφορεί

**ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ
ΕΝΗΛΙΚΩΝ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
redmarks

redmarks.gr redmarks.ekdoseis
τηλ. 210.82.33.761 redmarks.publ

2010–2015: Ο ΣΥΡΙΖΑ ως «πυροσβέστης»

Του Γιάννη Μηλιού

Ο διάσημος «ετερόδοξος» αστός οικονομολόγος Γιόζεφ Σουμπέτερ σχολίασε τη συμμετοχή του ως υπουργός οικονομικών στη σοσιαλιστική κυβέρνηση της Αυστρίας το 1919, λέγοντας ότι στην πυρκαγιά χρειάζεται πάντα ένας πυροσβέστης.

1. Ερωτήματα

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να φτάσει στην κυβερνητική εξουσία, αυξάνοντας τα εκλογικά ποσοστά του από το 4,6% των εκλογών του 2009 στο 36,3% του Ιανουαρίου 2015, διότι συνδέθηκε με την κοινωνική αναταραχή των μεγάλων κινητοποιήσεων της περιόδου 2010-2012, μετά το σοκ που προκάλεσαν σε μεγάλη μερίδα της ελληνικής κοινωνίας οι ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές των Μνημονίων. Όμως, παρότι ο ΣΥΡΙΖΑ υποσχέθηκε κατάργηση των Μνημονίων και μια ριζικά διαφορετική οικονομική και κοινωνική πολιτική ρήξεων με το σύστημα, αποδέχθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 2015 την παράταση των Μνημονίων που ίσχυαν, και τελικά υπέγραψε ένα νέο μνημόνιο τον Ιούλιο του ίδιου έτους.

Για να ερμηνεύσουμε την εξέλιξη αυτή πρέπει να απαντήσουμε σε δύο κρίσιμα ερωτήματα:

(α) Ήταν δυνατή μια εναλλακτική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης τον Ιανουάριο του 2015; (β) Γενικότερα, έχει νόημα η ανάληψη της διακυβέρνησης ενός αστικού κράτους από την Αριστερά, με στόχο την αναδιανομή εισοδήματος και ισχύος υπέρ της εργασίας, περιορίζοντας τα προνόμια και τις εξουσίες του κεφαλαίου και βελτιώνοντας τη ζωή της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας, μέσα από τον περιορισμό της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης; Ή μήπως κάθε ανάλογη εξαγγελία, μέχρι την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού, συνιστά (αυτ)απάτη; Πρόκειται για ερωτήματα που αφορούν το ζήτημα της επαναστατικής στρατηγικής.

Για να απαντήσουμε, χρειάζεται να κατανοήσουμε τον χαρακτήρα της ιστορικής «στιγμής» 2010-15.

2. Μνημόνια

Τα μνημόνια δεν υπήρξαν «έξωθεν επεμβάσεις». Γράφτηκαν από ελληνικά χέρια και περιείχαν απίστευτες λεπτομέρειες, που όλες όμως υπηρε-

τούσαν την ίδια ταξική λογική. Ήταν έκφραση, στη δεδομένη συγκυρία που ακολούθησε την παγκόσμια οικονομική κρίση του 2007-2008, της στρατηγικής των κυρίαρχων τάξεων για αναδιανομή πλούτου, εισοδήματος και δικαιωμάτων υπέρ του κεφαλαίου (με την περικοπή μισθών και συντάξεων, κατάργηση εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, αποψίλωση της κοινωνικής προστασίας και των αντίστοιχων κρατικών θεσμών, θεσμοθέτηση της λογικής του κέρδους εκεί όπου στο παρελθόν ίσχυαν κανόνες κοινωνικής αλληλεγγύης, κ.ο.κ.). Η στρατηγική αυτή αναδιανομής «από τα κάτω» προς «τα πάνω» δεν υπήρξε βέβαια αποκλειστικά ελληνική, εκδιπλώθηκε με διάφορους τρόπους σε όλες ανεξαιρέτως τις ανα-

νώ ο ΣΥΡΙΖΑ με 16,76% αναδείχθηκε αξιωματική αντιπολίτευση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ συντάχθηκε τότε με την εκρηκτική δυναμική των κινητοποιήσεων και ανέλαβε την ευθύνη νέων εκλογών, θεωρώντας αδιανόητη τη συμμετοχή σε μια συμμαχική κυβέρνηση με τα αστικά κόμματα.

Για τις επαναληπτικές εκλογές του Ιουνίου 2012 ο ΣΥΡΙΖΑ εξάγγειλε ένα πρόγραμμα στο οποίο, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνονταν: αναστολή πληρωμών των τόκων του δημόσιου χρέους, διαγραφή μέρους των δανειακών υποχρεώσεων των υπερχρεωμένων νοικοκυριών ανάλογα με τη μείωση του εισοδήματος που είχαν υποστεί από τη σύναψη του δανείου και ριζική αναδιανομή εισοδήματος και ισχύος υπέρ των κυριαρχούμενων

το γεγονός ότι και η κύρια εσωκομματική αντιπολίτευση της περιόδου, το «Αριστερό ρεύμα», υιοθετούσε ακριβώς τη βασική θέση του επίσημου «ωριμασμένο» ΣΥΡΙΖΑ: την «παραγωγική ανασυγκρότηση» και την «ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας», που υποτίθεται ότι θα υπηρετείτο με την «έξοδο από το ευρώ».

Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να συγκαλυπτόταν μέχρι τις εκλογές του 2015 από τα συνθήματα περί «ανατροπής», όμως έγινε φανερή με τη λεγόμενη «ενδιάμεση συμφωνία» της 20ής Φεβρουαρίου 2015. Η Συμφωνία αυτή, που υπέγραψε και υποστήριξε ως Υπουργός Εθνικής Οικονομίας ο Γ. Βαρουφάκης, έκανε καθαρό ότι η ελληνική κυβέρνηση διαπραγματευόταν εντός του νεοφιλελεύθερου πλαισίου των πολιτικών λιτότητας, αναζητώντας απλώς ένα «φύλλο συκής» για να συγκαλύψει τους συμβιβασμούς της.

4. Απαντήσεις:

Η ιστορική ευκαιρία και η προδιαγεγραμμένη πορεία

Στο πλαίσιο του σύγχρονου καπιταλισμού μια ριζική αλλαγή πολιτικής είναι εφικτή μόνο με την παρέμβαση και κάτω από την πίεση ενός μαζικού κινήματος που αμφισβητεί τα ισχύοντα, δρα και οργανώνεται ως «πολιτικός κίνδυνος» για το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και επιβάλλει τις εναλλακτικές πολιτικές. Μόνο υπό αυτούς τους όρους έχει νόημα η ανάληψη της διακυβέρνησης από τις αριστερές δυνάμεις που συμμετέχουν και συμβάλλουν στην ανάπτυξη αυτού του κινήματος. Διαφορετικά η Αριστερά απλώς ανεβαίνει στο τρένο σταθερής τροχιάς της αστικής διακυβέρνησης, όπως ακριβώς έπραξε ο ΣΥΡΙΖΑ του 2015.

Οι εκρηκτικές συνθήκες των κινητοποιήσεων την περίοδο 2010-12, αλλά και το Δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015 έδειξαν ότι οι όροι για μια εναλλακτική πορεία σε ανατρεπτική κατεύθυνση μπορούσαν να υπάρξουν. Όμως, η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ ακύρωνε κάθε τέτοια προοπτική.

Ο κυβερνητικός ΣΥΡΙΖΑ ήδη πριν τον Ιανουάριο του 2015 λειτουργούσε ως κόμμα των κυρίαρχων τάξεων, του κεφαλαίου. Επιχειρούσε απλώς να κρύψει την προσχώρησή του στις κυρίαρχες πολιτικές πίσω από σχήματα του τύπου «αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης» και «παραγωγική ανασυγκρότηση». Ο ΣΥΡΙΖΑ του 2015 ήταν ικανός να κάνει μόνο αυτό που έκανε!

Μια ριζική αλλαγή πολιτικής είναι εφικτή μόνο με την παρέμβαση και κάτω από την πίεση ενός μαζικού κινήματος που αμφισβητεί τα ισχύοντα, δρα και οργανώνεται ως «πολιτικός κίνδυνος» για το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και επιβάλλει τις εναλλακτικές πολιτικές.

πτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Μακροπρόθεσμος στόχος της λιτότητας και όλων των πολιτικών που τη συνοδεύουν είναι να διαμορφώσει ένα μοντέλο εργασιακών σχέσεων με συρρικνωμένα δικαιώματα και λιγότερες κοινωνικές παροχές για τους εργαζόμενους, με χαμηλότερους και «ευέλικτους» μισθούς και με εκμηδένιση της διαπραγματευτικής δύναμης των μισθωτών και των συνδικάτων απέναντι στους εργοδότες.

3. ΣΥΡΙΖΑ 2012-14. Η μετάλλαξη

Οι κινητοποιήσεις της περιόδου 2010-12 αντικειμενικά αντιτάχθηκαν στις ταξικές στρατηγικές του κεφαλαίου και κατάφεραν να οδηγήσουν σε κατάρρευση δύο κυβερνήσεις: την κυβέρνηση Παπανδρέου τον Νοέμβριο του 2011 και την κυβέρνηση Παπαδήμου τον Μάιο του 2012. Οι εκλογές της 6ης Μαΐου 2012 κατέγραψαν την απόρριψη από την κοινωνική πλειοψηφία του πολιτικού συστήματος: Τα δύο «μεγάλα κόμματα» του παρελθόντος (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) συγκέντρωσαν αθροιστικά μόλις 32,03% των ψήφων,

τάξεων.

Όμως, μετά τη νίκη της ΝΔ στις επαναληπτικές εκλογές του Ιουνίου του 2012, άρχισε μια διαδικασία γρήγορης μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ προς θέσεις της συστημικής ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατίας, μια «βίαιη ωρίμανση» όπως την περιέγραψαν οι πρωτεργάτες της. Ως στόχος ετίθετο πλέον η αναζήτηση «ορθών» (υποτιθέμενων) πολιτικών για την «ανάκαμψη της οικονομίας», ή την «παραγωγική ανασυγκρότηση». Επρόκειτο για «ιστορικό συμβιβασμό» με τις κυρίαρχες τάξεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έφτασε στις ευρωεκλογές του Μαΐου 2014 έχοντας υιοθετήσει μια πολιτική που αναζητούσε το «κοινό συμφέρον» του κεφαλαίου και της εργασίας: την «εθνική ανεξαρτησία» και την «παραγωγική ανασυγκρότηση» (το «μεγάλωμα της πίτας», που δήθεν θα ωφελήσει τόσο το κεφάλαιο όσο και την εργασία).

Το κριτήριο δεν ήταν πλέον η «ταξική μονομέρεια» της πολιτικής, αλλά τα «δίκαια» μέτρα που θα «μας» βγάλουν από την κρίση. Χαρακτηριστικό της μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί

Δέκα χρόνια από την ελπίδα που προδόθηκε νωρίς

Του Χρήστου Παπαδόπουλου

Πέρασαν δέκα χρόνια από τον Ιανουάριο του 2015, όταν ο αντιμνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές με ποσοστό 36,34%, μέσα από τους αγώνες που αναπτύχθηκαν ενάντια στα μνημόνια, από την προσπάθεια να τεθεί τέλος στη λιτότητα, στη φτωχοποίηση των εργαζομένων, στο ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου της χώρας, την αντιμετώπιση και τη βαθιά διαγραφή του δημόσιου χρέους.

Τον ΣΥΡΙΖΑ ανάδειξε στη διακυβέρνηση ο αντιμνημονιακός αγώνας μετά το 2010 εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και ανέργων, καθώς και οι αγώνες χιλιάδων αγωνιστών μέσα από τις γραμμές του, για την απαλλαγή της χώρας μας από την Τρόικα, τα μνημόνια, τη λιτότητα, τον κυβερνητικό αυταρχισμό. [...] Σύντομα μετά τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης και την υπόσχεση για εφαρμογή του προγράμματος της Θεσσαλονίκης ήρθε η σκληρή πραγματικότητα.

Χωρίς σχέδιο ουσιαστικής αντιπαράθεσης με την Τρόικα και τις Βρυξέλλες η ηγετική ομάδα γύρω από τον πρωθυπουργό Α. Τσίπρα, συμφώνησε και ο υπουργός Οικονομικών υπέγραψε τη συμφωνία με την Τρόικα της 20ής Φλεβάρη του 2015, που προέβλεπε μεταξύ των άλλων την πληρωμή στους δανειστές 7 δισ. για χρεολύσια, με επιμήκυνση αποπληρωμής του χρέους μέχρι 30 Ιουνίου και την εγγύηση των απαραίτητων δημοσιονομικών πλεονασμάτων.

Στο διάστημα αυτό η Ε.Κ.Τ. θα συνέχιζε να κρατά τις Ελληνικές τράπεζες σε καθεστώς έκτακτης ρευστότητας.

Η συμφωνία αυτή είναι ένα κρίσιμο ιστορικά κομβικό σημείο της οποίας το κείμενο η προεδρική πλειοψηφία στο κόμμα προσπάθησε να παρουσιάσει ως «δημιουργική ασάφεια», ενώ εγκαταλείφθηκε άρον-άρον το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης και η Τρόικα στο εξής βαφτίστηκε και έγινε «θεσμοί».

Άμεσα η Αριστερή Πλατφόρμα κατέθεσε πρόταση με τη διαφωνία της στην ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, που συνήλθε με μάζεμα υπογραφών, παίρνοντας το 41% των ψήφων των παρόντων μελών της ΚΕ.

Η συμφωνία εκείνη, που ήταν το τέλος των αυταπατών για την ηγετική ομάδα, λόγω της ισχυρής εσωτερικής αντίδρασης στο ΣΥΡΙΖΑ και την κοινοβουλευτική ομάδα, δεν πήγε ποτέ

για επικύρωση στη Βουλή, δεν έπαυε όμως να είναι μια συμφωνία της κυβέρνησης Α. Τσίπρα που δέσμευε τη χώρα.

Έτσι η κυβέρνηση οδηγήθηκε, μέχρι τον Ιούνιο, χωρίς καμιά προσπάθεια ανεξάρτητης δημοσιονομικής πολιτικής και χωρίς καμιά παροχή από την Ε.Κ.Τ σε στράγγισμα κάθε ρευστότητας, με μηδενική ανοχή από την Τρόικα μέσα από ατέρμονες συζητήσεις και συνεχείς πιέσεις για υποχωρήσεις, με ροή κεφαλαίων στο εξωτερικό, χωρίς στο διάστημα αυτό να διαμορφώσει ένα εναλλακτικό σχέδιο σύγκρουσης με την ΟΝΕ και την Ε.Ε. (π.χ. διακοπή πληρωμών, διαγραφή χρέους, εθνικοποίηση τραπεζών, ρήξη με την ΟΝΕ) που ήταν πια αναγκαστικά μονόδρομος. Δεν αξιοποιήθηκε, μετά τις 17 Ιουνίου, το πόρισμα της Επιτροπής Αλήθειας για το δημόσιο χρέος.

Η κατάσταση αυτή οδήγησε τελικά στο κλείσιμο των τραπεζών από την Ε.Κ.Τ. και την προκήρυξη του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου του 2015, με κλειστές τις τράπεζες και ουρές έξω από τα ΑΤΜ.

Το ερώτημα ήταν αν θα έπρεπε να γίνουν αποδεκτές ή όχι οι προτάσεις των δανειστών, της Τρόικας.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν ιστορική τομή μέσα σε εκείνες τις συνθήκες για τη χώρα. Ο ελληνικός λαός με ποσοστό 61,31% απέρριψε τις προτάσεις, είπε ΟΧΙ στην Τρόικα και την Ε.Ε. Η νίκη του ΟΧΙ με κλειστές τράπεζες και capital controls, στην οποία δεν πίστεψε η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίζει να αποτελεί κορυφαία πράξη λαϊκής κυριαρχίας, ριζοσπαστικοποίησης του λαϊκού πα-

ράγοντα, χειραφέτησης του ελληνικού λαού, κορυφαία πράξη Δημοκρατίας, στον τόπο που γεννήθηκε.

Ανεξάρτητα πώς οδηγήθηκε η χώρα στο δημοψήφισμα και τις θέσεις που είχαν όλες οι αντιμνημονιακές δυνάμεις για την πορεία μέχρι τον Ιούλιο, δημιουργήθηκε μια νέα κατάσταση που δεν είχε προηγούμενο για τη χώρα και την Ε.Ε. Φθάσαμε σε καθεστώς πραγματικής ρήξης με τους δανειστές και την Ε.Ε.

Ο πρωθυπουργός αντί να χρησιμοποιήσει τη στήριξη ευρύτατων κοινωνικών δυνάμεων, πολύ μεγαλύτερων από τις εκλογές του Ιανουαρίου, για την εφαρμογή μιας πολιτικής ενάντια στην Ε.Ε., υπέρ των δυνάμεων της εργασίας, που θα εξασφάλιζε το εισόδημα των εργαζομένων, τη ρευστότητα για τη χώρα, την εφαρμογή ανεξάρτητης δημοσιονομικής πολιτικής, θα αμφισβητούσε το χρέος της χώρας, θα εθνικοποιούσε τις τράπεζες, προχώρησε από την άλλη μέρα στην αντίθετη κατεύθυνση.

Μια βδομάδα μετά το δημοψήφισμα η ιστορική απόφαση του ελληνικού λαού ανατράπηκε και υπογράφηκε από τον Α. Τσίπρα στις 13 Ιουλίου το τρίτο μνημόνιο παράδοσης της χώρας στους δανειστές.

Έγινε πάλι προσπάθεια μετά τις 13 Ιουλίου με νέο μάζεμα υπογραφών να συνεδριάσει η ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στο νέο μνημόνιο. Η ΚΕ συνήλθε τέλος Ιουλίου και εκεί ο Α. Τσίπρας εισηγήθηκε, ως ελιγμό, έκτακτο συνέδριο το Σεπτέμβριο, ενώ παράλληλα στο παρασκήνιο, ετοίμαζε το πέρασμα από τη Βουλή του τρίτου μνημονίου με τη συναίνεση των κομμάτων της αντιπο-

λίτευσης γιατί διαφορετικά δεν μπορούσε να εξασφαλίσει κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

Το τρίτο μνημόνιο πέρασε από τη Βουλή τον Αύγουστο του 2015 με την ψήφο του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε απώλειες βουλευτών (32 ΟΧΙ, 11 ΠΑΡΩΝ, 1 Απουσία), της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, των ΑΝΕΛ και του ΠΟΤΑΜΙΟΥ, οδήγησε στην παραίτηση της κυβέρνησης, στη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, τη δημιουργία της ΛΑΕ και στις εκλογές του Σεπτεμβρίου.

Το καλοκαίρι ήταν το τέλος της «βίαιης ωρίμανσης» που οδήγησε στο τρίτο μνημόνιο και τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κόμμα κυβερνητικής διαχείρισης του τρίτου μνημονίου για τη χώρα μας από το Σεπτέμβριο του 2015 ως το 2019.

Οι δυνάμεις μέσα και έξω από το ΣΥΡΙΖΑ, που στάθηκαν μέχρι το τέλος απέναντι στα μνημόνια και την Ε.Ε., δεν μπόρεσαν να συνεννοηθούν έγκαιρα μετά τη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη μέχρι το δημοψήφισμα του Ιουλίου για τη σύγκρουση που ερχόταν.

Με την επικράτηση του ΟΧΙ και μετά την υπογραφή του τρίτου μνημονίου από τον Α. Τσίπρα στις 13 Ιουλίου, στο κρίσιμο διάστημα ως τα μέσα Αυγούστου που ήρθε στη Βουλή για ψήφιση δεν μπόρεσαν να συγκροτήσουν ένα κοινό προγραμματικό πλαίσιο αντίστασης και εκπροσώπησης του ΟΧΙ μέσα και έξω από τη Βουλή.

Και βέβαια μετά την ψήφιση του τρίτου μνημονίου, παρά το ότι έγιναν προσπάθειες, δεν μπόρεσαν να συγκροτήσουν ένα μεγάλο μέτωπο εκλογικής συνεργασίας που θα εκπροσωπούσε το ΟΧΙ στη Βουλή, θα στερούσε την αυτοδύναμη κυβερνητική πλειοψηφία από

Να συζητήσουμε για τη χαμένη ευκαιρία και την ήττα του 2015

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, η χαμένη ευκαιρία και τελικά η πολιτική ήττα του 2015 εξακολουθούν να παράγουν σοβαρά πολιτικά αποτελέσματα. Ο εγκλωβισμός, για μακρά περίοδο, της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής στα κριτήρια της συμφωνίας του 2018 με την Τρόικα, το «στρωμένο έδαφος» που μετά το 2019 βρήκε ο Μητσοτάκης για να επιταχύνει τη βάρβαρη πολιτική των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, η παραλυτική κρίση της κεντροαριστερής αντιπολίτευσης, είναι μερικά μόνο από τα «απόνερα» των επιλογών που έγιναν σε εκείνη την κρίσιμη περίοδο.

Η διεθνής κρίση του συστήματος στα τέλη της πρώτης δεκαετίας του αιώνα συγκλόνισε συθέμελα τον ελληνικό καπιταλισμό. Η ντόπια κυρίαρχη τάξη προσανατολίστηκε γρήγορα σε μια βίαιη πολιτική που φόρτωνε όλα τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργατικών και λαϊκών μαζών. Σε συνεργασία με τους διεθνείς συμμάχους της, το ΔΝΤ, την ΕΕ και την ΕΚΤ στη διαβόητη Τρόικα, επεξεργάστηκε την προσπάθεια να επιβάλει τα μνημόνια.

Η αντίσταση του κόσμου υπήρξε συγκλονιστική. Το κύμα των γενικών απεργιών, τα ογκώδη συλλαλητήρια, οι πολυώρες πολιορκίες του κοινοβουλίου, η ανθεκτικότητα απέναντι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς κ.ά. ήταν τα γνωρίσματα της απόπειρας των εργαζομένων να σπάσουν με τη μέθοδο «του δρόμου» τη μνημονιακή επίθεση.

Όμως ο κόσμος αξιοποίησε και τις μεθόδους του πολιτικού, ακόμα και εκλογικού, αγώνα. Σε χρόνο-ρεκόρ τα παραδοσιακά κυβερνητικά κόμματα της προηγούμενης εποχής, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, συρρικνώθηκαν. Στις εκλογές του Μάη του 2012, όλα ανεξαιρέτως τα ψηφοδέλτια της Αριστεράς ενισχύθηκαν, δείχνοντας μια αναμφισβήτητη μετατόπιση των ελπίδων και των προσδοκιών του κόσμου προς τα αριστερά.

Ο συνδυασμός του ανοδικού κύκλου των μαζικών αγώνων με τη γρήγορη ριζοσπαστικοποίηση πλατιών τμημάτων των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, οδήγησε σε μια πρωτοφανή πολιτική κρίση με επίδικο την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών.

Σε αυτήν τη βάση ο κόσμος έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ την ευκαιρία να ακυρώσει τα μνημόνια, ρίχνοντας το Γενάρη του '15 την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου.

Σε πείσμα των μετέπειτα αφηγήσεων, η ηγετική ομάδα του Αλ. Τσίπρα αποφάσισε να «αποδράσει» απ' όλες τις προεκλογικές δεσμεύσεις της και την κατεύθυνση της λαϊκής εντολής του Γενάρη του 2015. Σχημάτισε κυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ και έκανε Πρό-

εδρο της Δημοκρατίας τον Προκόπη Παυλόπουλο, ανέστειλε όλες τις «μονομερείς ενέργειες» αντιλιτότητας που προέβλεπε το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, ανακήρυξε τη διαπραγμάτευση με την Τρόικα ως απόλυτο όριο στην πολιτική της, και δήλωσε ότι το «πάση θυσία μέσα στο ευρώ» αποτελεί απαραίτητη στρατηγική επιλογή της κυβέρνησης. Ήταν ο δρόμος που οδήγούσε στο μνημόνιο 3.

Το σχέδιο «Κυβέρνηση της Αριστεράς για την ανατροπή της μνημονιακής λιτότητας» στην πράξη ακυρώθηκε εξαρχής, δεν δοκιμάστηκε ποτέ. Παρόλο που η διεθνής αλληλεγγύη αλλά και –κυρίως!– το εργατικό και λαϊκό δυναμικό που εκδηλώθηκε με τη συγκλονιστική πλειοψηφία του ΟΧΙ στο Δημοψήφισμα, έδειχναν καθαρά ότι αυτή η ρήξη πέρα από αναγκαία ήταν και εφικτή.

Το Δημοψήφισμα και η μαζική αποχώρηση της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ από το κόμμα του Αλ. Τσίπρα ήταν οι τελευταίες «μάχες» μιας κρίσιμης περιόδου.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ της περιόδου 2015-19 καθορίστηκε από την επιμονή στην επιβολή του μνημονίου 3, που είχε υπερψηφιστεί μαζί με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Ήταν μια περίοδος συνέχειας των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, αλλά και βαθύτερης πρόσδεσης στους ευρωατλαντικούς σχεδιασμούς. Τα πεπραγμένα αυτής της κυβέρνησης «συνόψισε» η συμφωνία του 2018 με τους δανειστές που, ψευδείς γραφά, ονομάστηκε «έξοδος από τα μνημόνια». Ήταν μια χαλάρωση των μνημονιακών περιορισμών για τη δράση των καπιταλιστών, αλλά και μια μονιμοποίηση των μνημονιακών περικοπών που αφορούν τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες, για μια πολυετή ιστορική περίοδο, υπό την

εποπτεία της Τρόικας.

Αυτά βρήκε έτοιμα ο Μητσοτάκης για να εξαπολύσει στη συνέχεια την πιο απροσημάτιστη νεοφιλελεύθερη επιθετικότητα για λογαριασμό του «κόσμου του επιχειρείν».

Οι μεγάλες διαδηλώσεις για το έγκλημα στα Τέμπη, που δείχνουν την αναγκαιότητα αλλά και τη δυνατότητα ανατροπής της στρατηγικής επιλογής των ιδιωτικοποιήσεων, είναι ένδειξη των νέων δυνατοτήτων εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης. Η πάλη για την ανατροπή της λιτότητας και των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, μαζί με την αλληλεγγύη στην Παλαιστήνη, την αντίσταση στον ιμπεριαλισμό, τον μιλιταρισμό και τον πόλεμο, αλλά και την απόκρουση της ρατσιστικής-σοβινιστικής-σεξιστικής ακροδεξιάς, είναι οι «αιχμές» μιας περιόδου νέας κορύφωσης του πολιτικού αγώνα που σταδιακά αναδύεται.

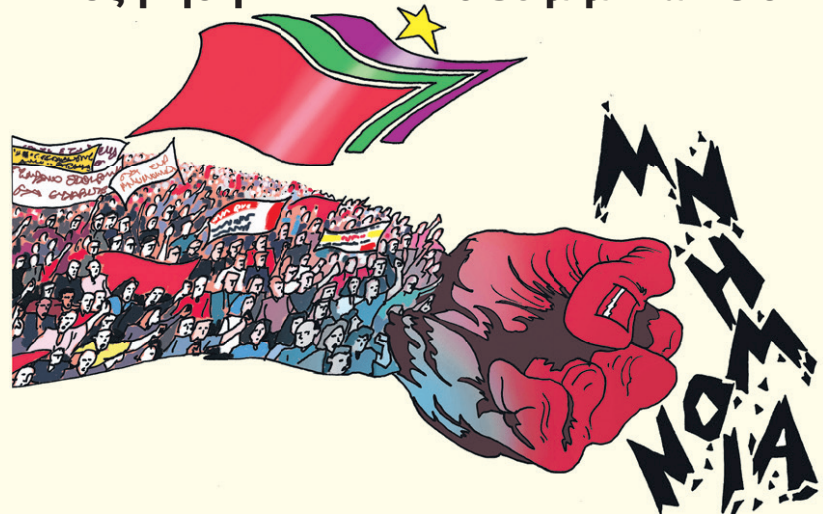
Σε αυτήν την προσπάθεια, θεωρούμε σημαντικό τον ρόλο καλείται να παίξει ο συστηματικότερος συντονισμός οργανώσεων που κινούνται σε αυτήν την περίοδο επιχειρώντας να αποφύγουν το δίδυμο λάθος του πολιτικού καιροσκοπισμού ή του σεχταρισμού και της αυτοαναφορικότητας.

Έχουμε περιγράψει σε προηγούμενα φύλλα το φάσμα των δυνάμεων που θεωρούμε ότι μπορεί να αποτελέσει έναν τέτοιο κορμό (Αναμέτρηση, ΑΠΟ, ΔΕΑ, Δίκτυο, Ξεκίνημα, ΚΕΜΑ, Μετάβαση).

Από τη σκοπιά μας, έχουμε προτείνει να οργανώσουν αυτές οι δυνάμεις από κοινού τη συζήτηση για τις εμπειρίες της μεγάλης ευκαιρίας των αντιμνημονιακών αγώνων και της ήττας του 2015. Θεωρούμε αυτό το κείμενο μια επαρκή βάση-πλαίσιο που μπορεί να λειτουργήσει ως μαζικό κάλεσμα στο άνοιγμα της σχετικής συζήτησης.

**Εκδήλωση-
Συζήτηση**

**Τετάρτη 19 Φλεβάρη
6.30 μ.μ. Πάντειο**

το μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ και ανεξάρτητα από το ποσοστό θα δρούσε ως εκπρόσωπος και υποστηρικτής των συμφερόντων των εργαζομένων, ως οιοσδήποτε αντιπολίτευση ενάντια στην Ε.Ε. και το μνημονιακό τόξο της Βουλής που υπερψήφισε το τρίτο μνημόνιο που δεσμεύει και δεσμεύει τη χώρα ως το 2060.

Με την απόσταση των δέκα χρόνων χρειάζεται μια αυτοκριτική ματιά όλων για την περίοδο εκείνη, χωρίς τις εκ των υστέρων βεβαιότητες για την πορεία των πραγμάτων, τη μνημονιακή μετάλλαξη και κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, αφού η ήττα του ήταν και παραμένει ήττα όλης της Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, ακόμα και σήμερα.

Η υποχώρηση για την Ευρωπαϊκή Αριστερά, η πανευρωπαϊκή άνοδος της ακροδεξιάς, οι δύο πόλεμοι στην Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή, η στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης, η άνοδος της ολιγαρχίας του πλούτου χωρίς διαισθητική στην εξουσία στις ΗΠΑ με τη νίκη του Τράμπ, την απειλή για επανάκτηση της διώρυγας του Παναμά, ενσωμάτωσης του Καναδά και εξαγοράς της Γροιλανδίας είναι νέα επικίνδυνα φαινόμενα που αλλάζουν με δραματικό τρόπο, προς το χειρότερο τη διεθνή κατάσταση.

Η εναντίωση στο νεοφιλελεύθερο μονόδρομο της μόνιμης λιτότητας και των «Συμφώνων Σταθερότητας», σε δυσκολότερες συνθήκες, το άνοιγμα εναλλακτικού δρόμου προς όφελος των δυνάμεων της εργασίας αποτελούν πρόκληση, στόχους και ζητούμενα σήμερα για τις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς.

Αν κάτι έδειξε το οκτάμηνο Ιανουαρίου-Αυγούστου του 2015 είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική αλλαγή στη διακυβέρνηση της χώρας χωρίς σύγκρουση και ρήξη με την ΟΝΕ και την Ε.Ε.

Η μαχόμενη Αριστερά παλεύει ενάντια στην Ε.Ε. του πολέμου, του ρατσισμού και της φτώχειας. Η προστασία των λαϊκών συμφερόντων, σήμερα περισσότερο από χτες, κάνει την ανάγκη ρήξης με την Ε.Ε. αναπόφευκτη και επομένως, πρέπει να ενισχυθεί το πολιτικό ρεύμα που παλεύει για ανατροπή του μνημονιακού καθεστώτος της χώρας μας, στην κατεύθυνση ουσιαστικής ρήξης και εξόδου από την ΟΝΕ και την Ε.Ε.

Η πάλη αυτή δεν θα παραπέμψει γενικά σε ένα αόριστο μέλλον, οφείλει να έχει προγραμματικό περιεχόμενο που θα πατά στις λαϊκές ανάγκες.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Το ότι αυτή η κυβέρνηση είναι βουτηγμένη στο αίμα το ξέρουμε καλά. **Η υπόθεση της Πύλου αποτελεί ένα από τα πιο πολύνεκρα ναυάγια διαχρονικά στη Μεσόγειο**, κι όμως κανείς δε μιλάει για τους υπαίτιους αυτής της ανείπωτης φρίκης. Τον Δεκέμβριο ολοκληρώθηκε η προκαταρκτική εξέταση από την Εισαγγελία του Ναυτοδικείου Πειραιά για το ναυάγιο, αποτέλεσμα της οποίας είναι **μια δικογραφία που αφήνει στο απυρόβλητο τους βασικούς ενόχους του εγκλήματος** του πνιγμού των άνω των 600 προσφύγων στο ναυάγιο στις 14 Ιούνη του 2023. Το αμέσως προσεχές διάστημα θα ξεκαθαρίσει αν θα ασκηθούν τελικά ποινικές διώξεις, σε ποια πρόσωπα και σε ποια βάση. Όμως για ακόμη μια φορά **πολιτική και δικαστική εξουσία φαίνεται να τέμνονται σε μια και μόνο λέξη: Συγκάλυψη**. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των επιζώντων προσφύγων, η στάση της ελληνικής πολιτείας υπήρξε εγκληματική με κάθε έννοια του όρου. Επί δεκαπέντε ώρες σκάφος του λιμενικού και της Frontex παρακολουθούσε το σαπιοκάραβο του θανάτου χωρίς να κάνει καμία ενέργεια διάσωσης. Αντί να σταλεί διασωστικό σκάφος, εστάλη περιπολικό με σκοπό τη ρυμούλκηση και απώθηση του

Συγκλονιστικές είναι οι **μαρτυρίες που έρχονται στο φως κατά τη διάρκεια της δίκης για το βίαιο θάνατο του Αντώνη Καρυώτη** το Σεπτέμβριο του 2023. Οι καταθέσεις τόσο των αδερφών του θύματος, όσο και των αυτοπτών μαρτύρων προκαλούν θλίψη και οργή. Απέναντι στην αισχρή λασπολογία εκείνων των ημερών ότι ο Αντώνης ήταν «λαθρεπιβάτης» και δεν είχε εισιτήριο, τα αδέρφια του απάντησαν πως έκανε πολύ συχνά το συγκεκριμένο δρομολόγιο πάντα με εισιτήριο και μάλιστα με το συγκεκριμένο πλοίο γιατί τον γνώριζε το πλήρωμα. Σύμφωνα με κατάθεση αυτόπτη μάρτυρα **ο Αντώνης απωθήθηκε όχι μία, ούτε δύο, αλλά τρεις φορές** από τα μέλη του πληρώματος της Blue Horizon. Αποτέλεσμα αυτής της βίαιης πρακτικής ήταν να τον ρίξουν στη θάλασσα και να πνιγεί μπροστά στην προβλήτα. Τα αδέρφια του τόνισαν ότι είχε αφήσει το τσαντάκι του με τα πράγματά του μέσα στο πλοίο και γι' αυτό επέμενε να μπει συναντώντας την άρνηση του πληρώματος. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες οι επιβάτες του πλοίου αντέδρασαν έντονα αντικρίζοντας την εικόνα των επαναλαμβανόμενων απωθήσεων πάνω στην μπουκαπόρτα του πλοίου. **Η εταιρεία αρνήθηκε από την πρώτη στιγμή κάθε ευθύνη**, καθώς σύμφωνα με τους μάρτυρες στην ανακοίνωσή της εν πλω ότι το πλοίο πρέπει να επιστρέψει στο λιμάνι, τόνισε ότι «για το συμβάν δεν φταίει το πλοίο ή η εταιρεία».

Συνεχίστηκαν τον Ιανουάριο **οι συνεδριάσεις για την δίκη της Χρυσής Αυγής σε δεύτερο βαθμό**. Για ακόμη μια φορά ήρθαν στο φως στοιχεία για την ιεραρχία, τη δομή και τις πρακτικές της νεοναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης. **Η κατάθεση του πρώην πυρηνάρχη των Νοτιών Προαστίων καίει τους Γιάννη Λαγό και Ηλία Παναγιώταρο**. Σχετικά με τον πυρήνα της Νίκαιας του οποίου ηγούνταν ο Λαγός, δήλωσε χαρακτηριστικά «Στη Νίκαια ήταν πιο στρατιωτικοποιημένα [...] Υπήρχε ένας ακραίος φανατισμός. Ο ίδιος υπήρχε και στη δικιά μας οργάνωση, αλλά ήταν πιο ήρεμα. Δεν κάναμε τέτοιες δράσεις. Θεωρώ ότι ήταν θέμα χρόνου να έχουμε τραυματισμό ή κάποιον θάνατο», ενώ αναφερόμενος στον ιεραρχικά ανώτερό του Παναγιώταρο, τον περιέγραψε ως «πονηρό», που «προσπαθούσε να μη φαίνεται

σάπιου σκάφους με εκατοντάδες ανθρώπους επάνω του προς την Ιταλία. Αποτέλεσμα αυτής της επιχείρησης, σύμφωνα με τους επιβαίνοντες, ήταν η ανατροπή και βύθιση του σκάφους. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης, όπως ακριβώς έκανε και στην υπόθεση των Τεμπών, από την πρώτη στιγμή αρνήθηκε κάθε ευθύνη και έκανε λόγο για θεωρίες συνωμοσίας σε όσους κατήγγειλαν τις εγκληματικές ενέργειες του λιμενικού. Δυστυχώς για εκείνον όμως τα στοιχεία είναι αμείλικτα. **Η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει να μην ξεχάσει το έγκλημα της Πύλου**. Είναι χρέος μας το επόμενο διάστημα να οργανώσουμε εκδηλώσεις, πορείες και συγκεντρώσεις προκειμένου να αποδοθεί δικαιοσύνη, να τιμωρηθούν οι ένοχοι και να αλλάξουν επιτέλους οι δολοφονικές πολιτικές στις θάλασσες και τα σύνορα.

Σε μαζικό κάλεσμα ενάντια στην ακροδεξιά φιάστα των Ιμίων κάλεσε και φέτος πλήθος αριστερών συλλογικοτήτων και αντιφασιστικών οργανώσεων. Δυστυχώς όμως για ακόμη μια χρονιά η συγκεκριμένη επέτειος αξιοποιήθηκε από το σύστημα για την αναπαραγωγή της θεωρίας των δύο άκρων και της εξίσωσης των δύο συγκεντρώσεων. **Η αστυνομία σε μια άκρως υποκριτική ανακοίνωση προχώρησε σε απαγόρευση όλων των συγκεντρώσεων** αναφέροντας ότι «από την ταυτόχρονη διεξαγωγή συναθροίσεων που έχουν εξαγγελθεί από ομάδες αντίπαλων θέσεων εγκυμονείται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια λόγω πιθανής διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων». Βέβαια **τα μοναδικά εγκλήματα μέχρι τώρα βρίσκονται στα ματωμένα χέρια των μαχαιροβγαλτών νεοναζί**, κανενός άλλου. Ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας-Πειραιά αντέδρασε άμεσα σε αυτή την απαράδεκτη αστυνομική στάση που εξισώνει τους Κασιδιάρηδες και τους Μιχαλολιάκους με το αντιφασιστικό κίνημα. Συγκεκριμένα ανέφερε: «Η απαράδεκτη τακτική της εξίσωσης μιας χαρακτηρισμένης εγκληματικής οργάνωσης με το αντιφασιστικό κίνημα, στην πράξη σημαίνει κλείσιμο του ματιού στις φασιστικές και ακροδεξιές οργανώσεις. Αυτό συνέβαινε για χρόνια ολόκληρα όταν αστυνομία και Δήμος Αθηναίων έδιναν άδεια στη ΧΑ να κάνει τις φιέστες της στην πλατεία Ρηγιλλης που κατά κανόνα κατέληγαν σε πογκρόμ. Αυτό έκανε και την Παρασκευή 31/1, όταν απέκλεισε τις αντιφασιστικές συλλογικότητες στο πάρκο του Ευαγγελισμού, επιτρέποντας στις φασιστικές γκρούπες να πάνε στην πλατεία Ρηγιλλης. Θα το πούμε για άλλη μια φορά. **Δεν είναι το ίδιο πράγμα ο Παύλος και η Μάγδα Φύσσα με τον Φύρερ Μιχαλολιάκο και τον Κασιδιάρη. Ούτε οι νεκροί του Άουσβιτς με τον Χίτλερ**».

πολύ ο ίδιος», σε αντίθεση με τον Γ. Λαγό, η βίαιη συμπεριφορά του οποίου «παρέσυρε τους άλλους», δηλαδή τα μέλη της οργάνωσης. **Μέσα στον Ιανουάριο κατέθεσαν και μέλη αριστερών κομμάτων και οργανώσεων** όπως η βουλευτριά του ΚΚΕ Λιάνα Κανέλλη και ο πρώην δημοτικός σύμβουλος στο Δήμο Αθηναίων Πέτρος Κωνσταντίνου. Η πρώτη αναφέρθηκε εκτενώς στη σχεδιασμένη δολοφονική επίθεση εις βάρος μελών του ΠΑΜΕ στο Πέραμα λίγες ημέρες πριν τη δολοφονία Φύσσα καθώς και στην επίθεση που δέχθηκε από τον Ηλία Κασιδιάρη, ενώ ο δεύτερος εστίασε στις αλληπάλληλες δολοφονικές επιθέσεις των χρυσαυγιτών πριν τη δολοφονία Φύσσα και τη στάση του Νίκου Μιχαλολιάκου στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας παρουσία ένοπλων μπράβων.

Δεν έμια θες να ακούσεις;

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοιυτίσ

Η συμφωνία της Βάρκιζας ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Της Ελένης Πελέκη

Στις 12 Φεβρουαρίου 1945 υπογράφεται από την κυβέρνηση Πλαστήρα και την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ η συμφωνία της Βάρκιζας. Το πόσο καταστροφική ήταν για τον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς δεν χρειάζεται να το αποδείξουμε σε αυτό το άρθρο. Στην αρθρογραφία όλης της Αριστεράς συνοδεύεται πάντα από τις φράσεις «απαράδεκτη συνθηκολόγηση», «ταφόπλακα του κινήματος», «προδοσία και ξεπούλημα του αγώνα» ενώ ακόμα και ο αστικός Τύπος δυσκολεύεται να την υπερασπιστεί χωρίς να μιν, αλλά.

Ακόμα κι αν θέλαμε να δεχτούμε μια αφήγηση που καθιστά υποχρεωτική την υπογραφή της συμφωνίας μετά την τραγική κατάληξη των Δεκεμβριανών, η πραγματικότητα δεν μας αφήνει. Η Αθήνα είχε χαθεί αλλά η υπόλοιπη χώρα ήταν ακόμα στα χέρια του ΕΛΑΣ και όχι μόνο με στρατιωτικούς όρους. Και στα αστικά κέντρα και στην ύπαιθρο οι οργανώσεις του ΕΑΜ και του ΚΚΕ διατηρούσαν αμείωτο το κύρος και τη δύναμη τους στις τάξεις των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το μόνο που καθιστούσε «υποχρεωτική» τη Βάρκιζα ήταν η απολύτως λανθασμένη πολιτική γραμμή της «ομαλής δημοκρατικής εξέλιξης» που είχε υιοθετήσει η ηγεσία του ΚΚΕ. Σε προηγούμενα φύλλα της Ε.Α. (φ.507, φ.509) εξετάσαμε πώς αυτή η γραμμή οδήγησε σε μια σειρά από «λάθη» όπως ο Λίβανος, η Καζέρτα, η αποκήρυξη του κινήματος του στρατού στη Μέση Ανατολή, η εφαρμογή αντιδραστικών νόμων από τους εαμικούς υπουργούς και η ολέθρια διαχείριση της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Είναι αυταπόδεικτο πως δεν επρόκειτο φυσικά για λάθη, αλλά για συνειδητές πολιτικές αποφάσεις, συνεπείς με τη στρατηγική του σταλινικού ρεφορμισμού (βλ. περιοδικό «Κόκκινο», τ. 12) που όχι απλώς πριμοδοτούσε μια κοινοβουλευτική λύση αλλά θυσίαζε συστηματικά την επαναστατική προοπτική για να σώσει την (ετοιμοθάνατη) αστική δημοκρατία.

Η διάθεση του κόσμου

Η συμφωνία της Βάρκιζας ήταν απαράδεκτη ακόμα και ως προς αυτό το στόχο, της κοινοβουλευτικής ενσωμάτωσης του ΚΚΕ. Σε λιγότερο από 48 ώρες από την υπογραφή της, οι επιθέσεις κρατικών και παρακρατικών οργανώσεων σε

γραφεία του ΕΑΜ, του ΚΚΕ και αριστερών εφημερίδων έκαναν κενό γράμμα τη διασφάλιση των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών. Η αμνήστευση που αφορούσε μόνο τα αμιγώς πολιτικά αδικήματα άφησε εκτεθειμένους σε ποινικές διώξεις χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες. Η εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού αφορούσε μόνο τους αντιστασιακούς ενώ πάσης φύσεως συνεργάτες των κατακτητών και δωσίλογοι όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν αλλά σε πολλές περιπτώσεις επιβραβεύτηκαν για την εθνικοφροσύνη τους. Το όργιο της καταστολής και της λευκής τρομοκρατίας που ακολούθησε είναι γνωστό και συχνά όχι μόνο θύμιζε αλλά και ξεπερνούσε τη ναζιστική κατοχή σε αγριότητα.

Η ηγεσία του ΚΚΕ έδωσε τότε μια σκληρή μάχη. Όχι μόνο απέναντι στην επίθεση του κράτους αλλά και στο εσωτερικό του κόμματος για να καταπνίξει ακόμα και τις πιο δειλές φωνές κριτικής και διαφοροποίησης από την γραμμή. Εδώ έγκειται ένα ακόμα τραγικό στοιχείο της περιόδου. Υπήρξαν φωνές που διαφωνούσαν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό με την πολιτική άποψη του ΚΚΕ, όχι μόνο λόγω ιδεολογικής συγκρότησης αλλά κυρίως λόγω ταξικού ενστίκτου ή μεγαλύτερης τριβής με τους αγωνιζόμενους εργάτες και εργάτριες. Το παράδειγμα του Βελουχιώτη που αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα και έκανε εκκλήση και σε καπετάνιους του ΕΛΑΣ και στην Κεντρική Επιτροπή για να συνεχιστεί ο αγώνας είναι χαρακτηριστικό. Δεν ήταν ο μόνος. Μαρτυρίες της περιόδου φανερώνουν πως μέλη και κομματικές οργανώσεις συνέχισαν ακόμα και σε συνθήκες ημι-παρανομίας να προετοιμάζονται για τον επόμενο γύρο.

Δεν μιλάμε μόνο για συνωμοτικούς τύπου προετοιμασίες αλλά και για τις

πιο γνήσιες μορφές της εργατικής πάλης, απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις. Παρά το πάγωμα και την απογοήτευση που έφερε η ήττα του Δεκέμβρη, παρά την διαλυτική σύγχυση που επήλθε από την στάση του ΚΚΕ, παρά τις τρομακτικές διώξεις, οι εργάτες/τριες συνέχισαν να οργανώνουν τη συλλογική τους αντίσταση. Από την άνοιξη του 1945 και έπειτα, οργανώνονταν συνεχώς κλαδικές και επαγγελματικές απεργιακές κινητοποιήσεις που συχνά βάζανε όχι μόνο συνδικαλιστικά αιτήματα (αύξηση μισθών) αλλά και πολιτικά. Την Πρωτομαγιά του 1945 ο Ριζοσπάστης υπολογίζει πως διαδήλωσαν 200.000 άτομα μόνο στην Αθήνα. Στις εκλογές των Εργατικών Κέντρων σε Αθήνα και Πειραιά ο ΕΡΓΑΣ (η παράταξη που διαδέχτηκε το Εργατικό ΕΑΜ) συγκέντρω-

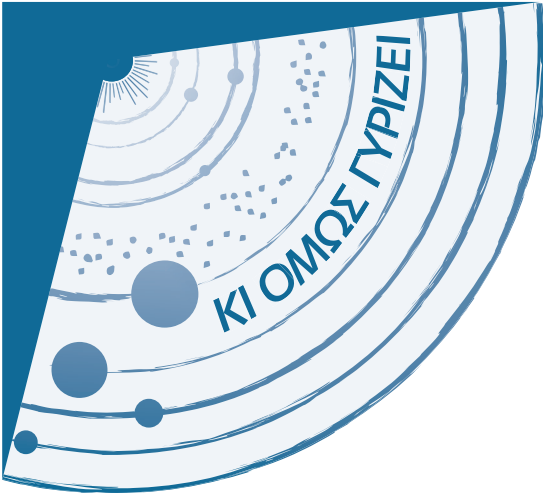
δημοκρατική συμπάραταξη απέναντι στους φιλομοναρχικούς. Ταυτόχρονα, υποτίμησε τη δυναμική που θα είχε ένα κοινό κατέβασμα με τις δυνάμεις που απάρτιζαν το ΕΑΜ και δεν έγινε καμία σοβαρή προσπάθεια προς αυτό το στόχο. Τελικά, κάλεσε σε αποχή από τις εκλογές, καταγγέλλοντας γενικώς την καταστολή και τη νοθεία (που πράγματι συνέβαινε), με ελάχιστη συζήτηση και εξήγηση ακόμα και μέσα στις κομματικές οργανώσεις, γεγονός που βάθυνε τη σύγχυση και οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη αποστράτευση.

Η νέα εκλεγμένη πλέον κυβέρνηση δεν έχασε χρόνο. Τους επόμενους μήνες οξύνθηκαν οι διώξεις, οι βασανισμοί, οι δολοφονίες. Η όποια απόπειρα εκ μέρους της ηγεσίας του ΚΚ να οργανώσει κάποια μορφή αυτοάμυνας κινήθηκε περισσότερο σε συνωμοτικές λογικές που δεν είχαν καμία σχέση με την αυθόρμητη και μαζική κοινωνική αντίσταση που έθεσε τις προϋποθέσεις νίκης που είχε ο ΕΛΑΣ και συνολικά το ΕΑΜ λίγα χρόνια νωρίτερα. Κι αφού είχε κόψει όλους τους δεσμούς με τις πιο ριζοσπαστικές δυνάμεις της κοινωνίας, οδηγήθηκε σε έναν εμφύλιο που πλέον δεν αφορούσε κανέναν εκτός από την κομματική γραφειοκρατία. Χιλιάδες αγωνιστές του ΔΣΕ ρίχτηκαν στον εμφύλιο που όμως δεν ήταν πια υπόθεση του λαού και της εργατικής τάξης και πλήρωσαν με τις ζωές τους την σταλινική αυταπάτη πως οι επαναστάσεις μπορούν να «αναβοσβήνουν με διακόπτη», ανάλογα με τις αποφάσεις κομματικών γραφείων.

Ουδόντα χρόνια μετά δεν ανοίγουμε αυτήν τη συζήτηση για να κουνήσουμε το δάχτυλο στο ΚΚΕ και πολύ παραπάνω στον κόσμο που εμπνεύστηκε από αυτό από τότε μέχρι και σήμερα. Αντίθετα, είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρο που το ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια έχει αρχίσει να μελετάει αυτήν την περίοδο της ιστορίας με (αυτό)κριτική ματιά και καταλήγει σε παρόμοια συμπεράσματα. Η παραδοχή πως η στρατηγική της ομαλής δημοκρατικής εξέλιξης ήταν τελείως καταστροφική για το επαναστατικό κίνημα είναι ένα σημαντικό πρώτο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση. Θα πρέπει όμως το μαχαίρι να μπει πιο βαθιά στο κόκκαλο, πρέπει να ανοίξει με μαζικούς και συντροφικούς όρους η συζήτηση σε όλο το φάσμα της Αριστεράς για τη στρατηγική και την τακτική που μπορεί να καθοδηγήσει αποτελεσματικά τα κινήματα. Όχι μόνο για να δικαιώσουμε τις θυσίες των παλιότερων γενιών αγωνιστών αλλά και γιαβάλουμε τις βάσεις για τις νικηφόρες επαναστάσεις του μέλλοντος.

Οι εκλογές και ο εμφύλιος

Το έδαφος ήταν γόνιμο για πιο αποφασιστικές πρωτοβουλίες που δυστυχώς δεν πάρθηκαν. Αντίθετα, η Κεντρική Επιτροπή έχοντας βγάλει εκτός συζήτησης το στόχο της επαναστατικής εξουσίας, δεν μπόρεσε να αξιοποιήσει τις μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις και την αγωνιστική διάθεση του κόσμου ούτε καν για να εξασφαλίσει ένα θετικό εκλογικό αποτέλεσμα. Στο δρόμο προς τις εκλογές της 31ης Μαρτίου 1946 περιόριζε τις κινητοποιήσεις με μια νομιμόφρονα γραμμή εθνικής ενότητας για να μην τρομάξουν οι κεντρώοι εν δυνάμει σύμμαχοι, τους οποίους καλούσε σε μια -τελείως φανταστική-

Γερμανία

Η Γερμανία οδεύει προς τις κάλπες της 23ης Φλεβάρη σε ένα πολύ ζοφερό κλίμα. Αν επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις, η ακροδεξιά AfD θα εκτιναχθεί από την 5η στη 2η θέση, διπλασιάζοντας την εκλογική της δύναμη – και μάλιστα σε συνθήκες όπου το κόμμα της παραδοσιακής Δεξιάς αναμένεται να καταλάβει την πρωτιά, ενώ το SPD βυθίζεται και οι Πράσινοι παραμένουν στάσιμοι. Την εικόνα της συνολικής συντηρητικής μετατόπισης ενισχύει η αδυναμία της Αριστεράς αλλά και η πολιτική κατεύθυνση της (τάχα «αντισυστημικής») Συμμαχίας Σάρα Βάγκενκνεχτ που μετατοπίζεται διαρκώς δεξιότερα και δεν επιτρέπει «θετική ανάγνωση» των αποτελεσμάτων της. Τα δύο κόμματα, δημοσκοπικά πάντα, κινούνται στο όριο του 5% που απαιτείται για την είσοδο στη Βουλή, ενώ την ίδια μάχη δίνει το ούλτρα-νεοφιλελεύθερο FDP. Εν τω μεταξύ στη Βουλή, ο Μερτς, ο υπερσυντηρητικός ηγέτης των Χριστιανοδημοκρατών, πέρασε ψήφισμα υπέρ της δρακόντιας επίθεσης στο δικαίωμα ασύλου και την οικογενειακή επανένωση με τις ψήφους της AfD, προκαλώντας το θυμό ακόμα και της Μέρκελ για τη διάρρηξη του «τείχους» απέναντι στην ακροδεξιά. Ο Μερτς απάντησε «ότι μια σωστή απόφαση δεν γίνεται λανθασμένη επειδή την υποστηρίζουν οι λάθος άνθρωποι». Η φράση έχει μια δόση αλήθειας: Τα αστικά κόμματα, ενώ επιμένουν ότι οι ακροδεξιοί είναι «λάθος άνθρωποι», πλέον αντιμετωπίζουν τις πολιτικές τους ως «σωστές». Αλλά δεν έχουν απάντηση στο ερώτημα: Αν η ακροδεξιά υποστηρίζει «σωστά πράγματα», γιατί η ίδια να θεωρείται «λάθος»; Στο φάσμα που κινείται αριστερότερα των Χριστιανοδημοκρατών, όπου τα ανακλαστικά κατά της ακροδεξιάς παραμένουν πιο σθεναρά, συνεχίζει να επικρατεί μια άλλη «τύφλωση». Ο συνδυασμός ρατσισμού, μακαρθισμού και ακραίας κρατικής πυγμής που καθοδήγησαν αυτά τα κόμματα ως κυβέρνηση ενάντια στους Παλαιστίνιους και το κίνημα αλληλεγγύης, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ενίσχυση του αντιδραστικού ανέμου που υψώνεται απειλητικά...

Γαλλία

Μετά την πτώση της κυβέρνησης του δεξιού Μπαρνιέ, η κυβέρνηση του κεντρώου Μπαϊρού παρουσιάστηκε ως «νέα». Πρόκειται για μια κυβέρνηση που ανακυκλώνει λαομίσητους πρώην πρωθυπουργούς (Βαλς, Μπορν) και τα πιο διαβόητα αντιδραστικά στελέχη της Δεξιάς και του Μακρονισμού (Ρεταλιέ, Νταρμανβίν). Η πρόθεση «διεύρυνσης» προς τα αριστερά απέτυχε και η νέα κυβέρνηση βρίσκεται στην ίδια ακριβώς κοινοβουλευτική θέση της προηγούμενης: Στηρίζεται από το κέντρο και την κεντροδεξιά, με την επιβίωσή της να εξαρτάται από τη στάση των κοινοβουλευτικών ομάδων της ακροδεξιάς και της Αριστεράς. Επιβίωσε από την πρόταση μομφής που κατέθεσε η Ανυπότακτη Γαλλία (και στήριξαν οι Πράσινοι και το ΚΚΓ), λόγω της αποχής του Εθνικού Συναγερμού (RN) και των Σοσιαλιστών. Η αποχή του ΣΚ αποτέλεσε ένα μικρό-συμβολικό ρήγμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου, καθώς η στάση

του δεν είχε πρακτικές συνέπειες. Όμως η επιμονή του Μπαϊρού να εξασφαλίσει την ανοχή των Σοσιαλιστών, παρότι του αρκούσε εκείνη του RN, δείχνει ότι πρόκειται για στρατηγική επιλογή με το βλέμμα σε επόμενα επεισόδια. Η ηγεσία των Σοσιαλιστών παραμένει διχασμένη ανάμεσα στη διατήρηση της συμμαχίας με την Αριστερά και την σύγκλιση με το Κέντρο (και θα είχε επιλέξει εύκολα το δεύτερο αν δεν έτρεμε την οργή των ψηφοφόρων της). Η προσπάθεια να αποσπά παραχωρήσεις από τον Μπαϊρού για να συνεχίσει να παίζει το παιχνίδι «υπεύθυνης αντιπολίτευσης» αποδίδει μόνο «πάγωμα» ή «επιβράδυνση» κάποιων επιμέρους πτυχών ενός γενικευμένου προγράμματος σκληρής λιτότητας, σκοντάφτοντας στον προσανατολισμό του ίδιου του Μπαϊρού, αλλά και στις ενστάσεις των κεντροδεξιών βουλευτών απέναντι σε «υπερβολικές» παραχωρήσεις προς τα αριστερά. Ταυτόχρονα, οι χειρονομίες του Μπαϊρού προς την ακροδεξιά δυναμιτίζουν περισσότερο την προσπάθεια διεύρυνσης – με τις δηλώσεις του περί «μεταναστευτικής πλημμύρας» να προκαλούν θύελλα αντιδράσεων και από το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αλλά και από κεντρώους συμμάχους του. Πρόκειται για μια λεπτή ισορροπία τρόμου. Έτσι πλησιάζει η ώρα της αλήθειας για τον προϋπολογισμό του 2025. Οι Σοσιαλιστές τελικά τον καταψήφισαν, ο Μπαϊρού δεν διαθέτει πλειοψηφία και θα υποχρεωθεί (όπως κι ο προκάτοχός του) να περάσει το νέο προϋπολογισμό με διάταγμα, πράξη που επιτρέπει κατάθεση πρότασης μομφής. Αυτή θα είναι η επόμενη μεγάλη δοκιμασία και για τον Μπαϊρού, αλλά και για το Σοσιαλιστικό Κόμμα που θα κληθεί να εξηγήσει στον κόσμο του αν στο όνομα της «πολιτικής σταθερότητας», θα εγγυηθεί την έγκριση ενός προϋπολογισμού που το ίδιο καταψήφισε...

Λίβανος

Μετά από αδιέξοδο 26 μηνών, ο Λίβανος απέκτησε νέο πρόεδρο και πλέον νέο πρωθυπουργό που είναι στη διαδικασία συγκρότησης κυβέρνησης. Η «άρση του αδιεξόδου» είναι στην ουσία η πολιτική αποδυνάμωση της Χεζμπολά μέσα στο λιβανέζικο κράτος, στο φόντο της πολεμικής αναμέτρησής της με το Ισραήλ και της κατάπαυσης του πυρός. Η Χεζμπολά και η Αμάλ (σύμμαχος της) αποδέχτηκαν τελικά να διευκολύνουν (με αποχή) την εκλογή του Ζοζέφ Αούν (εκλεκτού των ΗΠΑ) στην προεδρία. Όμως στη συνέχεια είδαν να ορίζεται πρωθυπουργός ο Ναουάφ Σαλάμ, στην υποψηφιότητα του οποίου επίσης εναντιώνονταν. Με τα λόγια κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του μπλοκ της Χεζμπολά: «Με τη διευκόλυνση της εκλογής του Αούν, απλώσαμε το χέρι μας στον υπόλοιπο Λίβανο, και σήμερα βλέπουμε αυτό το χέρι να κόβεται». Στα διεθνή ΜΜΕ γράφεται ότι ορισμός του Αούν και του Σαλάμ τέθηκαν ως προαπαιτούμενα για τη διεθνή οικονομική «βοήθεια», την οποία έχει απενωσμένα ανάγκη το λιβανέζικο κράτος, που είναι βυθισμένο σε μια βαθιά οικονομική κρίση και αντιμετώπισε και την καταστροφική επίθεση του Ισραήλ. Καθώς ο Σαλάμ διαμορφώνει νέα κυβέρνηση, γράφεται ότι δέχεται αντίστοιχες εξωτερικές πιέσεις για να μην δώσει σε Χεζμπολά/Αμάλ το υπουργείο Οικονομικών (το οποίο όριζε η Αμάλ αδιάλειπτα από το

2014) και ότι πρόθεση των Ρεπουμπλικάνων είναι να αποκλειστούν τα δύο κόμματα από κάθε κυβερνητική θέση. Πρόκειται για ρήξη της διακομματικής συναίνεσης που όριζε την πολιτική στο Λίβανο. Ιστορικά σε αυτήν τη χώρα, με το σύστημα που διαμοιράζει τις κρατικές θέσεις με βάση το θρησκευτικό δόγμα, η ισορροπία μεταξύ των πολιτικών φατριών συνδεόταν με το συσχετισμό δύναμης μεταξύ των εκάστοτε ξένων δυνάμεων που είχαν σε κάθε περίοδο λόγο στα εσωτερικά της. Η σημερινή ρήξη αντανάκλα την αλλαγή συσχετισμών εις βάρος του Ιράν και την ενίσχυση της αμερικανικής επιρροής, όπως και την πολιτική αποδυνάμωση της Χεζμπολά στο «εθνικό» ακροατήριο (πέρα από την προνομιακή κοινωνική της βάση). Εν τω μεταξύ, ο νέος πρόεδρος επικαλείται το «κρατικό μονοπώλιο των όπλων» και προς αυτόν το στόχο θα εργαστεί η Ουάσινγκτον, ενισχύοντας τον λιβανέζικο στρατό, αλλά ο αφοπλισμός της Χεζμπολά θα αποδειχτεί μια πολύ πιο δύσκολη υπόθεση από τον αποκλεισμό της από κυβερνητικές θέσεις. Εν τω μεταξύ, το Ισραήλ, αφού παραβίαζε καθημερινά την «κατάπαυση του πυρός» επί 2 μήνες, εξασφάλισε και μια παράταση (της παραμονής του στο νότιο Λίβανο) ως τις 18 Φλεβάρη...

Η Συρία μετά τον Άσαντ

Του Πάνου Πέτρου

Στα τέλη Γενάρη, μια «Συνδιάσκεψη για την Αναγγελία της Νίκης της Συριακής Επανάστασης» ανακοίνωσε την ανάληψη της προεδρίας της χώρας από τον Αχμέντ Αλ Σάρα (γνωστός με το πολεμικό του όνομα «Αλ Τζολάνι»), τη διάλυση του κόμματος Μπάαθ, του κοινοβουλίου, του στρατού και των μυστικών του υπηρεσιών, την αναστολή του υπάρχοντος συντάγματος, όπως και τη διάλυση των ένοπλων παρατάξεων (συμπεριλαμβανομένης της Χαγιάτ Ταχρίρ Αλ Σαμ) που θα ενσωματωθούν σε έναν νέο εθνικό στρατό.

Επρόκειτο -κυρίως- για την επίσημη ανακοίνωση ήδη τετελεσμένων γεγονότων. Οι κρατικοί-κατασταλτικοί-κομματικοί μηχανισμοί του παλιού καθεστώτος είχαν ήδη διαλυθεί. Ο Αλ Σάρα ήταν ήδη ο ντε φάκτο ηγέτης της Συρίας. Η αυτοδιάλυση κι ενοποίηση των ένοπλων ομάδων αφορούσε όσες είχαν συμφωνήσει σε αυτήν την προοπτική από τον Δεκέμβρη.

Οδικός χάρτης

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχει ο «οδικός χάρτης» που έχει περιγράψει ο νέος πρόεδρος της Συρίας για τη συνέχεια. Θα οριστεί μια νέα μεταβατική κυβέρνηση, που θα αντικαταστήσει την τρέχουσα (στελεχωμένη από ανθρώπους του Αλ Σάρα) και θα είναι (;) πιο «αντιπροσωπευτική» και «συμπεριληπτική». Ο ίδιος θα εκδώσει μια Συνταγματική Διακήρυξη που θα λειτουργεί ως πλαίσιο στη μεταβατική περίοδο και θα ορίσει ένα προσωρινό Νομοθετικό Συμβούλιο. Αυτά τα βήματα θα προχωρήσουν άμεσα. Αν υλοποιηθούν τελικά παλιότερες εξαγγελίες και δηλώσεις του Αλ Σάρα, θα ακολουθήσει η οργάνωση ενός «Πανεθνικού Διαλόγου», έπειτα η συγγραφή ενός νέου συντάγματος («που μπορεί να χρειαστεί 3 χρόνια») και στο τέλος η διεξαγωγή εκλογών («που θα μπορέσουν να γίνουν σε 4 χρόνια»).

Η κατεύθυνση των πρώτων/άμεσων αποφάσεων θα αποσαφηνιστεί από το περιεχόμενο της Συνταγματικής Διακήρυξης, τη σύνθεση της μεταβατικής κυβέρνησης και τις ισορροπίες μεταξύ των τριών κέντρων εξουσίας (πρόεδρος, κυβέρνηση, νομοθετικό σώμα). Αντίστοιχα, κανείς δεν ξέρει ακόμα ποιοι και πώς θα ορίσουν την σύνθεση των αντιπροσωπειών του «Εθνικού Διαλόγου». Σε κάθε περίπτωση, είναι προφανές ότι ο

Αλ Σάρα θα επιχειρήσει να εδραιώσει και να σταθεροποιήσει την εξουσία του στη διάρκεια αυτής της «μεταβατικής» (;) περιόδου. Είναι επίσης προφανές ότι η προσπάθειά του δεν θα είναι καθόλου εύκολη.

Μονοπώλιο των όπλων;

Κατά την ανακοίνωση της αυτοδιάλυσης των ένοπλων ομάδων, απουσίαζαν οι εκπρόσωποι των SDF, δηλαδή των κουρδικών πολιτοφυλακών και των συμμάχων τους που ελέγχουν τη βορειοανατολική Συρία. Απουσίαζαν επίσης εκπρόσωποι από τις νότιες επαρχίες Νταράα και Σουείντα, των οποίων οι ένοπλες οργανώσεις συντονίστηκαν με την επίθεση της Ταχρίρ Αλ Σαμ κατά του Άσαντ αλλά έχουν διατηρούν διευρυμένη αυτονομία.

Οι διαπραγματεύσεις με όλους αυτούς τους «παίχτες» συνεχίζονταν αδιάκοπα ως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές. Οι ένοπλες ομάδες διατηρούν στάση φιλικής ανοχής απέναντι στη Δαμασκό, αλλά διστάζουν να παραδώσουν τον οπλισμό τους χωρίς εγγυήσεις για το μέλλον της Συρίας και των περιοχών τους, το νέο καθεστώς επιδιώκει να αποκαταστήσει το κρατικό μονοπώλιο στα όπλα, αλλά όλες οι πλευρές συνυπολογίζουν την ανάγκη να αποφευχθεί ένας νέος εμφύλιος πόλεμος μετά από 14 χρόνια καταστροφής. Το πρώτο μεγάλο ερώτημα είναι το πώς θα επιλυθεί αυτή η εύθραστη ισορροπία.

Η Νταράα και η Σουείντα έχουν μακρύ παρελθόν αντικαθεστωτικής οργάνωσης και δράσης, δεν βρέθηκαν υπό τον έλεγχο της Ταχρίρ Αλ Σαμ και γι' αυτό αποτελούν «σκληρά καρύδια» για τη Δαμασκό.

Το κουρδικό ζήτημα είναι το πιο ακανθώδες, τόσο ως αυτόνομη ιστορική εκκρεμότητα, αλλά και γιατί αποτελεί πεδίο παρέμβασης και ξένων δυνάμεων. Η τουρκική απαίτηση «οι τρομοκράτες να αφήσουν τα όπλα τους ή θα θαφτούν με αυτά», η συμμαχική σχέση των SDF με το Πεντάγωνο, τα ρητορικά «ανοίγματα» του Ισραήλ προς τους κουρδικούς πληθυσμούς διαμορφώνουν ένα δυνητικά εκρηκτικό μίγμα.

Ένα άλλο ζήτημα αφορά την αλεβιτική μειονότητα τις οποίες μέλη είχαν στελεχώσει το παλιό καθεστώς. Ήδη περιορισμένες (σε σχέση με τις πιο σκοτεινές προβλέψεις) πράξεις αντεκδίκησης αξιοποιούνται από υπολείμματα του ασαντισμού για να καλέσουν σε ένοπλη αντίσταση στο νέο καθεστώς. Προς το παρόν αυτά τα δίκτυα είναι αποδιοργανωμένα και απομονωμένα. Όμως αν η νέα συριακή ηγεσία επιτεθεί «κατά δικαίων και αδικών» κατά το κυνήγι των παλιών

καθεστωτικών, αυτά τα καλέσματα μπορούν να βρουν λαϊκό έρεισμα στο εσωτερικό και να αποκτήσουν στήριξη από το εξωτερικό (πχ Ιράν)...

Ο Αλ Σάρα επιδιώκει μια ομαλή ένταξη της Συρίας στο διεθνές και περιφερειακό καπιταλιστικό σύστημα, δηλώνοντας ρητά ότι «δεν θέλω να εξάγω ούτε τζιχάντ, ούτε επανάσταση», ταξιδεύοντας στη Σαουδική Αραβία για συνάντηση με τον Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν και συλλαμβάνοντας μέλος της Ταχρίρ Αλ Σαμ επειδή κάλεσε δημόσια τους Αιγύπτιους να ξεσηκωθούν κατά του δικτάτορα Σίσι. Κι εδώ υπάρχουν προκλήσεις. Το Ισραήλ συνεχίζει να κατέχει συριακά εδάφη και εδραιώνει στρατιωτικά τις θέσεις που κατέλαβε το Δεκέμβρη. Η ΕΕ περιέγραψε έναν «οδικό χάρτη» προς την άρση των κυρώσεων, που κινείται αργά, σταδιακά και με την απειλή άμεσης επαναφοράς τους. Οι ΗΠΑ ακόμα τηρούν σιωπή πάνω στο αίτημα να αρθούν. Είναι προφανές ότι οι κυρώσεις χρησιμοποιούνται εκβιαστικά από τις δυτικές δυνάμεις στην προσπάθειά τους να ελέγξουν το μέλλον της Συρίας. Η τύχη του στρατιωτικού λιμανιού και του στρατιωτικού αεροδρομίου της Ρωσίας παραμένει υπό διαπραγμάτευση. Η Αίγυπτος και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα δι-

Στον δυτικό Τύπο, όλη η έμφαση δίνεται στην στους τύπους της φιλελεύθερης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και οι «ανησυχίες» αφορούν πχ την παραπομπή των εκλογών σε βάθος 4ετίας. Όμως ακόμα και επικριτές της νέας ηγεσίας αναγνωρίζουν ότι αν στήνονταν σύντομα κάλπες, εν τη απουσία προηγούμενης πολιτικής ζωής και δράσης, ο Αλ Σάρα θα σάρωνε χωρίς αντίπαλο. Στο πεδίο των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η πραγματική μάχη που οφείλει να μας ενδιαφέρει θα δοθεί αλλού. Όπως λέει για μια επιστολή δεκάδων Σύριων συγγραφέων, καλλιτεχνών και ακαδημαϊκών, το ζήτημα είναι «η αποκατάσταση των θεμελιωδών δημόσιων ελευθεριών, με σημαντικότερες τις ελευθερίες συνάθροισης, διαμαρτυρίας, έκφρασης και πίστης» και το δικαίωμα στο σχηματισμό πολιτικών κομμάτων.

Οικονομία

Το άλλο κρίσιμο μέτωπο, που επίσης απουσιάζει εμφατικά από τις «ανησυχίες» των δυτικών φιλελεύθερων είναι η οικονομική πολιτική της ηγεσίας Αλ Σάρα. Το καπιταλιστικό οικονομικό μοντέλο που θέλει να ακολουθήσει δεν θα βελτιώσει την κατάσταση του συριακού λαού, του οποίου το 90% ζει σε συνθήκες φτώχειας. Κάποιοι πρώτοι εργατικοί αγώνες δείχνουν τη σημασία και τη δυνατότητα αυτής της μάχης. Όλες οι ανταποκρίσεις από τη Συρία αποτυπώνουν μια ένταση στα αισθήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας: Ανάμεσα στο «παραμένουμε φτωχοί, αλλά τουλάχιστον είμαστε ελεύθεροι» και το «αποκτήσαμε ελευθερία, αλλά παραμένουμε φτωχοί». Το πρώτο δίνει περίοδο χάριτος στον Αλ Σάρα, αλλά είναι θέμα χρόνου να κληθεί να αντιμετωπίσει το δεύτερο.

Από τις εξελίξεις σε όλα αυτά τα ανοιχτά μέτωπα θα κριθεί η επιβίωση του νέου καθεστώτος, η σταθεροποίηση του και ο χαρακτήρας που αυτό θα πάρει -εφόσον μπορέσει να αντέξει τις δοκιμασίες. Όλα τα σενάρια παραμένουν ανοιχτά. Η συριακή Αριστερά είναι μικρή κι αδύναμη, ενώ η «κοινωνική αντιπολίτευση» βγαίνει από δεκαετίες αδίστακτης καταπίεσης που κορυφώθηκε κατά τις σφαγές που εξαπέλυσε το καθεστώς μετά το 2011. Όμως -προς το παρόν- έχουν για πρώτη φορά την δυνατότητα να οργανωθούν «στο φως της ημέρας» και να επιχειρήσουν να παρέμβουν στη μάχη για το μέλλον της Συρίας.

*Διαβάστε στο [Rproject.gr](https://rproject.gr) την σειρά «Ανταποκρίσεις από τη Συρία μετά τον Άσαντ»

Ο Αλ Σάρα θα επιχειρήσει να εδραιώσει και να σταθεροποιήσει την εξουσία του στη διάρκεια αυτής της «μεταβατικής» (;) περιόδου, αλλά η προσπάθειά του δεν θα είναι καθόλου εύκολη.

ατηρούν ακόμα στάση καχυποψίας απέναντι στη νίκη μιας δύναμης του πολιτικού Ισλάμ.

Στο εσωτερικό, ο Αλ Σάρα ζει το «μήνα του μέλιτος» με τη συριακή κοινωνία. Διαθέτει το μεγάλο πολιτικό κεφάλαιο που του έδωσε η νίκη επί του Άσαντ, ενώ πιστώνεται τις άμεσες βελτιώσεις που έφερε η ανατροπή του: Το τέλος της τρομοκρατίας που είχε επιβάλει ο Άσαντ και την εξαφάνιση των πολλαπλών «σημείων ελέγχου» (checkpoints) που -με την απειλή αυθαιρέτης σύλληψης- καταλήστευαν τον πληθυσμό σε καθημερινή βάση και οδηγούσαν τις τιμές των αγροτικών προϊόντων στα ύψη.

Αυτή η συνθήκη δεν θα κρατήσει για πάντα και τότε θα έρθει η ώρα της αλήθειας.

Η θυελλώδης επιστροφή του Τραμπ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Τον Γενάρη του 2021, η χρονιά είχε ξεκινήσει με το διεθνές σοκ της εφόδου του ακροδεξιού όχλου στο Καπιτώλιο, που αποκάλυπτε ότι ο «τραμπισμός» έμπαινε στις ράγες μετεξέλιξης σε ένα επικίνδυνο πολιτικό ρεύμα. Το Γενάρη του 2025, τα διεθνή ΜΜΕ είναι και πάλι στραμμένα στην Ουάσινγκτον και τα σοκ που προκαλεί ο «τραμπισμός», αυτή τη φορά έχοντας καταλάβει τα κέντρα εξουσίας των ΗΠΑ μέσα από μια εκλογική νίκη. Η παρουσία της ελίτ των ελίτ στην ορκωμοσία, οι διεθνείς ακροδεξιοί καλεσμένοι, οι ρητορικές «βόμβες» που πετά ο Τραμπ, ο ναζιστικός χαιρετισμός του Μασκ, το κύμα προεδρικών διαταγμάτων θυμίζουν μια επικοινωνιακή επιχείρηση «Σοκ και Δέος».

Εξωτερική πολιτική

Με τις δηλώσεις του για τη Γροιλανδία, τον Παναμά, τον Καναδά, ο Τραμπ μοιάζει να δίνει μια πολύ κυριολεκτική-γεωγραφική διάσταση στην υπόσχεση να ξανακάνει την Αμερική Μεγάλη. Η πρόταση να γίνει ο Καναδάς η 51η Πολιτεία των ΗΠΑ δείχνει τραμπικιά υπερβολή που αφορά περισσότερο την πίσση να ευθυγραμμιστεί η κυβέρνηση του Καναδά στις επιταγές της νέας αμερικανικής κυβέρνησης στο εμπόριο, τη μετανάστευση, την παρουσία στον Αρκτικό Κύκλο (βλ. παρακάτω).

Αλλά η Γροιλανδία και ο Παναμάς δεν αποκλείεται να μας απασχολήσουν σοβαρά στο μέλλον.

Αξίζει να θυμόμαστε ότι η εμμονή του Τραμπ με την Γροιλανδία είναι παλιά. Κατά την πρώτη του θητεία, είχε εκδηλώσει σε ανύποπτο χρόνο την πρόθεσή του να την αγοράσει. Προκάλεσε μια μίνι-ένταση με την πρωθυπουργό της Δανίας και έγινε αντικείμενο χλεύης ως μια «παραξενιά» του μεγιστάνα. Η σημασία της Γροιλανδίας αναδείχθηκε στη διαδρομή, όταν έγινε σαφές ότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) μέσα στον απύθμενο κυνισμό τους, αντιμετωπίζουν το λιώσιμο των πάγων της Αρκτικής ως... ευκαιρία (νέοι εμπορικοί δρόμοι, διευκόλυνση νέων εξορύξεων), ξεκινώντας μια κούρσα ερευνητικής και στρατιωτικής παρουσίας στην περιοχή. Αυτό κάνει τη Γροιλανδία σημαντική και γι' αυτό ο Τραμπ επανέρχεται πλέον ακόμα πιο ωμά, απειλώντας τη Δανία με μια πολύ πιο «επιθετική εξαγορά».

Η αξία της Διώρυγας του Παναμά είναι προφανής, ως το δεύτερο μεγαλύτερο εμπορικό θαλάσσιο πέρασμα (μετά το Σουέζ) και αυτό που ενώνει τον Ειρηνικό με τον Ατλαντικό Ωκεανό. Και εδώ οι απειλές δεν αφορούν

κάποια προσωπική παραξενιά («αφού εμείς τη χτίσαμε!»), αλλά έχουν το βλέμμα στον ανταγωνισμό με την Κίνα, καθώς κινεζικές εταιρίες διαχειρίζονται τα δύο κρίσιμα λιμάνια της Διώρυγας. Καθώς η «χαρούμενη παγκοσμιοποίηση» πνέει τα λούστια και οι ιμπεριαλιστικές αντιπαλότητες αναβαθμίζουν το κριτήριο της γεωπολιτικής ασφάλειας και του «ποιος ελέγχει τι», η νέα αμερικανική ηγεσία βάζει στο στόχαστρο τη Διώρυγα.

[...]

Ο ανταγωνισμός με την Κίνα είναι η μεγάλη διακομματική σταθερά της αμερικανικής στρατηγικής στο σύγχρονο κόσμο. Αλλά οι τακτικές με τις οποίες θα την επιδιώξει (που αφορούν τον ουκρανικό πόλεμο και τη στάση απέναντι στη Ρωσία, αλλά και τη σχέση με την ΕΕ) είναι ανοιχτές καθώς αλλάζει η «βάρδια» στο Λευκό Οίκο (για τη Μέση Ανατολή, βλ. αρθρογραφία για το Παλαιστινιακό).

Η στενή σχέση του Τραμπ με τους πανίσχυρους επιχειρηματίες των νέων τεχνολογιών έχει πολλές σκοτεινές όψεις, καθώς σε αυτούς απευθύνεται πιο προνομιακά η υπόσχεση για αχαλίνωτη δράση.

Ο Τραμπ επιμένει στην ανάγκη να τερματιστεί ο ουκρανικός πόλεμος, τον οποίο αντιμετωπίζει ως κυρίως ευρωπαϊκή υπόθεση και ως αχρεία στο αντιπερισπασμό από άλλα μέτωπα. Όμως δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα αποσυρθεί μονομερώς από τη σύγκρουση ή θα επιδιώξει (πόσο μάλλον θα καταφέρει!) μια «νέα Γιάλτα» με τη Ρωσία. Το ουκρανικό προφανώς δεν θα επιλυθεί «μέσα σε 24 ώρες». Ο ειδικός απεσταλμένος του Τραμπ δηλώνει ότι θα χρειαστούν 100 μέρες για να διαμορφωθεί μια πρόταση, ενώ άλλα τραμπικά στελέχη κάνουν λόγο για 6 μήνες. Τα «σήματα» που στέλνει ο Τραμπ και στα δύο άμεσα ενδιαφερόμενα μέρη (Κίεβο-Μόσχα) θυμίζουν «σκοτσέζικο ντους» με το συνδυασμό φιλικών νουθεσιών και απειλών.

Το βασικό μήνυμα του Τραμπ προς την Ευρώπη ήταν η έκκληση (στο Νταβός) να αυξήσουν τις δικές τους πολεμικές δαπάνες στο... 5% του ΑΕΠ, για να διορθωθεί, λέει, η «αδικία» που βίωναν οι ΗΠΑ όλα τα προηγούμενα χρόνια. Αυτό το σήμα («να αναλάβετε τις δικές σας υποθέσεις»), σε συνδυασμό με την απειλή δασμών, προκαλεί ζαλάδα στις ευρωπαϊκές ηγεσίες που ψάχνουν ακόμα τις απαντήσεις ή τις

προσαρμογές στη νέα κατάσταση.

Στο βιβλίο του «Η Τέχνη της Συμφωνίας», ο Τραμπ περιέγραφε ότι ως επιχειρηματίας έβαζε «πολύ μεγάλους στόχους» και τους επεδίωκε «ανελέητα και ασταμάτητα»: «Κάποιες φορές κέρδιζα κάτι λιγότερο από αυτό που ήθελα, αλλά τις περισσότερες τα κέρδιζα όλα». Με αυτήν τη διάθεση ξεκινά την προεδρική του θητεία και το ερώτημα είναι αν με τις ανελέητες απειλές θα αποσπάσει τελικά συμφωνίες που θεωρεί προνομιακές για τον αμερικανικό καπιταλισμό, ή θα συναντήσει αντιστάσεις (όπως οι αντιαμερικανικές διαδηλώσεις στον Παναμά).

[...]

Το τέλος της «ήπιας ισχύος»

Οι πρώτες κυβερνητικές αποφάσεις αναδεικνύουν ότι ο «απομονωτισμός» που κυριαρχεί στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα δεν αφορά την ειρηνική υποχώρηση των ΗΠΑ από την προσπάθεια

προηγούμενα χρόνια δεν κυβερνούσαν τις ΗΠΑ αλτροουιστές κουβερντάδες, αλλά στελέχη που έκριναν χρήσιμη την «βελούδινη» πτυχή της αμερικανικής ηγεμονίας, που στηριζόταν στην εικόνα που φιλοτεχνούσε και τους υλικούς δεσμούς που ανέπτυσε ως μεγα-δωρητής των διεθνών οργανισμών και επιμέρους χωρών. Το δόγμα Τραμπ θεωρεί σπατάλη πόρων αυτήν τη μέθοδο και προτιμά την ωμή προβολή στρατιωτικής (και δασμολογικής/εμπορικής) ισχύος ως μέθοδο εξασφάλισης των αμερικανικών συμφερόντων.

Ενέργεια και ανταγωνισμοί

Το προεκλογικό σύνθημα «εξορύξεις χωρίς μου, εξορύξεις» γίνεται άμεσα πράξη, καθώς ο Τραμπ κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης (!) στον τομέα της ενέργειας προκειμένου να προχωρήσει χωρίς περιορισμούς «σε ταχείες εγκρίσεις νέων ενεργειακών υποδομών». Όπως δήλωσε στην ορκωμοσία κι επανέλαβε κατά λέξη στο Νταβός: «Οι ΗΠΑ έχουν το μεγαλύτερο απόθεμα πετρελαίου και αερίου από κάθε άλλη χώρα στη Γη, και πρόκειται να το χρησιμοποιήσουμε». Πέρα από την ακλόνητη ισχύ των πετρελαίων και της βιομηχανίας ορυκτών καυσίμων, η θερμή στήριξη του Ντόναλντ στο πετρέλαιο και το φυσικό αέριο συνδέεται και με άλλους υπολογισμούς. Η Κίνα κυριαρχεί στην παγκόσμια αγορά των λεγόμενων σπάνιων γαιών, δηλαδή των πρώτων υλών που απαιτούνται για την ηλεκτροκίνητη οικονομία και βρίσκεται μπροστά από τον ανταγωνισμό στην λεγόμενη «πράσινη τεχνολογία». Απέναντι σε αυτήν τη συνθήκη, ο Τραμπ θα αξιοποιήσει στο μέγιστο το αμερικανικό πλεονέκτημα σε ορυκτά καύσιμα. Έτσι σκοπεύει να καλύψει την ενεργειακή δίψα των νέων τεχνολογιών. Το ξεκαθάρισε επίσης στο Νταβός, όπου συνέδεσε ευθέως τις αχαλίνωτες εξορύξεις με τον στόχο να γίνουν οι ΗΠΑ «παγκόσμια πρωτεύουσα της τεχνητής νοημοσύνης και των κρυπτονομισμάτων». Οι ζάμπλουτοι της Big Tech (Μασκ, Ζάκερμπεργκ, Μπέζος) που στέκονται πλάι στον Τραμπ, στέκονται επίσης στην κορυφή της ιεραρχίας ενός αναπτυσσόμενου κλάδου του οποίου οι «αυτοφυείς επιχειρηματίες/επενδυτές» αποτελούν σημαντικό «κορμό» της βάσης στήριξης του τραμπισμού. Αυτός ο ενεργοβόρος κλάδος ευθύνεται για όλο και μεγαλύτερο τμήμα εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα και αυτό αποτελεί έναν ακόμα λόγο που ο Τραμπ είναι «αλλεργικός» σε κάθε αναφορά ή μέτρο αντιμετώπισης της κλιματικής κρίσης. Ασφαλώς η αμερικανική κυβέρνηση δεν θα εγκαταλείψει την αρένα ανταγωνισμού στην ηλεκτροκίνητη οικονομία

(όπου δραστηριοποιείται και ο Μασκ). Οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν να ενδιαφέρονται για τις σπάνιες γαίες και αυτό μας επιστρέφει στη... Γροιλανδία, ένα από τα λίγα μέρη με τέτοια ορυκτά που δεν βρίσκεται υπό κινεζικό έλεγχο.

Η στενή σχέση του Τραμπ με τους πανίσχυρους επιχειρηματίες των νέων τεχνολογιών έχει πολλές σκοτεινές όψεις, καθώς σε αυτούς απευθύνεται πιο προνομιακά η υπόσχεση για αχαλίνωτη δράση. [...] Πρόκειται για ανθρώπους που αντιμετωπίζουν τις ρυθμίσεις της ΕΕ σαν... σοβιετικό ολοκληρωτισμό και περιγράφουν στα επινίκια πάρτι τους ως «τυραννία» την εποχή... Μπλάντεν.

Το πρόγραμμα στο εσωτερικό

Έχουμε ξαναγράψει ότι ο Τραμπ υποστηρίζει έναν «περιφρουρημένο καπιταλισμό Άγριας Δύσης», που συνδυάζει τον προστατευτισμό προς τα έξω με την πλήρη απορρύθμιση προς τα μέσα. Το συνόψισε ο ίδιος απευθυνόμενος στο Νταβός: «Το μήνυμά μου σε κάθε επιχείρηση στον πλανήτη είναι πολύ απλό: Ελάτε να παράξετε τα προϊόντα σας στην Αμερική και θα σας δώσουμε μια από τις χαμηλότερες φορολογίες στη Γη. Αλλά αν δεν παραγάγετε στην Αμερική, που είναι στη δική σας ευχέρεια, τότε πολύ απλά θα πρέπει να πληρώσετε δασμούς».

Στο πεδίο των κοινωνικών δικαιωμάτων, τα πρώτα του διατάγματα είναι πολεμικά. Δηλώνει πρόθεση να καταργήσει όλες τις πολιτικές «θετικών διακρίσεων» (για φυλετικές μειονότητες κ.ά.), κηρύσσοντας την επιστροφή στην «αξιοκρατία», ενώ καθιστά επίσημη πολιτική (!) των ΗΠΑ ότι «υπάρχουν μόνο δυο φύλα, το αρσενικό και το θηλυκό». Οι συνέπειες της εξειδίκευσης αυτών των κατευθύνσεων στην καθημερινή ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων θα φανεί στο άμεσο μέλλον. Αλλά πολύ μεγαλύτερη απειλή αντιμετωπίζουν οι μετανάστες, για τους οποίους επεφύλαξε ο Τραμπ τα πιο δρακόντεια και άμεσα μέτρα: Κατάσταση έκτακτης ανάγκης στα σύνορα (που επιτρέπει την κινητοποίηση του στρατού), κατάργηση του «δικαίου του εδάφους» (που έδινε ιθαγένεια σε κάθε παιδί που γεννιέται στις ΗΠΑ), μέτρα που στρώνουν το δρόμο στην εκστρατεία μαζικών απελάσεων (που ξεκίνησε από την πρώτη μέρα).

Προοπτικές

Η καταϊγίδα διαταγμάτων περιλαμβάνει και αρκετά «συμβολικά» μέτρα, κάποια ανεφάρμοστα και άλλα που μπορεί να καταπέσουν σε δικαστήρια. Όμως αρκετά θα εφαρμοστούν, ενώ το πολιτικό/ιδεολογικό σήμα που έστειλε ο Τραμπ στην πρώτη μέρα της

θητείας του έχει επικίνδυνους αποδέκτες. Πρώτα στο εσωτερικό και τα δραστήρια δίκτυα της αμερικανικής ακροδεξιάς. Πολλά από αυτά έχουν ήδη αναλάβει δράση ρουφιάνου, καλώντας τον κόσμο να καρφώνει στις Αρχές τους μετανάστες γείτονές του για να απελαθούν και τους συναδέλφους-φισσές του που θεωρεί ότι προσλήφθηκαν λόγω φύλου/φυλής (DEI) για να απολυθούν. Άλλες νεοναζιστικές ομάδες ετοιμάζονται για μια «4ετία γεμάτη ευκαιρίες για ανάπτυξη και διείσδυση», ενώ κορυφαία στελέχη της βίαιης ακροδεξιάς βγαίνουν από τις φυλακές μετά την απονομή χάρης από τον Τραμπ και δηλώνουν ότι ετοιμάζουν την «εκδίκησή τους». Η αναθάρυνση αυτών των καθαρμάτων από την εκλογική νίκη Τραμπ αποτυπώνεται σε αφίσες της Κου-Κλουξ-Κλαν που λένε στους μετανάστες να φύγουν εθελοντικά (αλλιώς...), σε ανώνυμες αποστολές φρικτών SMS σε Μαύρους φοιτητές που τους γράφουν ότι «καλείστε για εργασία στην φυτεία Τάδε», στην αυξανόμενη ιντερνετική χρήση του ανατριχιαστικού μισογυνικού συνθήματος «Δικό σας το Σώμα - Δικιά μας η Επιλογή»...

[...]

Το μέλλον δεν είναι προδιαγεγραμμένο. Σύμφωνα με μια μεγάλη γκάμα οικονομολόγων (από μαρξιστές ως «ορθόδοξους»), η συνταγή του Τραμπ (μαζικές απελάσεις, λεπίδι στις δαπάνες, μείωση στους φόρους, δασμοί) οδηγεί σε οικονομικά αδιέξοδα. Η συνοχή της πολιτικής συμμαχίας που τον στηρίζει θα αποτελέσει επίδικο. Η προεκλογική κόντρα των εθνικιστών του MAGA με την πρόθεση του Μασκ να επεκτείνει το

πρόγραμμα για χορηγήσεις βίζας σε ειδικευμένους στις νέες τεχνολογίες (κυρίως από την Ινδία και την Κίνα) ήταν ένα δείγμα. Ο Στίβεν Μπάνον, ο γκουρού της διεθνούς Alt-Right που «ψιθύριζε στο αυτί» του Τραμπ στην πρώτη του θητεία, μάλλον νιώθει ριγμένος και αντιπαράτιθεται συχνά και δημόσια με τον Ίλον Μασκ. Η ουσία όμως δεν είναι τόσο οι παραπολιτικοί καυγάδες στην κορυφή, όσο η δυνατότητα του Τραμπ να κρατήσει -ως κυβέρνηση πλέον- ενοποιημένο το ευρύ κοινωνικό μπλοκ που συνενώθηκε κάτω από την σημαία του MAGA.

Αυτό το μπλοκ δεν είναι παντοδύναμο. Στις πρώτες παρεμβάσεις του, ο Τραμπ επαναλαμβάνει την «ιστορική λαϊκή εντολή» που έλαβε. Η νίκη του είναι σαφώς καθαρή. Αλλά σε πείσμα του αρχικού κλίματος που διαμόρφωσε η άνετη (με βάση το αμερικανικό εκλογικό σύστημα) επικράτησή του, ο ισχυρισμός είναι σαθρός. Η διαφορά 1,5 μονάδας με την Καμάλα Χάρις (49,8% έναντι 48,3%, επί των ψηφισάντων) αποτελεί μια από τις 4-5 πιο οριακές (ως προς τη λαϊκή ψήφο) νίκες στην ιστορία των ΗΠΑ.

Το πραγματικό πρόβλημα είναι η κατάσταση στο ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Κοινωνικές οργανώσεις και συνδικάτα, όπως και μεγάλη μερίδα της Αριστεράς, επένδυσαν τις ελπίδες τους στο Δημοκρατικό Κόμμα, τις εκλογές, την αστική (ΜΜΕ, Βιομηχανία του Θεάματος κλπ) «αντίσταση» στον Τραμπ. Η ήττα αυτής της στρατηγικής είναι βαριά. Ο Τραμπ επέστρεψε. Σε αντίθεση με το 2016, αυτήν την φορά κέρδισε περισσότερες ψήφους από την αντίπαλο

του. Αυτό έχει προκαλέσει αποθάρρυνση και παράλυση. Εκεί που το Γενάρη διαδήλωναν εκατοντάδες χιλιάδες ενάντια στην ορκωμοσία του, φέτος διαδήλωσαν λιγότεροι από 10.000 άνθρωποι. Το Δημοκρατικό Κόμμα, μετατρέποντας την κάλλη σε «μητέρα όλων των μαχών», έσπειρε την αποθάρρυνση τώρα που αυτή χάθηκε. Σήμερα η αντιπολίτευσή του προσανατολίζεται σε δικαστικές μάχες με τα μέτρα του Τραμπ. Αυτές έχουν την αξία τους, αλλά αφυδατώνουν ακόμα περισσότερο τα κοινωνικά κινήματα, παραπέμποντας τα πάντα στους «θεσμούς», εν αναμονή των βουλευτικών εκλογών σε 2 χρόνια και των επόμενων προεδρικών σε 4...

Αυτά μπορεί να αποδειχθούν ανίσχυρα μπροστά στην τραμπική ρεβάνς, που εμπνέεται από την κατεύθυνση του διαβόητου «Σχεδίου 2025», το οποίο προβλέπει ημι-δικτατορικές εξουσίες για τον Πρόεδρο και πόλεμο ενάντια στο «διοικητικό κράτος», με τον Τραμπ ήδη να επανακατατάσσει χιλιάδες ομοσπονδιακούς υπαλλήλους στην κατηγορία των «πολιτικών προσλήψεων» προκειμένου να διευκολύνει την απόλυσή τους και την αντικατάστασή τους με αφοσιωμένους στον ίδιο.

Το ξέσπασμα της κοινωνικής αντίστασης και η ρήξη με την αδιέξοδη θεσμική στρατηγική του Δημοκρατικού Κόμματος είναι η μόνη απάντηση στην τραμπική απειλή. Δυστυχώς, η αμερικανική Αριστερά βγαίνει τραυματισμένη και αποδυναμωμένη από την εμπειρία Σάντερς και την διακυβέρνηση Μπλάντεν, κι έχει ανηφορικό δρόμο μπροστά της...

15 μήνες γενοκτονικού πολέμου:

Του Πάνου Πέτρου

Με την κατάπαυση του πυρός στις 19 Γενάρη μπήκε μια άνω τελεία σε 470 περίπου ημέρες καθημερινής φρίκης. Οι πρώτες εβδομάδες της συμφωνίας αποτελούν μια τεράστια ανάσα -πάνω από όλα- για το λαό της Γάζας, που υπέμεινε μια ανείπωτη βαρβαρότητα και αντιμετώπιζε καθημερινά τον θάνατο επί 15 μήνες. Αποτελούν και μια ανάσα για όσους κι όσες αγωνιούσαν για τη Γάζα, πονούσαν για αυτήν και αγωνίζονταν να σταματήσουν τη φρίκη. Είναι η πρώτη φορά μετά από 470 μέρες που οι εικόνες που έρχονται από τη μικρή λωρίδα γης δεν είναι γροθιά στο στομάχι αλλά προκαλούν ανακούφιση: Τα φορτηγά με την ανθρωπιστική βοήθεια, η επιστροφή των ανθρώπων στις γειτονιές τους, τα πρόσωπα των αγωνιστριών και των αγωνιστών που βγαίνουν από τις ισραηλινές φυλακές.

Εκτός από μια γενοκτονία, στις 19 Γενάρη σταμάτησε (προσωρινά;) η πιο μακρόχρονη πολεμική επιχείρηση στην ιστορία του Κράτους του Ισραήλ. Ανεξάρτητα από την πορεία που θα πάρουν οι εξελίξεις στο άμεσο μέλλον, η μοναδική ιστορικά έκταση κι ένταση της Σιω-

νιστικής εκστρατείας στη Γάζα επιβάλει έναν απολογισμό αυτών των 15 μηνών.

Την επομένη της 7ης Οκτώβρη, ανακοινώνοντας την επίθεση του Ισραηλινού Στρατού (IDF), η Σιωνιστική ηγεσία έθετε δύο πολεμικούς στόχους: Την εξολόθρευση της Χαμάς και την ανάκτηση των Ισραηλινών αιχμαλώτων/ομήρων από τις IDF.

Ανάκτηση των ομήρων;

Μετά από 15 μήνες πολέμου, που έφθειρε με πολλαπλούς τρόπους τις IDF, δοκίμασε σκληρά την ισραηλινή οικονομία, προκάλεσε πόλωση με το κίνημα για την απελευθέρωση των ισραηλινών ομήρων, έφερε τριγμούς στο εσωτερικό της ισραηλινής κυβέρνησης και οδήγησε σε ιστορικό χαμηλό την παγκόσμια εικόνα του Ισραήλ, ο Νετανιάχου και οι στρατηγοί του απέτυχαν και στους δύο διακηρυγμένους στόχους.

Σήμερα διάφοροι δημοσιολόγοι-ντες πασχίζουν να πείσουν ότι το Ισραήλ «πέτυχε τον στόχο του: Φέρνει πίσω τους ομήρους». Είναι προκλητικό. Οι ίδιες «ευαίσθητες ψυχές» επικαλούνταν την αιχμαλωσία των Ισραηλινών για να δικαιολογήσουν την στήριξή τους στο μεγαλύτερο έγκλημα του 21ού αιώνα. Αν ενδιαφέρονταν πραγματικά (έστω και μεροληπτικά/αποκλειστικά) για την μοίρα των Ισραηλινών αιχμαλώτων, θα όφειλαν να ζητούν

μια συμφωνία, σαν αυτή που ζητούσε η Παλαιστινιακή Αντίσταση από τις... 8 Οκτώβρη του 2023, όταν οι Σιωνιστές, οι διεθνείς σύμμαχοί τους και τα παπαγαλάκια τους στα ΜΜΕ ούρλιαζαν «δεν διαπραγματευόμαστε με τρομοκράτες», ζητώντας παλαιστινιακό αίμα. Μετά από 15 μήνες πολέμου και ανείπωτης καταστροφής, χρειάστηκε «διπραγματεύση με τους τρομοκράτες» για να εξασφαλιστεί η επιστροφή τους.

Καταστροφή της Χαμάς;

Βάζοντας ο Νετανιάχου ως δικό του πολεμικό στόχο την εξολόθρευση της Αντίστασης, έθετε ταυτόχρονα σε αυτήν ένα πολύ περιορισμένο στόχο: Την επιβίωση. Πολλοί θυμίζουν σωστά την φράση του Κίσιγκερ: «Ο τακτικός στρατός, όταν δεν κερδίζει, χάνει. Ο αντάρτικος στρατός, εφόσον δεν χάνει, κερδίζει». Σε προηγούμενο φύλλο γράφαμε ότι είναι διαχρονικός νόμος ότι «όσο/όπου υπάρχει Κατοχή, υπάρχει και Αντίσταση». Αλλά το συγκεκριμένο επίτευγμα των οργανώσεων της Παλαιστινιακής Αντίστασης σε αυτόν τον πόλεμο αδικείται από αυτές τις γενικές ιστορικές αλήθειες.

Δεν είναι καθόλου αυτονόητο ότι μια συγκεκριμένη πολιτικοστρατιωτική οργάνωση μπορεί να αντέξει -ως τέτοια- έναν ολοκληρωτικό πόλεμο. Από την αρχή της Σιωνιστικής εκστρατείας,

πριν γίνει σαφής η γενοκτονική μορφή της, κάποιοι ειδικοί επί της «τρομοκρατίας» προειδοποιούσαν για αυτό το ενδεχόμενο. Εξηγώντας ότι «υπάρχει μόνο ένας τρόπος να διαλυθεί μια τρομοκρατική οργάνωση -μια αδίστακτη γενοκτονία», παρέπεμπαν στην γενοκτονία των Ταμίλ από τον κυβερνητικό στρατό της Σρι Λάνκα, που κατέληξε στην αιματηρή συντριβή και την εξαφάνιση του ένοπλου αυτονομιστικού κινήματος των Ταμίλ Τίγγρων.

Τα ύψη στα οποία έφτασε η γενοκτονική βία κάνουν σαφές ότι επιχειρήθηκε το ίδιο. Αλλά δεν συνέβη. Οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης άντεξαν.

Δεν ήταν επίσης καθόλου σίγουρη η κατάσταση από την οποία θα έβγαине -έστω ζωντανή- η Αντίσταση. Γνωρίζουμε ήδη από τα πλέον επίσημα χείλη (Μπλίνκεν) ότι «η Χαμάς στρατολόγησε τόσους νέους μαχητές όσους έχασε». Μετά από 15 μήνες σφυροκοπήματος, όχι μόνο δεν υποχώρησε η ένοπλη δράση, αλλά ο Γενάρης του 2025 εξελίχθηκε σε έναν από τους πιο φονικούς μήνες (!) για τον στρατό εισβολής/κατοχής. Με την κατάπαυση του πυρός, η δημόσια επανεμφάνιση της Χαμάς σε κοινή θέα (σε αριθμούς, οπλισμό, πεηθαρχία, υποστηρικτές, ικανότητα να «κυβερνά» τη Γάζα) δεν θυμίζει μια «τσακισμένη» οργάνωση.

Από την επιχείρηση της 7ης Οκτώβρη στη

Η κατάπαυση του πυρός ανοίγει και την συζήτηση ενός απολογισμού της Επιχείρησης «Πλημμύρα του Άκσα» στις 7 Οκτώβρη του 2023.

Δεν αναφερόμαστε εδώ στις ύπουλες αναφορές που αθρώνουν τους γενοκτόνους και το σιωνιστικό σχέδιο εποίκιστικής αποικιοκρατίας, δηλώνοντας ότι η Παλαιστινιακή Αντίσταση «το προκάλεσε όλο αυτό στο λαό της». Η ιστορία των αντιαποικιακών αγώνων, από το Αλγέρι και τη Λιβύη ως την Ανγκόλα και το Βιετνάμ, είναι γεμάτη από καταστροφικές, θηριώδεις αιματηρές επιχειρήσεις «συλλογικής τιμωρίας». Αυτά τα εγκλήματα βαραίνουν τους αποικιοκράτες και όχι εκείνους που επέλεξαν να τους αντισταθούν.

Αξίζει χίλιες λέξεις ανάλυσης η κινηματογραφική αποτύπωση («το Λιοντάρι της Ερήμου») ενός πραγματικού διαλόγου ανάμεσα στον Ιταλό στρατηγό Γκρασιάνι και τον αιχμάλωτο Λίβου αντάρτη ηγέτη Ομάρ Μουχτάρ μετά την συντριβή μιας ένοπλης εξέγερσης κατά της ιταλικής κατοχής:

«-Γιατί συνέχιζες τόσο καιρό; Σίγουρα δεν περίμενες να μας διώξεις...

-Σας πολεμήσαμε. Αυτό αρκούσε.

-Και δε σε νοιάζει η καταστροφή της χώρας σου;

-Εσείς είστε η καταστροφή της χώρας μου».

Ο απολογισμός που μας απασχολεί εδώ, αφορά στους στόχους που έθεσε η ηγεσία της Γάζας στις 7 Οκτώβρη, πέρα από τα καθηκοντα επιβίωσης που της τέθηκαν μετά την έναρξη της Σιωνιστικής εισβολής.

Ως επιχείρηση ανταλλαγής αιχμαλώτων, πέτυχε τους στόχους της. Το μέγεθος της επιτυχίας θα κριθεί όταν (ή αν...) ολοκληρωθεί αυτή η διαδικασία και μάθουμε πόσο ψηλά (στην πολιτική παλαιστινιακή ιεραρχία) θα φτάσουν οι απελευθερωμένοι (Μπαργουτί; Σαντάατ;), αλλά έχει ήδη εξασφαλίσει την απελευθέρωση σημαντικών στελεχών όλων των παλαιστινιακών παρατάξεων και πολλών καταδικασμένων σε ισόβια.

Η αρπαγή αιχμαλώτων ως μοναδική εγγύηση ότι η σιωνιστική κυβέρνηση θα αντιμετωπίσει πολιτικό πρόβλημα στο εσωτερικό της ισραηλινής κοινω-

νίας έχει μικτό απολογισμό. Ο Νετανιάχου και οι σύμμαχοί του αποδείχθηκαν πρόθυμοι να ρισκάρουν επί 15 μήνες την απώλεια ισραηλινών ζώων επιδιώκοντας την πλήρη συντριβή της Αντίστασης. Αλλά -τελικά- η ύπαρξη αιχμαλώτων/ομήρων υπήρξε το μοναδικό «ρήγμα» στην ισραηλινή κοινωνία που έπαιξε ρόλο και στην απόφαση του Τελ Αβίβ να δεχτεί τελικά μια κατάπαυση του πυρός.

Ως απόπειρα να ματαιώσει την εξομάλυνση των σχέσεων του Ισραήλ με τα αραβικά κράτη, σημείωσε μια πρώτη επιτυχία. Το Μπαχρέιν υποχρεώθηκε να αναστείλει τις διπλωματικές σχέσεις που είχε αποδεχτεί με τις Συμφωνίες του Αβραάμ, ενώ η Σαουδική Αραβία υποχρεώθηκε να αναστείλει τις διαδικασίες μιας αντίστοιχης συμφωνίας. Με τα λόγια του Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν (στον Μπλίνκεν): «Το 70% του πληθυσμού είναι νεότερο από μένα... Οι περισσότεροι δεν ήξεραν πολλά για το Παλαιστινιακό ζήτημα. Μαθαίνουν γι' αυτό πρώτη φορά μέσα από τη σημερινή σύγκρουση. Αυτό είναι τεράστιο πρόβλημα... Οι μισοί μου σύμβουλοι λένε

«... ότι η συμφωνία δεν αξίζει το ρίσκο...». Όμως η συγκεκριμένη επιτυχία είναι επισφαλής και προσωρινή. Είναι δεδομένο ότι με την κατάπαυση του πυρός, θα επιχειρηθεί να ξαναμπει στις ράγες αυτή η διαδικασία.

Στην πρώτη επέτειο της 7ης Οκτώβρη γράφαμε ότι η Χαμάς «γνώριζε -από την εμπειρία της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δυτική Όχθη- τη φθορά και την απαξίωση που θα μπορούσε να φέρει και για την ίδια η επιλογή να περιοριστεί στη καθημερινή διαχείριση της μίζερης καθημερινότητας που επιβάλει η Κατοχή... ήταν υποχρεωμένη να κάνει "κάτι", και κάτι "μεγάλο", για να διατηρήσει την νομιμοποίησή της ως εκπρόσωπος σοβαρού τμήματος του παλαιστινιακού λαού, ως δύναμη που παραμένει πολιτικά σημαντική στην εξίσωση». Σε αυτό το πεδίο ίσως καταγράφεται η μεγαλύτερη επιτυχία της Χαμάς.

Η 7η Οκτώβρη, οι 15 μήνες σθεναρής αντίστασης κι ανθεκτικότητας, η εικόνα του μαρτυρικού θανάτου του Σινουάρ στο πεδίο της μάχης, η αποτροπή της βίαιης εθνοκάθαρσης, η συγκροτημένη δημόσια επα-

Ένας απολογισμός

Η μεγάλη πορεία της επιστροφής στη βόρεια Γάζα.

Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό επίτευγμα, αν υπολογίσει κανείς το μέγεθος και τις τεχνολογικές-εξοπλιστικές δυνατότητες του Ισραηλινού Στρατού, την ολοκληρωτική του κινητοποίηση, το μέγεθος της βοήθειας που δεχόταν αδιάκοπα από την ισχυρότερη πολεμική μηχανή του πλανήτη, την διάρκεια του πολέμου και το μικροσκοπικό έδαφος της λωρίδας της Γάζας.

Υπάρχουν -διόλου αμελητέες- «επιχειρησιακές» ερμηνείες. Το ιδιοφυές εκλεπτυσμένο και εξαιρετικά ανθεκτικό δίκτυο των τούνελ, ο αποκεντρωμένος χαρακτήρας της Χαμάς (με τα λόγια

Ισραηλινού αξιωματικού: «θα πάρει άλλα 2 χρόνια να τους ξετρυπώσουμε, λειτουργούν σαν ένα αποκεντρωμένο πλέγμα πυρήνων εν υπνώσει»), τα 20 χρόνια προετοιμασίας για έναν τέτοιο πόλεμο και το γεγονός ότι η Χαμάς δεν εποπτεύει μόνο τις Ταξιαρχίες Αλ Κασάμ ως παραστρατιωτικό σώμα «πλήρους απασχόλησης», αλλά και τη μαζική εφεδρεία αυτού που ο Ταουφίκ Χαντάντ είχε περιγράψει ως «Al-Jayshal-Sha'bi», έναν «λαϊκό στρατό». Αλλά ούτε αυτά δεν θα αρκούσαν χωρίς την πολιτική ερμηνεία: Την διάθεση του Παλαιστινιακού λαού να αντισταθεί και να στηρίξει

τις οργανώσεις της Αντίστασής του.

Παλαιστινιακή ανθεκτικότητα

Εδώ εντοπίζεται η τρίτη αποτυχία του Ισραήλ, αυτή που αφορά τον στρατηγικό (κι ανομολόγητο) στόχο του: Να εκκενώσει τη Γάζα από Παλαιστίνιους ή -έστω- να τους συνθλίψει πνευματικά, να τους διαλύσει ως «συλλογικό σώμα». Τα σχέδια εκκένωσης συναντούσαν ασφαλώς και την άρνηση της Αιγύπτου να ανοίξει τα σύνορα (για δικούς της ιδιοτελείς λόγους), αλλά έγινε σαφής και η επιμονή των Παλαιστίνιων να εξαντλήσουν κάθε περιθώριο να παραμείνουν κοντά στη γη τους. Συνδεδεμένη με αυτή την επιμονή, αλλά πολύ πιο εντυπωσιακή ήταν η ανθεκτικότητα του λαού της Γάζας ως συλλογικό σώμα με πνεύμα αντίστασης. Επί 15 μήνες, τα Ισραηλινά ΜΜΕ έψαχναν εξονυχιστικά να βρουν περιστατικά όπου οι Γαζαίοι στρέφονται κατά της Χαμάς, να εντοπίσουν σκηνές χάους, αλληλοσπαραγμού και αγριότητας, εικόνας «κανιβαλισμού» μέσα στην γενικευμένη και πρωτοφανή κατάρρευση, πείνα και πολιορκία που επέβαλαν τα Ισραηλινά εγκλήματα. Δεν βρήκαν.

Μετά την κατάπαυση του πυρός, ο λαός της Γάζας γιόρτασε την αντοχή του, συγκεντρώνεται μαζικά και πανηγυρίζει στις πλατείες όπου η Χαμάς παρουσιάζει

τους Ισραηλινούς προς ανταλλαγή και -καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές- σχηματίζει ένα θηριώδες ανθρώπινο ποτάμι που επιστρέφει με τα πόδια στη ρημαγμένη βόρεια Γάζα, περνώντας το στρατιωτικό «Διάδρομο Νεζαρίμ» (που στήθηκε για να κόψει τη Γάζα στα δύο).

Μια άλλη αποτυχία του Νετανιάχου ήταν πολιτική. Η διεθνής συντονισμένη πολιτική και μιντιακή κάλυψη και στήριξη στο Ισραήλ μετά τις 7 Οκτώβρη, του έδινε ένα «πολιτικό κεφάλαιο» που ήλπιζε ότι θα του επιτρέψει να ολοκληρώσει τη δουλειά του 1948. Δεν τα κατάφερε και επιμένοντας λυσοσασμένα σε αυτόν το στόχο επί 15 μήνες, δεν ξόδεψε μόνο αυτό το πολιτικό κεφάλαιο, αλλά γκρέμισε και ό,τι έχτιζε η Χασμπάρα (ο μηχανισμός σιωνιστικής προπαγάνδας) επί δεκαετίες... Ποτέ στην ιστορία του δεν υπήρξε το Σιωνιστικό Κράτος τόσο απομονωμένο και στιγμισμένο στην παγκόσμια κοινή γνώμη.

Οι πολιτικές συνέπειες στο εσωτερικό του Ισραήλ δεν είναι δεδομένες και είναι νωρίς για να προβλεφθούν. Το κύμα παραιτήσεων ανώτατων στελεχών των IDF «για την αποτυχία της 7ης Οκτώβρη», δείχνει ότι η έκβαση των 15 μηνών γενοκτονικού πολέμου δεν αφήνει μια αίσθηση νίκης που «κλείνει την πληγή» για την Ισραηλινή κοινωνία. Αυτή εξακολουθεί να ζει στους «μετασεισμούς» της 7ης Οκτώβρη...

συμφωνία της 19ης Γενάρη

νεμφάνιση της Αντίστασης μετά από όλα αυτά, συγκροτούν ένα «έπος της Γάζας» που έχει ήδη αποκτήσει ξεχωριστή θέση στη μυθολογία του Ισλαμικού Κινήματος. Το έλεγαν για την Αντίσταση της Τζενίν, θα το λένε για την Αντίσταση στη Γάζα: «Κράτησε απέναντι στον Ισραηλινό Στρατό περισσότερο από όσο άντεξαν όλοι οι αραβικοί στρατοί μαζί το 1948». Η Χαμάς παραμένει πολιτικά κυρίαρχη στη Γάζα, η δημοφιλία της δείχνει ενισχυμένη στη Δυτική Όχθη, ενώ ακόμα και στους πανηγυρισμούς στη Δαμασκό της Συρίας ακουγόταν το σύνθημα «Κατάρεις στον Αμπάς - Είμαστε οι άντρες σου Χαμάς!».

Γενικότερα όμως, ο ισχυρισμός της ηγεσίας του Ισλαμικού Κινήματος ότι ο Παλαιστινιακός Λαός πλέον «βρίσκεται ένα βήμα πιο κοντά στην απελευθέρωσή του» αποτελεί αχρείαστο τριομφαλισμό. Μετά από αυτό το πραγματικό πολεμικό έπος, η κατάσταση στο έδαφος θυμίζει επιστροφή στις... 6 Οκτώβρη του 2023. Με τη Γάζα να παραμένει τελικά «ελεύθερη» (από εποίκους και άμεση κατοχή), αλλά να παραμένει μια υπαίθρια φυ-

λακή, πολιορκημένη από το Κράτος του Ισραήλ, το οποίο συνεχίζει να κατέχει/εποικίζει τη Δυτική Όχθη. Η Καταστροφή της Γάζας μπορεί μην είχε την έκβαση του 1948 (ξεριζωμός και αρπαγή γης), αλλά ήταν μια Νάκμπα από τη σκοπιά της διάλυσης των υποδομών/«θεσμών» που στηρίζουν την παλαιστινιακή κοινωνία, όπως τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα αγροκτήματα, τα δίκτυα ύδρευσης κ.ο.κ. Το ότι αποτράπηκε η εθνοκάθαρση επιτρέπει σήμερα στον συγκλονιστικά επίμονο κι ανθεκτικό Παλαιστινιακό λαό να δηλώνει ότι «θα την ξαναχτίσουμε!». Αλλά το πισωγύρισμα είναι μεγάλο.

Αυτά δεν μειώνουν την επιτυχία της ένοπλης αντίστασης, αλλά υπενθυμίζουν τα όριά της. Μπορεί να πετυχαίνει «αμυντικές» νίκες, να εμπνέει και να κρατά τη συνέχεια του αγώνα μέσα από την επίμονη ύπαρξή της, αλλά δεν μπορεί να οδηγήσει στην απελευθέρωση. Αν είχαμε να κάνουμε με κλασσική ξένη κατοχή, πράγματι οι τελευταίοι συγκλονιστικοί 15 μήνες θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως η στιγμή που η «μητρόπολη» αποφασίζει ότι δεν αξίζει το κόστος και

πρέπει να ανακαλέσει τα στρατεύματά της «πίσω στην πατρίδα». Όμως η σιωνιστική εποικιστική αποικιοκρατία είναι «διαφορετικό ζώο».

Το Ισραήλ παραμένει στη θέση του και η σιωνιστική ηγεσία θα αντιμετωπίσει την καταστροφή που προκάλεσε στη Γάζα ως ένα ακόμα βήμα στο δρόμο για την ολοκλήρωση της Νάκμπα, είτε στρεφόμενη στη Δυτική Όχθη, είτε περιμένοντας την επόμενη ευκαιρία να επιχειρήσει να αποτελειώσει την κατεστραμμένη λωρίδα γης.

Βρισκόμαστε σε ένα πολύ ιδιόμορφο «ιντερμέδιο». Στις 7 Οκτώβρη, τινάχτηκε στον αέρα το παλιό υπόδειγμα («διαχείρισης» και «μη-λύσης») του παλαιστινιακού, αργού θανάτου της Γάζας ενώ η ισραηλινή κοινωνία απολαμβάνει μια ψευδαίσθηση ασφάλειας κι ηρεμίας. Στις 19 Γενάρη, αποτράπηκε (προσωρινά) η «λύση» που πρότεινε ο ακροδεξιός σιωνισμός (οριστική εθνοκάθαρση) απέναντι σε αυτήν τη συνειδητοποίηση. Η ολοκλήρωση της συμφωνίας, εφόσον συμβεί, σκιαγραφεί μια επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, χωρίς να επιλύει καμιά από τις αδικίες και

τις αντιφάσεις που οδήγησαν στην κατάρρευσή της.

Αν έγινε ένα -στρατηγικό- «βήμα μπροστά», αυτό αφορά το διεθνές κίνημα, με τη μαζική πολιτικοποίηση υπέρ της Παλαιστινιακής Υπόθεσης και την ενίσχυση της διεθνούς πολιτικοϊδεολογικής απομόνωσης του σιωνιστικού κράτους. Γνωρίζοντας ότι αυτός ο παράγοντας είναι κεντρικός (μαζί με τις αραβικές μάζες) για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, επιμένουμε ότι είναι ένα προχώρημα που δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Όπως ανακαλούσαν στις αναμνήσεις τους βετεράνοι Βιετκόγκ, ο αρχικός εσωτερικός απολογισμός της «Επίθεσης της Τετ» ήταν καταδικαστικός. Η ένοπλη δύναμή τους υπέστη απώλειες που σήμαιναν τεράστιο στρατιωτικό πισωγύρισμα και η καταστροφική βία που εξαπέλυσε ο αμερικανικός στρατός κατακαίγοντας πόλεις, χωριά, χωράφια, ζούγκλες είχε δυσκολέψει δραματικά τις δυνατότητες ανασυγκρότησης: «Μόνο όταν αντιληφθήκαμε την αλλαγή στις συνειδήσεις παγκόσμια, συνειδητοποιήσαμε ότι επρόκειτο για μια μεγάλη επιτυχία»...

Η εύθραστη κατάπαυση του πυρός

Όπως σημειώνουμε στις πίσω σελίδες, η συμφωνία που συνόδευσε την κατάπαυση του πυρός στη Γάζα, σκιαγραφεί μια επιστροφή στη μη-βιώσιμη συνθήκη που επικρατούσε πριν από 15 μήνες. Αυτό γεννά τα δύο μεγάλα ερωτήματα που συνοδεύουν την ανακούφιση για τη συμφωνία: Γιατί έγινε τώρα δεκτή από τον Νετανιάχου, εφόσον είχε απορρίψει μια παρόμοια από τον Μάη του 2024; Τι επιφυλάσσει το μέλλον;

Η αποδοχή της συμφωνίας Καταρχήν, όπως εξηγεί ο Ταουφίκ Χαντάντ: «Το τίμημα που άρχισε να πληρώνει η ισραηλινή κοινωνία σε αίμα, ασφάλεια, οικονομική σταθερότητα και φήμη, συνδυασμένο με το ερώτημα ποιος θα τα "πληρώσει" αυτά, κατέληξε στη διαμόρφωση των δύο πλατιών πολιτικών τάσεων που βλέπουμε στην σημερινή Ισραηλινή πολιτική σκηνή: Ανάμεσα σε αυτούς που ιεραρχούσαν ψηλότερα την "ολοκληρωτική νίκη" και "να τελειώσει η δουλειά" με κάθε κόστος, και εκείνους που καλούσαν να ιεραρχηθεί ψηλότερα μια κατάπαυση του πυρός, γιατί αλλιώς θα χάνονταν ακόμα περισσότεροι αιχμάλωτοι και το Ισραήλ θα βυθιζόταν ακόμα πιο βαθιά "στο βάλτο της Γάζας"».

Αυτά πιστώνονται στην ανθεκτικότητα του λαού της Γάζας και της Αντίστασής του.

Όμως υπάρχουν πτυχές που ρίχνουν τη «σκιά» τους πάνω στην αποδοχή της συμφωνίας. Πράγματι, οι IDF αντιμέτωπιζαν ένα στρατιωτικό αδιέξοδο μέσα στο «βάλτο της Γάζας» που έγινε πολύ πιο σαφές με την κλιμάκωση της δράσης της Αντίστασης μέσα στο Γενάρη. Όμως επί 15 μήνες, οι IDF «αναπλήρωναν» τις αποτυχίες τους ενάντια στην ένοπλη αντίσταση με την ένταση της καταστροφής της Γάζας. Σε αυτόν το στόχο, η πικρή αλήθεια είναι ότι δεν είχαν μείνει και πολλά πλέον να κάνει το Γενάρη του 2025. Όταν ο Νετανιάχου απέρριπτε τη συμφωνία τον Μάη, ήλπιζε ακόμα να διαλύσει τη Χαμάς, αλλά ήξερε επίσης ότι η καταστροφή της Γάζας δεν ήταν ακόμα ολοσχερής. Επιδίωξε για 8 μήνες ακόμα αυτούς τους στόχους, απέτυχε στον πρώτο, αλλά ολοκλήρωσε τον δεύτερο. Σε αυτήν τη συνθήκη προστέθηκε ο παράγοντας Τραμπ, που απαίτησε από τον καλό του φίλο Νετανιάχου ως «δώρο» μια κατάπαυση του πυρός πριν την ορκωμοσία του, για να αποφάρει επικοινωνιακούς πόντους απέναντι στον Μπάιντεν.

Είναι γνωστό ότι ο Νετανιάχου επεδίωκε να «αντέξει» ως τις αμερι-

κανικές προεδρικές εκλογές, ελπίζοντας στην εκλογή Τραμπ. Σύμφωνα με τον Ζιλμπέρ Ασκάρ, η άρνηση αποδοχής μιας κατάπαυσης του πυρός νωρίτερα αφορούσε και αυτόν τον εκλογικό υπολογισμό: να μην δώσει κανένα προεκλογικό «δώρο» στο Δημοκρατικό Κόμμα. Σε κάθε περίπτωση, ο Ισραηλινός πρωθυπουργός γνωρίζει (από τα πεπραγμένα της προηγούμενης θητείας Τραμπ και από τη στελέχωση της νέας κυβέρνησής του από έξαλλους Χριστιανοσιωνιστές) ότι η νέα αμερικανική ηγεσία μπορεί να τον στηρίξει αποκάλυπτα στα πιο έξαλλα στρατηγικά σχέδια στη διάρκεια της επόμενης 4ετίας και δεν είχε κανένα λόγο να αρνηθεί ένα προσωρινό δωράκι στον άνθρωπο του οποίου η εκλογική νίκη πανηγυρίστηκε δημόσια στο σιωνιστικό κράτος με τις γιγαντοαφίσες «Συγχαρητήρια Τραμπ, Κάνε Ξανά το Ισραήλ Μεγάλο!».

Η επισφαλής πρώτη φάση

Αυτά κάνουν την κατάπαυση του πυρός επισφαλής. Ακόμα και η πρώτη φάση (ανταλλαγή Παλαιστινίων κρατουμένων με πολίτες και γυναίκες στρατιώτες, αναδίπλωση του στρατού Κατοχής, επιστροφή των εκτοπισμένων στη βόρεια Γάζα, μαζική είσοδος ανθρωπιστικής βοήθειας) έχει αποδειχθεί εύθραστη, με τον Νετανιάχου να εγείρει ζητήματα κάθε τόσο (για την τάδε αιχμάλωτη, για τη σειρά με την οποία επιλέγει η Χαμάς να απελευθερώνει κλπ) και να απειλεί με αναστολή των υποχρεώσεων που έχει αναλάβει το Κράτος του Ισραήλ. Αυτά ως τώρα έχουν ξεπεραστεί, με σημαντικότερη στιγμή το συγκλονιστικό ανθρώπινο ποτάμι εκατοντάδων χιλιάδων Γαζαίων που επιστρέφει προς τη βόρεια Γάζα. Η πρώτη φάση πιθανότητα θα ολοκληρωθεί.

* Η ομάδα που συγκρότησε ο Τραμπ για τη Μέση Ανατολή αποτελείται από φανατικούς χριστιανοσιωνιστές που αναγνωρίζουν ανοιχτά το «βιβλικό δικαίωμα» του Ισραήλ σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, και από μεγαλομεσίτες που αντιμετωπίζουν τη Γάζα ως ενδιαφέρον «οικόπεδο».

Θα υπάρξει δεύτερη;

Αλλά δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος που να θεωρεί δεδομένο ότι θα υλοποιηθεί η δεύτερη (ανταλλαγή Παλαιστινίων κρατουμένων με αιχμάλωτους άντρες στρατιώτες και πλήρης αποχώρηση των IDF από τη λωρίδα της Γάζας με μόνιμη λήξη εχθροπραξιών), ενώ δεν είναι λίγοι όσοι θεωρούν σχεδόν δεδομένη την κατάρρευσή της και την επανέναρξη των σιωνιστικών επιθέσεων. Ο Μπεν Γκβιρ, αποχωρώντας από τον κυβερνητικό συνασπισμό καταγγέλοντας τη συμφωνία, δήλωσε έτοιμος να επανέλθει «αν ξαναρχίσει ο πόλεμος». Ο Σμότριτς, κατάπιε το πικρό ποτήρι της συμφωνίας, δηλώνοντας δημόσια ότι παραμένει στην κυβέρνηση προσδοκώντας την επανέναρξη του πολέμου «μετά την ολοκλήρωση της πρώτης φάσης». Είναι ένα πολύ πιθανό σενάριο και το πέρασμα από την πρώτη στη δεύτερη φάση θα είναι μια πρώτη κρίσιμη «καμπή» στην οποία πρέπει να έχει στραμμένα τα μάτια του το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης.

Το μπλοκ της «ολοκληρωτικής νίκης» είναι έτοιμο να δείξει με το δάχτυλο την δημόσια επίδειξη δύναμης της Χαμάς και την μαζική επιστροφή των Παλαιστινίων στη βόρεια Γάζα για να επιμείνει στην ανάγκη «να επιστρέψουμε στη δουλειά». Είναι επίσης έτοιμο να δη-

λώσει στην ισραηλινή κοινή γνώμη ότι ο θάνατος είναι «κομμάτι της δουλειάς» για τους στρατιώτες που θα παραμένουν αιχμάλωτοι. Υπάρχουν αντίρροπες δυνάμεις σε μια τέτοια εξέλιξη. Το μπλοκ της «επιστροφής των ομήρων» συνεχίζει τις επίμονες κινητοποιήσεις του προληπτικά, επιμένοντας στην ανάγκη να επιστρέψουν «όλοι». Η υπανάχωση της Παλαιστινιακής Αντίστασης από την απαίτηση για ρητή δέσμευση του Ισραήλ για άμεση αποχώρηση από τη Γάζα, συνδυάστηκε από αυτήν την διατήρηση αιχμαλώτων προς ανταλλαγή στη δεύτερη φάση, ως ελάχιστη αποτροπή του σεναρίου «πήραμε πίσω τους δικούς μας και συνεχίζουμε». Επιπλέον, όσοι εκτιμούν ότι η Γάζα είναι «βάλτος» και ότι η παράταση του πολέμου αυξάνει το κόστος για το Ισραήλ, θα δυσκολευτούν να αποδεχθούν μια επιστροφή σε αυτόν, με την θολή υπόσχεση ότι θα επιτευχθεί αυτό που δεν επιτεύχθηκε επί 15 μήνες. Το Ισραήλ διαθέτει 6 βδομάδες να ανασυνταχθεί, αλλά όπως σκουίζουν διάφοροι σιωνιστές στα Ισραηλινά ΜΜΕ, ειδικά βλέποντας τους Γαζαίους να συρρέουν στα βόρεια, το ίδιο ισχύει και για την Παλαιστινιακή Αντίσταση («θα πρέπει να ξαναρχίσουμε από την αρχή και αυτήν τη φορά θα είμαστε ακόμα πιο έτοιμοι»).

και η επόμενη μέρα

Τι θα σημαίνει η τρίτη;

Αν αυτοί οι υπολογισμοί αποτρέψουν μια άμεση επανέναρξη της σιωνιστικής εκστρατείας και η κατάπαυση του πυρός παραμείνει σε ισχύ, θα έρθει στο προσκήνιο το «πολιτικό πρόβλημα» που άφησε αναπάντητο η συμφωνία. Η τρίτη φάση θα αφορά, λέει, την «ανοικοδόμηση της Γάζας». Από ποιους; Υπό ποια διοίκηση; Σε τι καθεστώς;

Από την έναρξη της εισβολής, ο Ζιλμπέρ Ασκάρ επεσήμανε ότι η πλήρης ταύτιση ΗΠΑ-Ισραήλ στους στρατιωτικούς σκοπούς (συντριβή της Χαμάς) συνυπήρχε με την πολιτική απόκλιση: Νεκρανάσταση του Όσλο (και μιας πολιτικής «διαχείρισης» του Παλαιστινιακού) ή Μεγάλο Ισραήλ (με ολοκλήρωση της εθνοκάθαρσης);

Η επίθεση των δυνάμεων ασφαλείας της Παλαιστινιακής Αρχής ενάντια στις ένοπλες αντιστασιακές ομάδες στην Τζενίν ήταν μια «δήλωση προθέσεων» από τον Μαχμούντ Αμπάς (προς τις ΗΠΑ), που στέλνει μήνυμα για το πώς σκοπεύει να κυβερνήσει τη Γάζα, όταν διεκδικεί να αναλάβει τη διοίκησή της η Παλαιστινιακή Αρχή. Εκτός από χυδαία, η προσπάθεια είναι και αξιολύπητη: Το Ισραήλ δεν ανέχεται την ενοποίηση των παλαιστινιακών εδαφών ούτε καν υπό αυτήν την δοσιλογική Π.Α., γιατί θα αφήνει ανοιχτό το σενάριο παλαιστινιακού κράτους, ενώ η κλιμάκωση της δράσης του στη Δυτική Όχθη και η διαρκής προσπάθεια αρπαγής γης και σχεδίων προσάρτησης υπενθυμίζει πόσο (δεν) υπολογίζει η σιωνιστική ηγεσία την Π.Α.

Τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, που έχουν εξελιχθεί στον πιο πρόθυμο φίλο του Ισραήλ και που διαθέτουν τα κεφάλαια για ανοικοδόμηση, δηλώνουν πρόθυμα να στηρίξουν μια «διεθνή δύναμη» που θα αναλάβει «μεταβατικά» την Γάζα. Τα ΗΑΕ αποτελούν επίσης την έδρα του εξόριστου Μοχάμεντ Νταλάν. Αυτό το καλόπαιδο, πρωτοστάτησε στο πραξικόπημα ανατροπής της εκλογικής νίκης της Χαμάς το 2006, έφυγε ως ανεπιθύμητος μετά την εδραίωση του Ισλαμικού Κινήματος στη Γάζα, τελικά ήρθε σε ρήξη και με την ηγεσία του Μαχμούντ Αμπάς και κατέφυγε στα ΗΑΕ. Από εκεί ελπίζει πάντα να επιστρέψει στη Γάζα, καβάλα σε ξένες/αραβικές λόγχες και βαλίτσες με πετροδολάρια.

Η στρατιωτική ανθεκτικότητα της Χαμάς και η πολιτική της ισχυροποίηση μετά από αυτόν τον πόλεμο δυσκολεύουν αυτά τα σχέδια. Το Ισλαμικό Κίνημα έχει ήδη παράξει και δημοσιεύσει τα δικά του πλάνα ανοικοδόμησης της Γάζας, χωρισμέ-

να σε «βραχυπρόθεσμα, μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα σχέδια», δηλώνοντας ετοιμότητα αλλά και πρόθεση να διατηρήσει τον ρόλο της στην πολιτική διοίκηση της Λωρίδας. Άνθρωποι σαν τον Αμπάς ή τον Νταλάν δεν μπορούν εύκολα να «σταθούν» στη Γάζα. Ενώ το σύνολο των παλαιστινιακών παρατάξεων, αντιπολιτεύσεις της Φατάχ, αλλά και η παλαιστινιακή κοινωνία (με πρόσφατη επιστολή φορέων κ.ά), επιμένουν σε μια πολιτική διοίκηση της Γάζας που θα είναι ενωτική, θα προκύψει ως αμιγώς παλαιστινιακή υπόθεση

Ένα άλλο κρίσιμο σημείο αφορά το μέλλον της Δυτικής Όχθης. Πρόκειται για τα εδάφη που ορέγεται ιστορικά ο Σιωνισμός (η Γάζα υπήρξε πάντα «πρόβλημα»)

και θα είναι προσανατολισμένη σε μια πολιτική αντίστασης.

Το μεγαλύτερο όπλο στα χέρια των εχθρών του Παλαιστινιακού λαού είναι σήμερα η ολοκληρωτική καταστροφή της Γάζας. Οι θηριώδεις αναγκαίοι πόροι και τα υλικά που θα απαιτηθούν για να γίνει στοιχειωδώς βιώσιμη, μπορούν να λειτουργήσουν ως το πεδίο εκβιασμού με το οποίο θα επιχειρηθεί να επιβληθούν λύσεις «ειρήνευσης» της Γάζας που δεν μπόρεσαν να επιβάλουν τα όπλα.

Εναλλακτικά, η σκόπιμη-συνειδητή αποστέρηση αυτών των πόρων και υλικών, μπορεί να αξιοποιηθεί για να επιβληθεί η άλλη λύση που δεν πέτυχαν τα όπλα: η εθνοκάθαρση. Να παραμείνει η Γάζα αβίωτη, με στόχο να εξαναγκαστούν οι άνθρωποί της να φύγουν.

Ένα άλλο κρίσιμο σημείο αφορά το μέλλον της Δυτικής Όχθης. Πρόκειται για τα εδάφη που ορέγεται ιστορικά ο Σιωνισμός (η Γάζα υπήρξε πάντα «πρόβλημα») και το κατά πόσο -αν στρέψει εκεί την προσοχή του- θα είναι σε θέση η ηγεσία της ρημαγμένης και αιματοβαμμένης Γάζας να σπάσει την εκεχειρία για να συνδράμει (έστω από μακριά), όπως έκανε στο παρελθόν (πχ 2021), ή αν το Ισραήλ θα ενισχύσει ακόμα περισσότερο τον κατακερματισμό του Παλαιστινιακού μετώπου.

Κίνδυνοι και προκλήσεις

Έτσι αντιλαμβάνονται το μέλλον οι οπαδοί της λύσης του «Μεγάλου Ισραήλ», που προσδοκούν ότι η υλική καταστροφή της Γάζας θα αποτελέσει το πρελούδιο της εξαφάνισής της ως παλαιστινιακή πολιτική-κοινωνική οντότητα.

Η ομάδα που συγκρότησε ο Τραμπ για τη Μέση Ανατολή αποτελείται από φανατικούς χριστιανοσιωνιστές που δεν πιστεύουν ότι υπάρχει «κατοχή» και αναγνωρίζουν ανοιχτά το «βιβλικό δικαίωμα» του Ισραήλ σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, και από μεγαλομειοψηφείς που αντιμετωπίζουν τη Γάζα ως ενδιαφέρον «οικόπεδο».

Οι δηλώσεις του ίδιου ανέδειξαν το συγκερασμό αυτών των στρατη-

γικών. Προτείνει τον μαζικό εκτοπισμό των Παλαιστινίων σε Ιορδανία ή/και Αίγυπτο για να «καθαρίσουμε τον τόπο». Ισχυρίζεται ότι η Λωρίδα της Γάζας πρέπει να ανοικοδομηθεί αλλά «όχι όπως πριν». Στόχος του είναι να μπορέσει να «αξιοποιηθεί το παραλιακό μέτωπο». Μαζί με την άρση των αμερικανικών κυρώσεων σε κάποιους διαβόητους εξτρεμιστές εποίκους, ο Τραμπ ανακοίνωσε ότι ξεμπλοκάρει την παράδοση των υπερ-καταστροφικών μεγα-βομβών που κάποια στιγμή υποχρεώθηκε να «παγώσει» ο Μπάιντεν. Ενώ οι απειλές του για απελάσεις όλων των αλλοδαπών φοιτητών-τριών που έδρασαν στο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη δεν είναι μόνο «ρεβανσισμός» για το παρελθόν, αλλά και «μήνυμα» για το άμεσο μέλλον.

Με έναν τέτοιο σύμμαχο στο Λευκό Οίκο βρίσκεται πλέον το πολιτικό ρεύμα που ο Ιλάν Παπέ περιγράφει πλέον ως «νέο-Σιωνισμό». Σύμφωνα με τον ιστορικό μελετητή, πρόκειται για την τάση να επιδιωχθούν οι ιστορικοί, διαχρονικοί στόχοι του Σιωνισμού, αλλά εγκαταλείποντας τη «σταδιακή» προσέγγιση και ακολουθώντας μια τακτική δραματικής «επιτάχυνσης». Ο κίνδυνος που αντιμετωπίζει η Παλαιστινιακή Υπόθεση είναι τεράστιος. Η πρόκληση μπροστά μας είναι να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να δικαιώσουμε έναν άλλο ισχυρισμό του Παπέ: ότι αυτή η «έξαλλη» φάση τέτοιων εγχειρημάτων αποτελεί ιστορικά το «τελευταίο στάδιο» πριν την κατάρρευσή τους...

Κυκλοφορεί από τις

εκδόσεις RedMarks

Συλλογή κειμένων

Το Παλαιστινιακό στον 21° αιώνα

Καταπίεση, ξεριζωμός, αντίσταση

Ανοιχτή συνέλευση για την οργάνωση της 8ης Μάρτη 2025

Διεκδικούμε τις ζωές μας

Της Ηλιάνας Ζερβού

Μετά από καιρό, βρεθήκαμε και πάλι με τη Συνέλευση 8 Μάρτη, αυτή τη φορά σε ένα κλειστό, δημοτικό κέντρο, λιγότερο πράσινο και κινηματικό από το κηπάκι της Τσαμαδού, αλλά με πολύ καλύτερη ακουστική, με το βλέμμα να κοιτάζει προς τον Μάρτη και συγκεκριμένα την 8η του ημέρα, την παγκόσμια ημέρα της γυναίκας.

Με πολύ επιμονή, μελάνι, διαρκή αναστοχασμό και αγωνιστικά, ριζοσπαστικά συνθήματα, καταφέραμε η μέρα αυτή να μην είναι τατισμένη στο μυαλό μας με νεκρή φύση και σοκολατάκια, αλλά με τη συνειδητή, πολιτική αποχή από τα καθήκοντα και τους ρόλους μας, στο σπίτι και στη δουλειά. Μάθαμε και μεταδώσαμε πως η απεργία αποτελεί το ύψιστο εργαλείο απέναντι στην διπλή μας καταπίεση, την έμφυλη και φυσικά την ταξική. Το καλύτερο όπλο για να παλέψουμε τον καπιταλιστικό εχθρό που έχει φορτώσει πάνω στις πλάτες των γυναικών την ίδια του την επιβίωση, την αναπαραγωγή του.

Πάρα πολύ γρήγορα φάνηκε η ανάγκη μας να μιλήσουμε για όλα εκτυλίσσονται το τελευταίο διάστημα, μας πιέζουν, μας εξοργίζουν και μας προκαλούν να αντιδράσουμε. Η ανάγκη αυτή μεταφράστηκε σε μια αδιάκοπη συζήτηση με κέντρα την διεθνή άνοδο της ακροδεξιάς, τις φωνές της συντήρησης απέναντι σε κερτημένα μας δικαιώματα, όπως η άμβλωση, την ανησυχία για την εύθραυστη εκχειρίδα στην Παλαιστίνη, τις γυναικοκτονίες, την όλο και πιο μισαλλόδοξη ρητορική απέναντι στους μετανάστες και τις μετανάστριες, την «woke agenda» που συνιστά πλέον κεντρικό θέμα στα τηλεοπτικά πάνελ και στο πολιτικό επικοινωνιακό παιχνίδι.

Έχοντας επισημάνει επανειλημμένα την σημασία να συνεχίσουμε να στεκόμαστε αταλάντευτα στο πλευρό αυτού του ηρωικού λαού, που αγωνίζεται απέναντι στην πολεμική σιωνιστική μηχανή και τον ιμπεριαλισμό, συμφωνήθηκε η οργανωμένη και δυναμική μας παρουσία στο συλλαλητήριο

Συμφωνήθηκε η οργανωμένη και δυναμική παρουσία της Συνέλευσης 8 Μάρτη στο συλλαλητήριο αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (Σάββατο 8/2, 14.00) για να κατευθυνθούμε από το πάρκο ελευθερίας προς την πρεσβεία του σιωνιστικού κράτους-απαρτχάιντ.

αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, το Σάββατο 8 Φεβρουαρίου, ώρα 14.00 για να κατευθυνθούμε από το πάρκο ελευθερίας προς την πρεσβεία του σιωνιστικού κράτους-απαρτχάιντ και να κάνουμε σαφές πως κανένα από τα εγκλήματα του δεν θα ξεχαστεί και πως δεν θα ησυχάσουμε μέχρι να δούμε τις αδερφές και τους αδερφούς μας στη Γάζα πραγματικά ελεύθερους και ελεύθερους.

Έτσι, όπως επικεντρωθήκαμε στην «Φεμινιστική Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη» και στο Φεμινιστικό μας Φεστιβάλ αφιερώνοντάς της την κεντρική και πιο μαζική μας συζήτηση, θα αποτελεί και ένα από τα βασικά μας κέντρα στην καμπάνια για την 8η Μάρτη.

Παρακολουθώντας τις εκδηλώσεις λατρείας της ελληνικής αλλά και συνολικά των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων προς την πολεμική μηχανή «θαύμα» του Ισραήλ, τις διαρκείς συνεδριάσεις με θέμα την αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών, του «περιβόητου» ενιαίου ευρωπαϊκού στρατού, τις απειλές Τραμπ και έναν συστημικό λόγο που γίνεται όσο και πιο πολεμοχαρής, αντιλαμβανόμαστε πως το

διεθνές σκηνικό «οπλίζεται» ανησυχιακά για τους από κάτω. Ταυτόχρονα, στο εσωτερικό, ο νεοφιλελευθερισμός ανοίγει διάπλατα την ψαλίδα περικόβοντας ότι έχει απομείνει από το κράτος πρόνοιας κάνοντας σαφές πως μέσα και έξω από τα σύνορα των κρατών, το κεφάλαιο και τα κέρδη του πλήττουν ευθέως κατά των ζωών μας. Εδώ, απαντάμε αντιπολεμικά και φεμινιστικά για την υπεράσπιση των ζωών μας.

Όπως, ειπώθηκε λοιπόν, από αρκετές απ' όσες βρεθήκαμε την Κυριακή στην ανοιχτή Συνέλευση, μπροστά σε ένα τόσο σκοτεινό φόντο, έχει τεράστια σημασία να σταθούμε ενωμένες, να βαδίσουμε σε μία ενιαία πορεία την 8η του Μάρτη, αποφεύγοντας να ξαναδούμε προβληματικές εικόνες προηγούμενων ετών, με διασπάσεις σε διαφορετικές ώρες και κατευθύνσεις. Το που ή το αν θα μπουκνέ κόκκινες γραμμές μένει να αναλυθεί και μετά την επικοινωνία με τις υπόλοιπες φεμινιστικές οργανώσεις, εμείς θα επιμένουμε όμως για την διεξαγωγή μίας, τουλάχιστον, κοινής διαδήλωσης.

Αναδείχθηκε, επίσης, η αξία

πρωτοβουλιών σε τοπικό και εργασιακό επίπεδο, η οργάνωση εκδηλώσεων, εξορμήσεων, αφισοκολλήσεων στις γειτονιές και τους δήμους μας, αλλά και το άνοιγμα της συμμετοχής στην 8η Μάρτη στα σωματεία, τα συνδικάτα και τους χώρους δουλειάς στους οποίους δραστηριοποιούμαστε. Να φέρουμε την συζήτηση για την φεμινιστική απεργία στα δημοτικά συμβούλια στα οποία έχουμε λόγο και παρουσία, να τους υποχρεώσουμε να μας ακούσουν όπου έχουμε φωνή. Όπως είπε μία συντρόφισσα «να αναγκάσουμε την εξουσία να δει τον πόλεμο που ζούμε στο εσωτερικό της χώρας και να σταματήσει να προετοιμάζει πολέμους στο εξωτερικό της».

Τέλος, οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμνη αναφέρθηκαν πολλές φορές στις τοποθετήσεις μας, με μια συγκρατημένη αισιοδοξία για την υποχρεωτική επικοινωνιακή αναδίπλωση της κυβέρνησης Μητσοτάκη που θύμισε η έδειξε σε εμάς και σε όλη την κοινωνία πως καμιά φορά καταφέρνουμε να ορίσουμε εμείς την ατζέντα. Εφορμώντας από το «οξυγόνο» που μας έδωσε η μαζική παρουσία του κόσμου σε εκατοντάδες δρόμους, παίρνουμε δύναμη για να αγωνιστούμε για να διεκδικήσουμε τις ζωές από τα Τέμνη ως την Παλαιστίνη, από τα νερά του Αιγαίου και τα βόρεια σύνορα της χώρας ως τα σπίτια που η πατριαρχικά δομημένη, καπιταλιστική κοινωνία μας εκμεταλλεύεται και μας σκοτώνει.